PROBLEMI – VOJNO STANJE

PROBLEMI

10–11, 1983 (236–7, letnik XXI)

Uredništvo: Miha Avanzo (glavni urednik), Andrej Blatnik, Miran Božovič, Mladen Dolar (odgovorni urednik), Branko Gradišnik, Milan Jesih, Miha Kovač, Peter Mlakar, Rastko Močnik, Denis Poniž, Rado Riha, Jože Vogrinc, Zdenko Vrdlovec, Igor Žagar

Svet revije: Miha Avanzo, Mladen Dolar, Uroš Kalčič, Sergej Kapus, Peter Lovšin, Rastko Močnik, Boris A. Novak, Braco Rotar, Ivan Urbančič, Jože Vogrinc, Slavoj Žižek (delegati sodelavcev); Jože Dežman, Marko Kerševan, Valentin Kalan, Marjan Kotar, Lev Kreft, Sonja Lokar, Tomaž Mastnak, Jože Osterman (predsednik), Marko Švabič, Jadranka Vesel (delegati širše družbene skupnosti).

Vojno stanje so po zapiskih Erike Nauman uredili in dopisali Ervin Hladnik-Milharčič, Miha Kovač, Iztok Saksida in Gorazd Suhadolnik, sodelovala pa sta še Blaž Mrva in Tomaž Mastnak.

NASLOVNICA:
Aerodinamische luftbataljon regimentoberst Hlodnik (desno) in general nadpolkovnik imam Kovacz na šolanju v Jugoslaviji

Revijo denarno podpira Kulturna skupnost Slovenije.
Po sklepu Republiškega sekretariata za kulturo in prosveto št. 421-1/74 z dne 14. 3. 1974 je revija oproščena temeljnega davka od prometa proizvodov.
Tekoči račun: 50101-678-47163 z oznako: za Probleme.
Letna naročnina 300 din, za tujino dvojno.
Izdajatelj6 rk zsms.
Tisk: DU Univerzum, Parmova 39, Ljubljana
Uredništvo sprejema sodelavce vsak torek od 16–18 h in četrtek od 10–12 h v svojih prostorih na Gosposki 10/I.

Cena te številke je 100 din.
Naklada: 1700

Č 194245

Dokumenti, ki jih objavljamo v tej številki problemov, so dokaz norosti, primitivnosti in vulgarnosti današnjega časa. Obsegajo namreč čas od 24. do 29. avgusta 1983, torej obdobje, ko je na sosednjem Radiu Študent polkovnik Kovacz izvedel državni udar in s tem začel obdobje vojnega stanja. Kot se naši bralci verjetno še spominjajo, so se v tem obdobju odnosi med Jugoslavijo in Radiom Študent bistveno ohladili; vojaška hunta je zaprla meje in nam začela očitati, da ogrožamo njihovo suverenost. Prišlo je do nekaj maloobmejnih incidentov, ko so obmejne sile radia Študent streljale na naše graničarje, ki na njihovo izivanje niso odgovorili, tragičnejša pa je bila usoda dveh jugoslovanskih turistov, ki so ju pobesnele množice linčale. To je pripeljalo do prekinitve trgovskih stikov med državama, kar je hunto polkovnika Kovacza pahnilo v še večje težave. Njena vladavina se je končala 29. julija, torej pet dni po prihodu na oblast, ko je pognala v zrak vso državo, misleč da se je začela tretja svetovna vojna.

Zakaj torej objavljamo te dokumente zdaj, ko je na Radiu Študent znova civilna vlada in so odnosi med državama dobri? Predvsem ne smemo pozabiti, da Radio Študent in Jugoslavija ležita na Balkanu, kjer se stikajo in sekajo številni blokovski interesi. Če katerakoli balkanska država razglasi vojno stanje, s tem bistveno spremeni mednarodna oziroma medblokovska razmerja, kar implicitno pomeni grožnjo notranjim ureditvam sosednjih držav. Zgodovina nas tudi uči, da vojna stanja v balkanskih državah nikoli niso bila zgolj plod notranjih protislovij, temveč vedno tudi vešče delo zahodnih ali sovjetskih obveščevalnih služb, ki so zaradi njegove strateške pozicije skušale dobiti Balkan v svoje roke. Prav tako ne smemo pozabiti, da je vojaška hunta želela zvaliti krivdo za nastale razmere na Jugoslavijo. Pripisovali so nam vse svoje težave (gerontokracija, birokracija, ki načrtno minira gospodarstvo itd.) in trdili, da jih zaradi tega napadamo, češ da skušamo obrniti pozornost domače javnosti od naših notranjepolitičnih problemov, hkrati pa so neprestano napadali in blatili naš sistem in naše vodstvo ter se norčevali iz samoupravljanja.

Seveda pa je vsakemu kolikor toliko treznemu človeku jasno, da niti rovarjenje Jugoslavije niti delo drugih obveščevalnih služb nista mogla uničiti gospodarstva Radia Študent. Uničila ga je nesposobna civilna oblast, oziroma, če smo natančnejši, družbeni sistem, ki nikakor ni ustrezal doseženi stopnji razvoja; šele to je pomenilo bazo za delovanje tujih obveščevalnih služb (ki pa ga nikoli nismo mogli povsem dokazati).

Ekonomska kriza, ki je zajela Radio Študent, namreč nikakor ni bila klasična kapitalska kriza, ki bi se po svoji notranji logiki iztekla v novo prosperiteto, šlo je, ravno nasprotno, za krizo celotne družbene ureditve. Ekonomski vzroki za težave so dokaj preprosti: leta 1978 se je država, pač zaradi velike konkurence kreditov na mednarodnem trgu, zelo zadolžila, tako da je njen dolg (predvsem do sosednje Jugoslavije) narasel na 120 milijonov dinarjev. To samo po sebi še ne bi bilo nič slabega, saj so številne države še bolj zadolžene, pa svoje dolgove redno vračajo, še več, pri nekaterih je opaziti celo rahlo gospodarsko rast. Tisto, kar je uničilo Radio Študent, je dejstvo, da kapital, ki so ga tuje banke vložile vanj, enostavno ni bil produktiven, skratka, ni funkcioniral kot kapital.

Vzroke za to moramo poiskati predvsem v družbenopolitični ureditvi: prebivalstvo Radia Študent sta (kot je razvidno iz dokumentov) sestavljali dve etnični skupini, katoliki in muslimani, ki sta bili enakopravno zastopani v upravnem aparatu. Vodstvi obeh grupacij sta si bili pri delitvi denarja neprestano v laseh, pri čemer sploh nista mislili na ekonomski učinek naložb: šlo jima je predvsem za to, da vsak dobi enako. Tako so nastale številne tovarne brez surovinskega zaledja (v muslimanskem delu, na primer so na veliko delali termoelektrarne na premog – zato, ker so jih imeli veliko katoliki – pri čemer muslimani sploh niso imeli premoga, pač pa ogromno neizkoriščenega mazuta), ki so seveda proizvajale samo zgubo.

Drugi razlog za ekonomsko katastrofo je bila nerazvitost Radia Študent: vladajoča birokracija je namreč domnevala, da je dovolj, da iz zahoda uvozi najmodernejšo tehnologijo, k njej postavi domače delavcev, vse skupaj vključi in postrga profit. Seveda pa iz tega ni bilo nič: izkazalo se je, da prebivalstvo Radia Študent dosega boljše rezultate s staro, domačo tehnologijo kot z najmodernejšo uvoženo. Vzrok za to je preprost: izredno nizka splošna in tehnična izobrazba prebivalstva ter pomanjkanje delovne discipline, značilne za razvite države.

Kakorkoli že, civilna vlada Radia Študent se je znašla v težavah: objekti, ki so jih zgradili s pomočjo kreditov, so ali stali ali dajali izjemno slabe rezultate, ali pa so, v najboljšem primeru, bili zgolj polkolonialen (zaradi poceni delovne sile) podaljšek zahodnih podjetij; vse skupaj je dajalo kaj malo denarja, na vrata pa so začeli trkati prvi upniki.

Na tej točki pa je prišel za Radio Študent trenutek odločitve: ali temeljita družbena in ekonomska reforma ali novo zadolževanje. Ker je v deželi vladala birokracija – in ker bi jo tovrstna reforma ogrozila – je seveda prišlo do novega zadolževanja. S tem je dežela seveda prišla v še večje težave, birokracija pa je – da bi se lahko utrdila na oblasti v novih, zaostrenih razmerah – začela z družbenimi reformami, ki naj bi zacementirale dano stanje. Skratka: Šlo je za navajanje družbe na konstantno krizo, za stabilizacijo krize. Če naštejemo samo nekaj ukrepov: z reformo šolskega aparata so obstoječe šolske programe, ki so prej dajali zasilo splošno izobrazbo, zreducirali na nivo rokodelskega mojstrstva, hkrati pa so uvedli izredno visoke takse za prehod čez državno mejo in prepovedali uvoz tuje literature. Paralelno s temi posrednimi ukrepi so, predvsem v muslimanskem delu dežele, začeli z neposrednimi pritiski – prišlo je do precejšnjega števila montiranih (in to izredno slabo montiranih) sodnih procesov, ki so imeli predvsem zastraševalno funkcijo.

Namen teh ukrepov je bil popolnoma jasen: zdresirati prebivalstvo in mu omejiti obzorje. Vendar pa je birokracija delala račun brez krčmarja, saj so jo vsi ti ukrepi takore-

koč okrog ovinka krepko usekali po nosu. Ne samo, da so zbujali trenutno ogorčenje pri prebivalstvu (predvsem pri intelektualcih, toda to tako ali tako ni pomembno), pokazalo se je, da vsi ti koncepti (rokodelstvo in zapiranje meja) zapirajo Radio Študent pred sodobnimi tehnološkimi tokovi in s tem manjšajo produktivnost njegove industrije in seveda večajo krizo. Skratka: vsi novi ukrepi, s katerimi so želeli stabilizirati krizo (kar seveda pomeni: utrditi krizno stanje, ne pa odpraviti ga) so jo samo še poglobili in obogatili in zdelo se je, da temu procesu ni ne konca ne kraja.

Tu pa je končno postalo vsem jasno, da se je država zavozlala v tak vozel, ki ga nikakor ni možna sama razvozlati ali presekati. Zdelo se je, da sta na voljo le dve možnosti: ali socialistična revolucija (ki so se je vsi zelo bali), ki bi gospodarstvo povezala z Evropo, odprla meje in vzpostavila demokracijo, hkrati pa pomedla z vladajočimi, korumpiranimi in od oblasti pijanimi sloji. Druga možnost pa je bila seveda uvedba vojnega stanja.

Tu ni ne prostor in čas, da bi razglabljali, zakaj do socialistične revolucije ni prišlo (na hitro lahko navedemo le nekaj vzrokov: pomanjkanje demokratičnih tradicij,LBzrazito antiintelektua00a klima, neizkušenost in nespretnost levih sil, itd.). Dejstvo je, da je 26. 7. zjutraj polkovnik Kovacz izvedel državni udar in uvedel vojno stanje. (Podrobneje o tem: Martial Law at Radio Student, A Douglas Stanglin Report, Neewsweek 2. 8. 1983).

Seveda državni udar ni prinesel nikakršne kvalitativne spremembe v družbenih odnosih: šlo je zgolj za nadaljevanje istih družbenih razmerij z novimi, represivnimi sredstvi, pri čemer pa je treba priznati, da je hunta izvedla nekaj izredno uspešnih ideoloških trikov. Tako so o civilni vladi, ki je pravzaprav zavozila deželo, govorili le kot o »usranih civilistih, ki so s svojo neumnostjo onečastili našo sveto zemljo in prodali državo«, pa čeprav so hunto sestavljali samo člani prejšnje, civilne vlade (nadpolkovnik Kovacz, denimo je bil v civilni vladi premier, major Majnik zunanji minister, ayatollah Hlodnik vodja oddelka za odnose z verskimi skupnostmi, ipd.). Prav tako so za neprestano zaostrovanje vojnega stanja krivili svet, češ da pripravlja tretjo svetovno vojno, še posebej pa so imeli v zobeh Jugoslavijo, ki pa je v njihovi ideologiji odigrala prav posebno vlogo.

Kot smo rekli že na začetku, so nam, Jugoslovanom in še posebej Slovencem (kot narodu, ki meji na Radio Študent) podtikali vsa svoja notranja protislovja in trdili, jih napadamo zato, da bi našo domačo javnost odvrnili od naših notranjih problemov. Seveda tako neutemeljenih očitkov niti ni potrebno zavračati.

Kakorkoli že: vojno stanje je s 26. 7. postalo legitimna družbena ureditev. Razlogi, ki so za tistih pet norih dni polkovnika Kovacza utrdili na oblasti, se skrivajo predvsem v dejstvu, da ga je podpiral katoliški del prebivalstva, po drugi strani pa se mu je pridružil Du Du Muhammad, ki je bil izredno popularen med muslimani. Ta na Radiu Študent rojeni pustolovec, ki se je najprej boril v Iranu na Homeinijevi strani, se po zmagi iranske revolucije preselil v Libanon, in končno zaslovel kot borec za pravice muslimanov v Sovjetski zvezi, se je takoj ob začetku vojnega vrenja vrnil v domovino, ker je začutil, da mu bo morda uspelo uveljaviti svojo inačico islama. Polkovnik Kovacz ga je sprejel z odprtimi rokami, saj so bili Mohammedovi mudžahedini precej bolje opremljeni (govorilo se je, da jih še vedno financirajo Iranci) kot armada Radia Študent.

Vendar pa se je že na samem začetku pokazalo, da imata Du Du Muhammad in polkovnik Kovacz le eno samo skupno lastnost: oba želita osvojiti oblast, pri čemer se bistveno razlikujeta pri pogledih na bodočo družbeno ureditev Radia Študent kot tudi v samih metodah vladanja (simptomatični so spori med feldkuratom Kornhauserjem in Alijem Radžanijem – glej dokumente). Prišlo je do obupnih poskusov zbližati obe armadi ((Fekdkurat Kornhauser se je pomohamedanil, aerodinamische luftbataljon feldvebel Hlodnik je postal ayatollah, polkovnik Kovacz pa imam), vendar pa so ti pripeljali do samo še večje zmede, številnih nesporazumov in nezadovoljstva v obeh armadah. Paralelno s tem so se večale tudi težave gospodarstva, ki je zaradi vsesplošne mobilizacije prebivalstva skoraj povsem zastalo in s tem povzročilo, da je eksistenčni minimum večine prebivalstva padel pod še dopuščeno mejo – ali, drugače povedano, v deželi se je začela lakota.

Skladno z naraščanjem ekonomske krize pa je naraščala tudi družbena norost: kot že večkrat rečeno, hunta polkovnika Kovacza nikakor ni razumela notranjih protislovij družbe, ki je načelovala, zato je krivdo za vse težave valila na zunanjega sovražnika: skladno z večanjem težav se je moral večati tudi sovražnik. Ta je od sosednje Jugoslavije zrasel kar v tretjo svetovno vojno, ki je grozila uničiti svet in Radio Študent.

Najhuje pri vsem tem je, da so člani hunte v vse to res verjeli: tako so v petek, 29. julija 1983 ob deveti uri petinštirideset minut začeli z vojnimi operacijami, kot da bi se začela tretja svetovna vojna. Ko se je vojni stroj sprožil, ga ni bilo več mogoče ustaviti (nekaj granat je padlo tudi na Jugoslavijo, vendar niso povzročile pretirane škode): toda, vojni stroj je bil, tako kot vsa družba, ves prežet s protislovji, zato pravzaprav nobeni sosednji deželi ni mogel storiti nič hudega: že ob trinajsti uri dvanajst minut je namreč začel uničevati samega sebe.

Zaključek te žalostne epizode je znan: prišlo je do katastrofe, ki jo je preživelo le nekaj ljudi. Tem je Jugoslavija pomagala vzpostaviti civilno vlado in normalizirati odnose v deželi. Glavni protagonisti vojnega stanja so zbežali v tujino: polkovnik Kovacz je v Paragvaju, kjer si je z nakradenim denarjem postavil farmo banan. Živi mirno življenje poslovnega človeka, ki le včasih daje politične intervjuje (glej: Una serrata con il Collonelo. Achille Bonito Oliva dialoga con collonelo Kovacz, L'Esspreso 29. 9. 1983). Ayatollah Hlodnik in Dudu Mohammed sta se vrnila v Iran, od koder vodita boj sovjetskih muslimanov za svobodo (glej dnevna zunanje-politična poročila), kornet Mihailović Ljubo pa je odšel v Tuzlo, kjer naprej živi mirno življenje upokojenca.

Z objavo dokumentov, ki sledijo, nikakor ne želimo znova odpirati ran tistim, ki jih je vojno stanje tako ali drugače prizadelo; želimo le odpreti prostor za dialog o vojnem stanju (to že začenja tekst tovarišice Naumanove) in o razmerah (ta uvod jih je skušal zgolj začrtati, predvsem pa pokazati, da vojnega stanja ni povzročil zunanji sovražnik, ampak notranja protislovja), ki so do vojnega stanja pripeljale. Kajti, edino z trezno in znanstveno poglobljeno analizo bomo lahko razumeli tako nenavadno državno tvorbo kot je Radio Študent, in razmere, ki se, kot sosednje države, tičejo tudi nas.

MIHA KOVAČ

VOJNO STANJE NA RADIU ŠTUDENT
Dokumenti

Vaš narod se je znašel v odločilni krizi, in pomembno vprašanje, ali bomo končno dobili ustavo, ali pa nam bo še naprej vladala volja, zaposluje vsak um in razvnema vsako srce v Franciji.

Guverner Morris 23. februarja 1789
(v pismu grofu de Moustierju)

Ta noga bo tlačila svet.

generalnadpolkovnik imam kovacz 25. 7. 1983

Glede na velikanski pomen danega zgodovinskega trenutka, v katerem so bile postavljene na kocko osnovne pridobitve, ki jih je Radio Študent izbojeval v desetin desetletnem boju za boljšo in pravičnejšo ureditev,
glede na težavnost tega zgodovinskega trenutka, ko je šlo za to, da nas tako notranje kot zunanje sovražne sile, pahnejo v gotovo propast,
glede na privrženost široke demokratične javnosti in zaupanje, ki smo ga vzbujali doslej, brez prave možnosti za usmerjanje poteka dogodkov, ki so Radio Študent privedli na rob razsula,
glede na anarhičnost dosedanje oblasti, na njen prosluli in v bistvu zaviralni liberalizem, ki je podajal roko vsakemu, če jo je ta le ponudil, brez premisleka o njegovih dobrih ali slabih namerah,
glede na javno in splošno izraženo zahtevo najširše demokratične javnosti po večji demokraciji, redu, miru in varnosti,
Tajni komite motritve in rešitve Radia Študent, ki legalno deluje pod imenom Uredništvo Radia Študent izdaja naslednji

PROGLAS VOJAŠKEGA SVETA NARODNE REŠITVE RADIA ŠTUDENT

Prebivalci, prebivalke, državljani Radia Študent!
Naši domovini grozi smrtna nevarnost. Protidržavne in reakcionarne akcije sil, ki jim demokracija očitno ni pogodu, so pahnile Radio študent na rob propada, na rob državljanske vojne, na rob slepemu podrejanju diktatu imperialističnega sveta. Ne gre več samo za to, da preprečimo prelivanje bratske krvi, zdaj gre za to, da se prepreči nadaljnje prelivanje bratske krvi. Kajti kri je že stekla, čemu prikrivati resnico? Agresivnost antidemokratičnih sil je dosegla tisto nevarno in kritično mejo, ko zgolj vztrajanje in pozivanje k miru in redu ne zaleže več. Nastopil je čas, da pot propadanja Radia Študent odločno zapustimo, da preprečimo nadaljnje razpadanje. Rak-rana je razjedala celovitost Radia Študent tako od znotraj kot od zunaj. Zato je nastopil čas, ko moramo začeti z dejstvovanjem v imenu višjih potreb, v imenu splošne demokracije. Takoj je treba zagotoviti izvrševanje in spoštovanje odlokov oblasti Radia Študent, spoštovanje discipline, reda in miru.
Motiviran z višjimi demokratičnimi interesi ter z resnostjo zgodovinskega trenutka, je Tajni komite motritve in rešitve RŠ, na osnovi lastne odločitve, ki temelji na povzetju izkušenj in interesov celotnega ljudstva Radia Študent, katerega osnovo in najbolj prvinsko hotenje je red in mir ter zagotovljena varnost, z udarom uvedel vojno stanje na celotnem ozemlju Radia Študent. Omejitve, ki jih vojno stanje vsiljuje, so razumljive in naravnane k višjim smotrom, za katere se borimo že desetletja in desetletja. S ponosom lahko zatrdimo že danes, da nam je uspelo z odločno akcijo doseči najbolj poglaviten cilj, ki je pogoj dobro izvršenega prehoda iz mirnega v vojno stanje, to pa je odločni »ne« vsem nazadnjaškim in reakcionarnim silam, pa naj te delujejo od znotraj, ob podpori imperialističnih plačancev, ali od zunaj, podprte in priznane od imperialistov. Rekli smo »ne« vsem sovražnim silam demokracije na Radiu Študent in hkrati pokrenili vse potrebno za tisto nadaljevanje, ki naj privede svobodo in demokracijo v poslednjo kočo poslednjega prebivalca na ogroženem teritoriju Radia Študent.

Državljani!

V noči med 19. in 20. julijem tekočega leta 1983 se je Tajni komite motritve in rešitve RŠ preformiral v Vojaški svet narodne rešitve Radia Študent, pod vodstvom nadpolkovnika Kovacza. Poudariti je treba, da stoje za njim Oborožene sile Radia Študent v celoti, z majhnim in v bistvu brezpomembnim izuzetkom petokolonaških sil prištabnega podoficirja sous-lieutenanta Joachima Cowsheta, da sme in more računati z zaupanjem in podporo vseh naprednih, svobodoljubnih in demokratičnih sil. S to zavestjo, ki obeta mir in varnost, je Vojaški svet narodne rešitve Radia Študent odločen v svoji nakani zagotoviti mir in varnost celotnega ozemlja Radia Študent. Vojaški svet narodne rešitve ni začasen organ, temveč je organiziran tako, da lahko ponudi maksimum demokracije ne glede na trenutno stanje, ne glede na zahteve in pritiske, ki bi od zunaj hotele usmerjati njegovo dejstvovanje, ob vsakem času in na vsakem mestu. Vojaški svet narodne rešitve Radia Študent tvorijo visoki oficirji armade Radia Študent, še včeraj navadni državljani s funkcijami v upravnem in programskem sektorju Radia Študent, brez pravic in brez prave možnosti za vpliv na potek dogodkov. Ponavljamo: gre za skupino visokih oficirjev na hitro zbobnane armade Radia Študent, s kooptiranimi člani iz podoficirskih vrst, ki so še včeraj le nemočno opazovali, kako sovražne sile napredka ženejo Radio Študent v pogubo, danes pa že dejstvujejo po novem kurzu skokovitega porasta demokracije, reda, miru in varnosti. V teku so tudi že reforme, ki bodo Radiu Študent zagotovile večjo varnost in sigurnost v negotovih pogojih mednarodne konkurence na ekonomskem področju.
Vojaški svet narodne rešitve Radia Študent se bo, pri polni zavesti in z brezprimerno odločnostjo ter preko ustreznih organov, boril za zakon in dobrobit vsega ljudstva, proti špekuliranju za špekulante, proti razsipanju in bogatenju posameznikov na račun skupnosti za razsipavanje in bogatitev družbe v celoti;

izkoreniniti namerava zločine, kršitve javnega reda in demokracije ter stoletno preganjanje ljudstva k odtujenemu delu.

Državljani, državljanke!

Vse aktivnosti Radia Študent so od tega dneva podrejene zahtevam vojnega stanja;
Vojaški svet narodne rešitve Radia Študent deluje odslej po sektorjih, ki se oblikujejo v skladu z zadolžitvami iz obdobja pred uvedbo vojnega stanja – prirejeno zahtevam, kakor so te vsebovane v prehodu na vojno stanje;
Najvišje oblastno telo Radia Študent je Vojaški svet narodne rešitve, kateremu so neposredno odgovorni vsi poveljniki sektorjev, ki lahko vpliva na vse odločitve vsakega sektorja posebej, ne glede na mesto, ki ga ta zavzema v sistemu demokratičnih odnosov, ki predvideva vsako najmanjšo podrobnost v zadevah dejstvovanja katerekoli enote kateregakoli sektorja, ki, končno skrbi za to, da bo glas Radia Študent pravilno zastopan na internacionalni ravni, z glasom, ki mu jamči popolno suverenost v občevanju z mednarodno skupnostjo – ne glede na siceršnje namere in stremljenja te-iste;
Militarizira se vse produktivne in komunikacijske sektorje Radia Študent kot tudi sam njihov program v celoti;
V skladu z odlokom o nemoteni preskrbi prebivalstva v celoti, posebej pa vsega oficirskega in delno podoficirskega kadra v armadi Radia Študent, začne ta-isti v polni meri delovati in učinkovati z dnem uvedbe vojnega stanja na Radiu Študent;
Ustanovi se posebna enota s specialnimi nalogami na vseh sektorjih Radia Študent, s posebnim poudarkom na morebitnih akcijah in nalogah v zraku in za posebne naloge obrambe vojnega stanja na Radiu Študent. Ime novoustanovljene, prištabne enote je Aerodinamische luftbataljon, njen poveljnik postane Fevdvebel Hlodnik;
Prav tako se ustanovi posebna prištabna enota za vzdrževanje alarmnih naprav ter usposabljanje posebej opremljenih terencev za boj v mirnih okoljih. Poglavitna zadolžitev te enote je informiranje in obveščanje najširše demokratične javnosti, po načelih objektivnega in stvarnega poročanja o dogodkih – tako doma kot v tujini; poveljnik te enote postane major Janko Majnik;
Prav tako se ustanovi posebna prištabna enota za vzdrževanje reda in miru, s specialno opremo za boj na težavnih terenih; poveljnik te enote postane podporočnik Gavro Crnokrak;
Poveljnik nad celotno armado Radia Študent, s posebej pridruženimi prištabnimi enotami ter imenovani voditelj Vojaškega sveta narodne rešitve Radia Študent je nadpolkovnik Kovacz, z vsemi pooblastili, ki omogočajo ustrezno in pravilno ravnanje v vsakem trenutku vojnega stanja na Radiu Študent.
Odlok začne veljati z današnjim dnem in je v veljavi do preklica.

za VSNR RŠ
seržant Janko Majnik

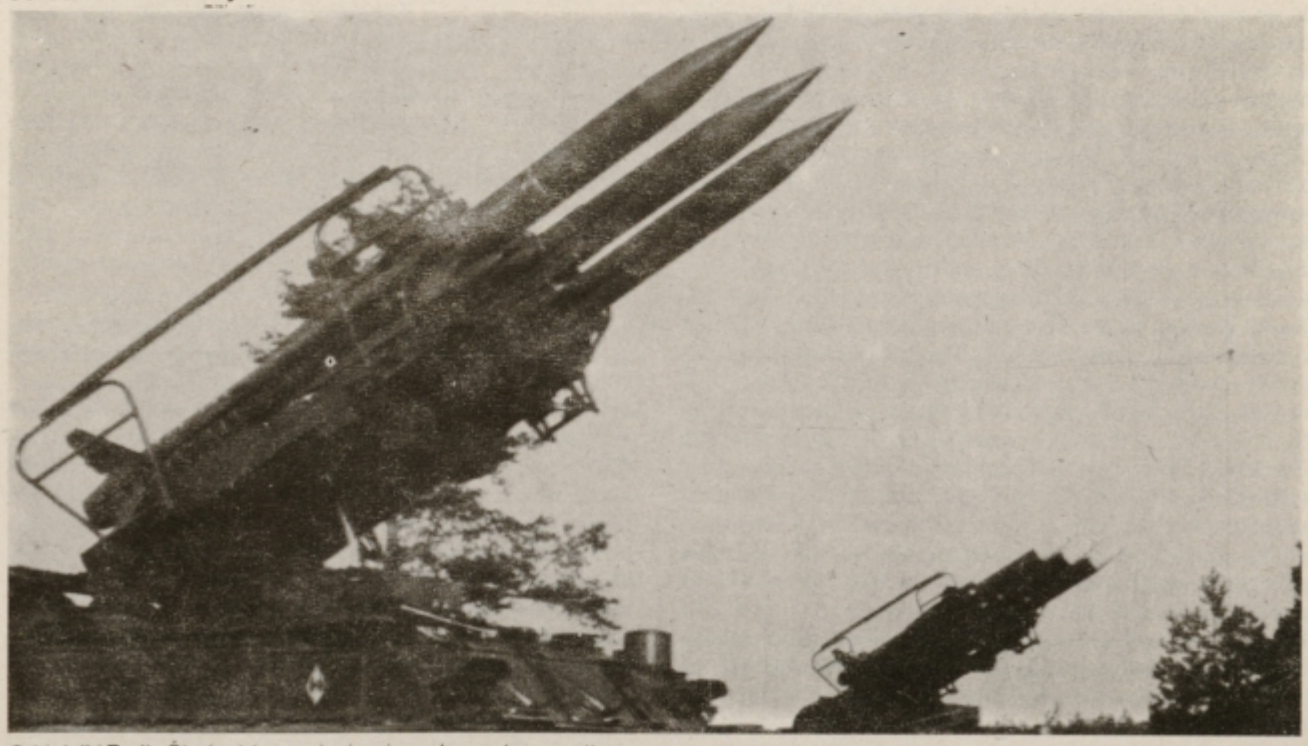

Oddajniki Radia Študent (usmerjeni na jugoslovansko ozemlje)

Osrednje Informacije, 20. 07. 1983

Po ukazu nadpolkovnika Kovacza in določilih 13. člena statuta bivšega RŠ je štab Aerodinamische luftbataljona izdelal smernice za delovanje informacijskih enot v treh točkah:
a) vse informacije, ki jih posredujejo razglasne stanice ALF, morajo biti objektivne in v skladu z resničnim stanjem na bojišču.Resnico je treba predstaviti tako, da bo pomirjujoče delovala na prebivalstvo, krepila borbenega duha in vzpodbujala mržnjo do sovražnika ter Cowshetove pete kolone.
b) ko bo obveščevalna služba ugotovila kdo nas je napadel, mora ALF objektivno poročati o grozodejstvih sovražnikovih enot, jasno pokazati nesposobnost njegovih kadrov in inkompetentnost njihovega vodje.
c) med poročila z bojišča naj poročevalci vrinejo reportaže iz zaledja v katerih naj pokažejo na drobne zmage občanov v vsakodnevnih spopadih s Cowshetovo peto kolono, porast delovne vneme, visoko moralo in veselje do življenja. Protokol mora do sobote 30. julija izdelati priložnostne parole, ki jih bodo nemobilizirali starejši občani in otroci spontano vzklikali ob mimohodih zajetega sovražnika.

AL feldwebel Hlodnik

OI, četrtek, 21. julij

Uvedba vojnega stanja na Radiu Študent je naletela na široko podporo in razumevanje. Služba za varnost, ki jo vodi podmajor Pistotnik, je včeraj zvečer ob dvaindvajseti uri trinajst minut izdala komunike, v katerem ugotavlja, da so se proti večeru začele razmere normalizirati in da se življenje vrača v utečene tokove. Nemiri, ki so jih ob štirinajsti uri dvajset minut po navodilih centrov iz tujine začeli povzročati pripadniki Cowshetove pete kolone, so bili razbiti s strani naprednih pripadnikov ljudstva, okrepljenih s člani službe za varnost. En Cowshetaš je mrtev, osemnajst pa se jih je znašlo v zaporu, kjer jim bo sodilo hitro vojaško sodišče. Ranjen ni bil noben pripadnik ljudstva ali varnostne službe.
Služba za varnost tudi sporoča, da so se pripadniki Cowshetove pete kolone umaknili v ilegalo, kjer delujejo podtalno, poslužujoč se metod specialne vojne, zato služba za varnost poziva ljudstvo k budnosti. Kdorkoli bi opazil kakršnokoli delovanje, ki bi spominjalo na prisotnost cowshetašev, naj to anonimno sporoči na telefon 261-985.
Sektorji za informiranje, za zvezo in za akcije v sovražnikovem zaledju sporočajo, da je uvedba vojnega stanja na Radiu Študent povzročila pravo paniko v svetovnih imperialističnih in hegemonističnih prestolnicah, ki so se tudi začele posluževati metod specialne vojne. Administrativni oddelek in služba za preskrbo Radia Študent sporočata, da so zahodne banke zasegle vse premoženje Radia Študent v tujini, hkrati pa zahtevajo takojšnje povračilo naših dolgov v tujini. Administrativni oddelek opozarja, da se bomo morali v tem vidu opreti povsem na lastne sile, služba za varnost pa svari pred teroristi, ki bi jih zahodne sile lahko pretihotapila na naše ozemlje, zato naj bodo pripadniki ljudstva previdni v stikih s tujci.
Nasprotno pa oficir za zvezo z bratskimi deželami sporoča, da je uvedba vojnega stanja na Radiu Študent, ki je razkrinkala uničevalne namene imperialistov in hegemonistov, naletela na široko odobravanje pri bratskih deželah. Pozdravno brzojavko so nam poslali: bratska albanska partija dela, sirski kralj Asad, jordanski kralj Husein, iranski in iraški generalštab ter argentinski predsednik general Bignone. Nabolj pa nam je moralo dvignila brzojavka iz bratske Poljske.
To je bilo poročilo o stanju po prvem dnevu uvedbe vojnega stanja, pripravil pa ga je nadpolkovnik Kovacz.

Pozdravna brzojavka Vojaškega sveta socialistične rešitve (WROS) in Domoljubnega gibanja socialističnega preporoda (PROS) Radiu Študent

WROS in PROS
Warszawa, Polska

Warszawa, 20. julija 1983

Radiu Študent
Ljubljana – SFRJ
Študentsko naselje blok VIII

Dragi tovariši, spoštovani nadpolkovnik tov. Kovacz!

Na izredni seji vojaškega sveta socialistične rešitve, ki so mu prisostvovali tudi vodilni predstavniki Domoljubnega gibanja socialističnega preporoda, smo sprejeli na znanje odločitev vaše cenjene radijske postaje, da spričo grozeče imperialistične nevarnosti uvede vojno stanje. Uvedba vojnega stanja ustreza aktualnim potrebam zaostrenega razrednega boja v svetovnih razmerah in družbenopolitičnega življenja v državi. Oziraje se na naše 19-mesečne izkušnje vam zagotavljamo, da je vojno stanje najzanesljivejše sredstvo za obrambo in razvijanje socializma, za boj proti notranjemu in zunanjemu sovražniku in kontrarevoluciji ter vsakršnim grožnjam ljudski demokraciji in procesu normalizacije. Zato sprejemamo informacijo o vašem ukrepu z razumevanjem in olajšanjem ter obenem z našim zadovoljstvom nad storjenim izražamo tudi željo, da bi vaš zgled posnemale vse zdrave socialistične in domoljubne sile v vaši družbeni skupnosti.

Z bratskim socialističnim pozdravom!

ZA PROS
Leonid Sergeevič Andreev, l. r.

ZA WROS
Iosif Ivanovič Prokopof, l. r.

OI ponedeljek, 25. julija

Danes zjutraj ob deveti uri štiriindvajset minut se je sestal generalštab Radia Študent, da bi pregledal stanje v posameznih enotah in službah med vikendom. Ugotovil je, da je bilo stanje dobro in da vsi izvršujejo zadane naloge, žal pa je iz poročila obveščevalne službe razvidno, da se zunanjepolitična situacija intenzivira. Tako sta služba za preskrbo in administrativni oddelek Radia Študent potrdila vest, ki sta jo objavila že v petek, da so namreč zahodne banke zasegle vse premoženje Radia Študent v tujini, hkrati pa zahtevajo takojšnje povračilo naših dolgov. K temu administrativi oddelek dodaja še natančen seznam bank – eksekutorjev, iz katerega je razvidno, da je Chase Manhattan Bank zaplenila oba tankerja Radia Študent, in to Lili Marlen, ki je plula pod panamsko zastavo, in Konstanco Boltzman, ki je plula pod libijsko zastavo. Tankerja so zaplenili skupaj z nafto, ki so jo natovarjali v pristaniš-

ču v Abu Dabiju, hkrati pa administrativni oddelek sporoča, da ni mogel stopiti v stik z nobenim od kapitanov, zato obstaja utemeljen sum, da je Chase Manhattan Bank zajela tudi posadki obeh ladij. Glede na to poročilo je oddelek za preskrbo Radia Študent danes zjutraj ob sedmi uri trinajst minut izdal poseben komuniké, v katerem ugotavlja, da se bo zaplemba obeh tankerjev vsekakor poznala pri preskrbi z nafto, vendar bodo zaloge vseeno zadoščale.
Generalštab Radia Študent je pregledal tudi poročilo varnostno-obveščevalne službe, ki je preko vikenda zbrala poročila svojih central v Washingtonu, Moskvi in v deželah tretjega sveta. Iz poročila je razvidno, da so specialne enote KBG danes zjutraj ob šesti uri dvajset minut odkrile oddajnik naše obveščevalne službe, ki je bil skrit v kleti poslovalnice Aerflota v prospektu Vronskega, hkrati pa so zaplenili petsto dolarjev deviznih zalog, ki so jih imeli naši agenti zakopane na dvorišču taiste poslovalnice. Po neuradnih vesteh naj bi našim agentom uspelo prebegniti v Gruzijo, kjer se še vedno skrivajo. Sicer pa zadnje poročilo moskovske centrale, ki je bilo oddano v nedeljo, ob enaindvajseti uri petinpetdeset minut, pravi, da so se v Moskvi v nedeljo popoldne sestali predstavniki generalštabov vseh vzhodnoevropskih držav.
Ugotovili so, da je uvedba vojnega stanja na Radiu Študent izredno koristna, saj bo odvrnila pozornost od vojnih priprav obeh blokov. Sklenili so tudi, da velja na zunaj podpreti vojaško vlado nadpolkovnika Kovacza, hkrati pa se je zaradi njene protisovjetske usmerjenosti treba proti njej boriti z metodami specialne vojne.
Nekaj podobnega ugotavlja tudi poročilo washingtonske centrale, ki za razliko od moskovske še vedno deluje. Ameriška vlada se je pod vodstvom predsednika Reagana sestala v nedeljo zjutraj: izrazili so globoko zadovoljstvo z ukrepi Chase Manhatan Bank, hkrati pa so izrazli željo, da bi mednarodni monetarni fond prisilil Radio Študent, da bi razglasil moratorij. Iz virov, ki so blizu uradnim krogom, smo tudi izvedeli, da je predsednik Reagan iz neznanih razlogov namignil nekaterim najvidnejšim ameriškim časopisom, da naj veliko pišejo o vojnem stanju na Radiu Študent.
Generalštab je po temeljitem pregledu vseh teh poročil v tovariški diskusiji sprejel naslednje sklepe:
1. V povračilo za zaplembo vsega premoženja Radia Študent v tujini objavlja generalštab Radia Študent zaplembo vse imovine Chase Manhattan Bank na Radiu Študent.
2. Glede na poročilo svojih obveščevalnih služb generalštab Radia Študent ukazuje sektorju za informiranje, da pred svetovno javnostjo razkrinka namene imperialistov in hegemonistov. V skladu s tem ukazom naj sektor za informiranje temeljito predstavi premike armad v vzhodni in zahodni Evropi, hkrati pa naj svetovno javnost opozori na moralno trdnost vojnega stanja na RŠ.

Na koncu svojega sestanka je generalštab Radia Študent pregledal brzojavke, ki jih je dobil iz bratskih dežel. Albanska partija dela je takoj, ko je zvedela za zaplembo obeh tankerjev, ponudila pomoč v nafti, ki jo je generalštab v skladu s politiko opiranja na lastne sile odklonil. Prav tako je pozdravno brzojavko poslala mongolska vlada, ki se zavzema, da bi Radio Študent in Mongolija vzpostavila diplomatske odnose na ravni veleposlaništev. Posebno brzojavko pa je znova poslal general Bignone, ki predlaga, da bi Radio Študent in Argentina podpisala pakt o nenapadanju. Generalštab Radia Študent je pooblastil svojega oficirja za zvezo z bratskimi deželami, da na vse te brzojavke prijazno odgovoril, hkrati pa je sklenil, da bo o argentinskem predlogu razpravljal jutri zjutraj. Današnji sestanek generalštaba se je končal ob deveti uri enainštirideset minut.

raportiral nadpolkovnik Kovacz

OI 25. 7. 1983

Petega dne uvedbe vojnega stanja na Radiu Študent bivše redakcije – sedanji sektorji – izdajajo naslednje poročilo:
Služba za notranjo varnost v kasarni Radia Študent sporoča, da je bilo v času od petka, 22. julija, do ponedeljka, 25. julija, kljub neprestani budnosti dežurnih organov, stanje v kasarni in okoli nje nespremenljivo. Oficirja bezbednosti nadmajorja Piska je v odsotnosti nadomeščal nadlajtnant, ki je v petek, 22. julija, ob 23. uri izdal povelje za intervencijsko uzbuno. Na mesto zbora so vsi obvezniki prispeli v roku treh minut. V kasarni sta ostala le dežurni vojak za tehnična vprašanja in dežurni alarmator. Štabni oficir za zvezo, major Janko Mlajnik,in nadpolkovnik Kovacz, ki sta prisostvovala intervencijski uzbuni, sta na koncu uspešno izvedene akcije izrazila neprikrito zadovoljstvo. Postrojenim vojakom sta sporočila, da se tako vrhunsko pripravljeni vojski pač ni treba bati tudi desetkrat močnejšega agresorja.
Sobotno dopoldne ni prineslo nič neobičajnega, zato pa je bil v soboto ponoči med pol deveto in deseto uro dežurni alarmator prisiljen večkrat alarmirati. Straža kasarne Radia Študent je namreč večkrat opazila sumljive sence, ki so se pojavljale med strateškimi objekti kasarne. Ob 22. uri in 10 minut je nadlajtnant Bizjak, ki je nadomeščal nadmajorja Piska v odsotnosti, na strehi 8. bloka tik ob oddajniku zveze Radia Študent legitimiral in odvedel neznanega študenta.
V nedeljo, 24. julija, je služba za notranjo varnost temeljito pregledala in počistila prostore v kasarni, vsi kontigenti vojakov so bili na jutranji smotri ponovno ostro opozorjeni na resnost nastalega položaja, odgovornost, ki jo morajo pripadniki vojske narodne obrambe Radia Študent brezpogojno spoštovati, predvsem pa jih je komandant kasarne ponovno pozval na stalno budnost. Nedeljsko popoldne so imeli pripadniki narodne obrambe spričo zadovoljivega položaja prosto v smislu športnih in kulturnih aktivnosti.
Služba za alarmiranje je bila stalno prisotna in podrejena Službi za notranjo varnost. Vsi alarmatorji, ki za konec tedna niso bili na dolžnosti, so se udeležili intervencijske uzbune v petek ponoči. V soboto in nedeljo so pripadniki službe za alarmiranje večkrat ponovili vaje, ki sodijo v njihove zadolžitve. Služba za alarmiranje nadalje sporoča, da je danes zjutraj v kasarno prispel naročen kontigent megafonov in policijskih siren »Senheisser«, ki so alarmatorjem v novi vlogi nujno potrebni.
Bivši administrativni oddelek, sedanja služba za zvezo z zaledjem, oziroma služba za preskrbo, je v minulem koncu tedna izpolnila naslednji ukaz komandanta brigade, bivše glavne urednice Radia Študent: V soboto zjutraj sta se intendantka, poročnica D. Pekova in šef propagande poročnik Blagoević odpravila v nabavo nujnih živilskih paketov v oskrbovalni center kasarne Radia Študent. Svojo nalogo sta uspešno izvršila in vsi pripadniki Vojske narodne rešitve Radia Študent so prejeli po sedem paketov suhe hrane, kar ustreza biološkim potrebam za ta teden. Pri poskusnem pregledu sprejete hrane je poročnik Blagoević

ugotovil, da je hrani rok pretekel za štirideset dni, da pa potencialna nevarnost zastrupitve vojakov ne obstaja.
Služba za zvezo z zaledjem nadalje sporoča, da je v preteklih treh dneh množica predstavnikov ljudstva telefonično, s telegramom ali kako drugače podprla uvedbo vojnega stanja na Radiu Študent. Na naš naslov so prispeli tudi tuji častniki, ki komentirajo našo potezo, o čemer bomo še poročali.
Sektorji za informiranje ter za zvezo v sovražnikovem zaledju, v sestavi specialnih enot pri štabu bataljona, so pretekle dni delovali v matični kasarni precej okrnjeno, saj je večina pripadnikov specialnih enot na posebnih zadolžitvah doma in po svetu. Vseeno so vse specialne enote v petek popoldan izvedle skupni sestanek v prostorih kasarne. Pod vodstvom feldvebla Hlodnika in ob prisotnosti nadpolkovnika Kovacza je sejo vodil sekretar za idejno in politično delo, višji zastavnik Savič. V imenu vseh članov aktiva je ostro obsodil agresorsko dejavnost Cowshetove pete kolone; izrazil je nujno zavzetost vseh služb Armade narodne rešitve in ponovno poudaril nujnost, s katero je komanda Kasarne Radia Študent objavila vojno stanje. Sekretar višji zastavnik Savič je v nadaljevanju ocenil vključitev žensk v redne enote Armade narodne rešitve in ugotovil, da pri pregrupiranju nežnejšega spola iz bivših redakcij v vojne in jurišne bataljone, ni prišlo do izrazitih komplikacij. Služba za preskrbo je sprejela zadolžitev za nabavo zadostnih količin higienskih pripomočkov.
Pod točko razno je seržant Nežmah izpostavil problem, ki resno ogroža idejo in akcijsko opredelitev Armade narodne rešitve Radia Študent. Nežmah se je zavzel za ukinitev skoraj vseh reklam, ki se kljub uvedbi vojnega stanja še vedno pojavljajo na Radiu Študent in svojo zahtevo podprl s tezo, da sporočila, ki reklamirajo potrošniško blago na tipično kapitalističen način, ne sodijo v akcijsko usmeritev Vojaške narodne rešitve. Komanda Kasarne Radia Študent je protest seržanta Nežmaha vzela na znanje in bo v naslednjih dneh o usodi inkriminiranih reklam tudi ustrezno ukrepala.
Enota za posebne naloge, Aerodinamische luftbataljon deluje v strogi konspiraciji in ne izdaja raporta.
Nadpolkovnik Kovacz je za potrebe Vojske narodne rešitve Radia Študent na izredni seji danes zjutraj ob 03. uri dvajset minut izdal uredbo o nujni mobilizaciji narodnih mas v vrste Armade. Po njej pozivamo vse sposobne in moralno zavedne borce, da se priključijo enotam Vojske narodne rešitve in tako potrdijo nujnost uvedbe vojnega stanja.

poročnik Gavro Crnokrak

OI, 25. 7. 83

DEMANTI

Dan pred državnim praznikom, 21. 7. 83, je bilo na Poljskem ukinjeno vojno stanje.
Vojno stanje na RŠ ni začasne narave, ne more biti ukinjeno z dekretom najvišjega telesa, katerega funkcija je upravljanje in nadzor v izjemnih pogojih dela; trajanje vojnega stanja, njegovo ukinjenje ali podaljševanje ni odvisno od subjektivnih faktorjev, nobeno telo, nobena služba ga ne more sankcionirati od zunaj, ker gre za objektivno stanje stvari, kateremu so podložne vse službe, vse akcije in vsi načrti, ki bodo našli svoje mesto v pogojih vojnega stanja.
Treba je vedeti, da v zgodovini vojno stanje zelo pogosto nastopi tudi prikrito. Ni nujno, da zunanji opazovalci že na prvi pogled lahko opazijo, da je to ali ono telo uvedlo vojno stanje. Lahko je v veljavi že dlje časa in se šele nato oblastna telesa odločijo, da bodo vojno stanje objavila; izvršno telo lahko objavi prekinitev vojnega stanja in se odloči za vojno stanje v tajnosti; izvršno telo lahko objavi ukinitev vojnega stanja in priredi okoliščine tako, da se bo normalno stanje vedlo kot vojno stanje; za to priložnost bo izdelalo celo vrsto t. im. varovalk, ki naj pod plaščem stanja v miru nadaljuje vojno stanje; izvršno telo lahko nadalje objavi ukinitev vojnega stanja in hkrati uvede izredno stanje v miru; nadalje je moč najti primere, ko izvršna oblast deluje kot da ima opraviti s stanjem v miru, zakonodajna oblast pa ukrepa v skladu z določili vojnega stanja in obratno; znani so primeri, ko sta se tako izvršna kot zakonodajna oblast vedli kot da imata pred seboj stanje v miru, obe instanci pa nadzira, kontrolira in določa smer njunega odločanja in sprejemanja predlogov, smernic in odlokov, komite za posebne namene in v veljavi v posebnih situacijah; v določenih okoliščinah bo vojska prevzela oblast in uvedla mirno stanje; spet drugič bo vojska predala štafeto civilnim oblastem, te pa bodo s svojim prvim aktom uvedle vojno stanje; itd.
21. 7. 83 je Sejm sprejel in potrdil odločitev Državnega sveta o ukinitvi vojnega stanja na Poljskem. Ali gre bolj za konsolidacijo ali bolj za normalizacijo? Dovolj je namigov, ki kažejo, da gre prej za utrditev doseženega v pogojih vojnega stanja, z drugimi sredstvi.
20. 7. 83 je štab specialne enote aerodinamische luftbataljona predlagal uvedbo vojnega stanja na RŠ. Tajni komite motritve in rešitve RŠ je predlog obravnaval in sprejel, se preimenoval v Vojaški svet narodne rešitve RŠ in deluje v novih pogojih, z novimi sredstvi.
21. 7. 83 – ob uvedbi vojnega stanja prejme VSNR RŠ prve brzojavke, prve čestitke in prve odzive; prva sta se odzvala Vojaški svet socialistične rešitve WROS in Domoljubno gibanje socialističnega preporoda PROS, s podpisi tovariša Iosifa Ivanoviča Prokopova za WROS in Leonida Sergeeviča Andreeva za PROS.
Hkrati nas je 21. 7. 83, ob 8.30 zjutraj obveščevalna služba obvestila o pospešenih premikih enot na celem teritoriju Varšavskega sporazuma, o gibanjih, ki so pričala, da se na Poljskem nekaj dogaja in transparentih, ki so se pojavili na stavbah, v katerih delujejo organi, blizu najvišjim oblastnim telesom od uvedbe vojnega stanja na Poljskem pa vse do 21. 7. 83. Transparenti so vzklikali k miru in oznanjali svobodo za vse Poljake.
Ko je VSNR RŠ 21. 7. 83, ob 16.30 prejel uradno poročilo o ukinitvi vojnega stanja, se je takoj sestal na svoji peti izredni seji tega dne. Zapisnik s seje povzema razpravo takole:
Zapisnik 5. izredne seje VSNR RŠ, četrtek, 21. 7. 83, ob 17. uri
nadpolkovnik Kovacz: Otvarjam peto izredno sejo štaba; edina točka dnevnega reda bo: ukinitev vojnega stanja na Poljskem.
(Sledijo raporti posameznih služb po utečenem redu.)
nadpolkovnik Kovacz: ob 16.30 smo prejeli posebno poročilo o ukinitvi vojnega stanja na Poljskem. Ker smo s tem v položaju, ko ostajamo osamljeni, moramo sprejeti nove ukrepe za delovanje v izolaciji. Prav tako je treba ponovno preučiti vsebino brzojavke, ki smo jo prejeli dopoldne; gre za pozdravno brzojavko WROS-a in PROS-a.
fevdvebel Hlodnik: Kakor je res, da je takšno postopanje nečastno in klavrno, je po drugi strani res, da so Poljaki ob ukinitvi vpeljali celo vrsto varovalk. Mislim, da bi bilo treba preučiti, če niso varovalke iz podskupine predpisov, ki so

veljali v vojnem stanju.
poročnik Crnokrak: meni se čini, da Poljaci tamo nešto kamufliraju. Ja bih pre rekao, da gre za potez, koji naj omogući pregovore s inostranstvom pod ugodnjima okolnostima.
seržant Majnik: Ne bo odveč, če vzamemo v obzir obe možnosti: da je ukinitev vojnega stanja na Poljskem lahko tudi resnična; v tem primeru bi brzojavko obravnavali z vso previdnostjo; lahko je brzojavka lažna, lahko gre za besedilo sovražnih sil v zaledju, opozoril bi samo na tole podrobnost: v brzojavki je rečeno da »oziraje se na naše 19-mesečne izkušnje vam zagotavljamo . . .« Tisti, ki trdno sedi v sedlu, ne bi klical na pomoč preteklosti, dovolj bi mu bila sedanjost; ali pa je v tem namig, da smo mi pravoverni nadaljevalci 19-mesečnih izkušenj; prej bi bil za to, da se je piscu te lažne brzojavke zareklo, izdal je svoje skrite namere: vnašati nered in zmedo v naše strnjene vrste pod varnim okriljem vojnega stanja.
nadpolkovnik Kovacz: predlagam, da posebna skupina protiobveščevalne službe za detektiranje tako pisnega kot tudi ustnega materiala od zunaj, prouči prispelo brzojavko in rezultate objavi 25. 7. 83. Posebna skupina pod poveljstvom poročnika Pistotnika pa naj izdela vse potrebne načrte za realiziranje vojnega stanja v pogojih izolacije.
OPOMBA: posebna skupina protiobveščevalne službe za detektiranje tako pisnega kot tudi ustnega materiala od zunaj je prispelo brzojavko WROS-a in PROS-a pomno preučila in objavila rezultat, potom katerega je jasno, da je dotična brzojavka lažna ter je tipičen primer vnašanja nereda in zmede v naše vrste, kakor tudi opozorilo, da naj od 25. 7. 83 ves pisni in ustni material najprej preuči posebna skupina protiobveščevalne službe, šele nato pa se preda Vojaškemu svetu, ki bo na podlagi rezultatov presodil, ali naj se ga izstreli ali pa naj se odloči za protiukrepe.

za V.I.P.E.
seržant Janko Majnik

OI, 25. 07. 1983

Tuji tisk je prejšnje dni obširno poročal o uvedbi vojnega stanja na Radiu Študent. Vojaški svet narodne rešitve RŠ je na svoji seji 25. 07. 1983 ob 13.00 sklenil, da bo, ne glede na očitno zlonamernost nekaterih poročil in celo sovražno nastrojenost nekaterih drugih, objavil povzetke vseh pomembnejših člankov, še posebej člankov prijateljskega tiska.

Pravda, 23. 07. 1983
Član generalštaba sovjetskih oboroženih sil in član politbiroja centralnega komiteja KP admiral Vsevolod Tuhačevski je včeraj v svojem govoru komsomolcem uljanovskega sovhoza »Krasnaje ulučenje«poudaril, da uvedba vojnega stanja na Radiu Študent še ne pomeni, da so anarhoiredentistične in muslimanskonacionalistične sile, ki že leta rovarijo proti vsestranskemu napredku in zmagi socializma v odročnih pokrajinah, že premagane. Vojaška oblast sicer kaže precej razumevanja za ohranitev demokratičnih pridobitev vseh naprednih sil, vendar je pod močnim vplivom revizionističnih teorij in defetistične prakse popuščanja imperialistični agresiji. Admiral Tuhačevski je tudi poudaril, da Sovjetska zveza ne bo dopustila, da bi sovražne sile ogrozile mir in varnost na svetu in je izrazil pripravljenost, da ponudi naprednim silam RŠ bratsko pomoč.

New Republic, 23. 07. 1983
Naš pariški dopisnik Annabelle Lomax poroča, da je v noči z 19. na 20. junij skupina oficirjev pod vodstvom nadpolkovnika Kovacza prevzela oblast na Radiu Študent. Podrobnosti o poteku udara in političnem ter ekonomskem planu nove hunte niso znane, ker so vse telefonske in teleprinterske zveze s tem delom sveta prekinjene. V dobro obveščenih krogih pravijo, da so se okrog poslovne stavbe RŠ, kjer je tudi sedež generalštaba, bili srditi boji med pripadniki vseh treh rodov vojske in uporniškimi silami Joachima Cowsheta, vodje sindikata v nastajanju, ki je ostal lojalen demokratično izbrani vladi. Usoda uporniških sil ni znana, isti viri pa trdijo, da so vsi člani vlade živi in v hišnem priporu. Nadpolkovnik Kovacz slovi kot strog, vendar korekten oficir stare šole z mnogo izkušnjami, leta 1979 je bil na izpopolnjevanju v Sovjetski zvezi, kar bi morda dalo slutiti na povezavo med vojaško hunto in jastrebi v ruski vladi. Televizijski reporter, ki naj bi se po nekaterih govoricah nahajal v bližini operacij ni oddal nobenega poročila, njegova usoda ni znana.

Renmin Ribao, 23. 07. 1983
General Šju Ming Lao je v svojem in v imenu kitajskih oboroženih sil poslal nadpolkovniku Kovaczu telegram z naslednjo vsebino: »Kitajska vojska vam čestita ob uspešnem zatrtju kontrarevolucionarnih sil in verjame, da vas nobene težave ne bodo ovirale pri nadaljnjem boju s sovjetskimi hegemonisti in ameriškimi imperialisti.

Zeri i Populit, 23. 07. 1983
Ameriški imperialisti, ruski hegemonisti in kitajski revizionisti so nemočni ob narodu, ki se oslanja na lastne sile in v trdnem prepričanju gradi socializem in elektrarne.

Il Male, 23. 07. 1983
»Mi držimo z vami.«

Sunday Telegraph, 24. 07. 1983
Kakor poroča naša madžarska dopisnica Magda Szabo so razlogi za uvedbo vojnega stanja na RŠ bolj ekonomske kot politične narave. Ekonomija RŠ že več let, kljub nečloveškim naporom za stabilizacijo, drvi v neizogiben propad. Povprečen osebni dohodek prebivalca RŠ je v zadnjem letu padel na 12 dolarjev mesečno, kava, olje, sladkor in bencin so že več mesecev racionirani, predpostavlja pa se, da bo situacija s kurjavo to zimo še hujša kot je bila lansko leto. Finančni manko RŠ je samo v letošnjem letu narasel na 120 milijonov starih dinarjev, ki jih naporom izčrpane ekonomije navkljub ne bo mogoče pokriti. Pričakuje se, da bo vojaška oblast pod pritiskom mednarodnega denarnega sklada objavila moratorij. Na vseh proizvodnih verigah RŠ so uvedena dežurstva posebnih enot industrijske policije, iz virov, ki so blizu uradnim krogom pa smo izvedeli, da še vedno prihaja do incidentov med pristaši Joachima Cowsheta, čeprav uradni viri trdijo, da so izolirani in brez pravega vodstva.

Neue Züricher Zeitung, 23. 07. 1983
Na ženevskem letališču je včeraj prišlo do protokolarnega zapleta, ko je pristalo letalo Adios RŠ Airlines. Na letalu so bili družinski člani bivše civilne vlade RŠ, ki so ob uvedbi vojnega stanja pobegnili pred enotami nadpolkovnika Kovacza. Oblasti so družinskim članom sicer dale politični azil, do spora pa je prišlo, ko je švicarska finančna policija zaplenila herkulesa, ki je še vedno uradno registriran kot lastnina RŠ in torej zapade sklepu o zaplembi vsega imetja RŠ zunaj teritorija RŠ. Še vedno pa je

nejasen status dvanajstih mercedesov, ki so jih begunci tovorili s seboj. Po njihovih izjavah je to privatna lastnina, po mnenju finančne policije pa gre za protokolarna vozila, ki prav tako zapadejo sklepu o zaplembi.

Aerodinamische Luftbataljin Feldwebel Hlodnik

Generalštab Radia Študent nekje na terenu (za krmilom general nadpolkovnik imam Kovacz, poleg njega sedi kornet Mihajlović Ljubo, zadaj pa sedijo od leve na desno Du Du Muhammad, ordonanc Šemsi Uyupi, ayatollah Hlodnik, ordonanc Peci Tefik in neznana oseba)

Generalštab Kasarne Radia Študent za potrebe vojnega stanja v imenu Armade narodne rešitve razglaša:

PRAVILA SLUŽBE (PS)

Kasarne Radia Študent – SPLOŠNA PRAVILA

1. Pravilom Službe podležejo vsi pripadniki Armade narodne rešitve in so jih dolžni brezpogojno spoštovati.
2. Proti Pravilom Službe ni možen ugovor, nespoštovanje pa se kaznuje z minimalno možno kaznijo, ki znaša dva dni vojaškega pripora, za vsak težji prekršek pa je pristojno Mobilno vojaško sodišče Armade narodne rešitve pod poveljstvom nadpolkovnika Kovacza.
3. Z določili Pravil Službe so se dolžni seznaniti pripadniki vseh enot na prvih učnih urah Idejno politične usmeritve Armade narodne rešitve. Na morebitne manjše in začetne napake rekrutov, morajo starejši pripadniki Kasarne Radia Študent nemudoma reagirati in v tem duhu usmerjati mlajše soborce.

PRAVILA SLUŽBE

Radia Študent – PRAVILA O NOTRANJI UREDITVI

1. Vsakodnevno se ob uri 00 za nadaljnjih 24 ur po dnevni zapovedi menjata glavni dežurni in pomočnik glavnega dežurnega. Glavni dežurni je dolžan pomno spremljati dogajanje v kasarni Radia Študent in vsako možno spremembo, katere potek ni v njegovi presoji, javiti dežurnemu oficirju, ki prevzame sledeči ukrep. Dalje, glavni dežurni kontrolira izvajanje dnevnih zapovedi, ki jih izdaja generalštab Radia Študent, oziroma nadpolkovnik Kovacz, Glavni dežurni je prav tako dolžan ob pomoči svojega pomočnika kontrolirati bujenje v kasarni, ki je določeno za deseto jutranjo uro, torej uro pred oddajanjem rednega programa. Tako imenovano povečerje se izvede ob pol petih popoldan, ko mora biti vojska v celoti v svojih ležiščih. Glavni dežurni mora ob tej uri ugasniti luč in ne sme dovoliti nikakršnih drugih aktivnosti, razen spanja.
Vsak izstop oziroma vstop iz oziroma v prostore spalnic mora glavni dežurni strogo zabeležiti in skupaj z dnevnim raportom predati dežurnemu oficirju ob 23. nočni uri.
2. Uniforme pripadnikov Armade narodne rešitve v Kasarni Radia Študent niso predpisane; strogo pa se zabičuje vsakodnevna čistost konfekcije, kot tudi telesa vseh pripadnikov. Čas za jutranjo higieno je določen od desete jutranje ure do desetih in deset minut. Predvečerna higiena se izvaja od 16.20 minut do 16.30 minut.
Prepoveduje so nošenje kakršnikoli značk oziroma bedžev.
3. Izstop pripadnikov Armade narodne rešitve iz območja Kasarne Radia Študent se strogo prepoveduje. Kršitev te točke Pravila Službe se smatra kot dezerterstvo in se kaznuje s smrtno kaznijo. Pripadnik Kasarne Radia Študent sme zapustiti teritorij kasarne le z dovolilnico nadpolkovnika Kovacza.
4. Vsi pripadniki Armade narodne rešitve so dolžni ob srečanju z nadrejenim lahno upogniti glavo in pozdraviti s stisnjeno desno pestjo pritisnjeno ob desno senco. Gibanje lahko nadaljujejo šele, ko jim izda dovoljenje nadrejeni.
5. Pripadniki vseh enot Kasarne Radia Študent se morajo vsako jutro pod vodstvom starešin na posebnem sestanku seznaniti s tekočimi notranjimi in svetovnimi dogajanji in problemi. Vsi pripadniki morajo ob tej priložnosti vestno sodelovati in izraziti svoje dvome oziroma predloge.
6. V času oddajanja Kasarne Radia Študent je strogo prepovedano komuniciranje in drugačno motenje med pripadniki posameznih enot, kot na primer med službo za alarmiranje, kontraobveščevalno službo in Službo za notranjo varnost. Izmenjava mnenj in skupna srečanja so mogoča v popoldanskem času in sicer pol ure po koncu oddajanja, pod vodstvom starešin.
7. Komuniciranje s civilnimi pripadniki ljudstva je strogo prepovedano, telefonske pozive, ki prihajajo iz območja izven kasarne sprejema izključno dežurni oficir, ki je dolžan ukrepati v skladu s svojimi pooblastili. Prav tako je pripadnikom prepovedano sprejemanje kakršnihkoli poštnih pošiljk.
8. Služba za alarmiranje je v petek, 29. julija 1983 ob napovedani uri, torej ob 10 in 15 minut dolžna vsem pripadnikom Armade sporočiti, da se je začela tretja svetovna vojna. Vse službe naj ukrepajo po navodilih, ki sledijo iz njihovih dolžnosti.

PRAVILA SLUŽBE

Kasarne Radia Študent – PRAVILA NASTOPANJA V JAVNOSTI

1. Vsak pripadnik Armade narodne rešitve je dolžan ob eventuelni zapustitvi prostorov Kasarne označiti svojo pripadnost, tako da jo je lahko prepoznati in identificirati slehernemu pripadniku ljudstva. Izjeme so pripadniki enote za posebne naloge Aerodinamische Luftbataljon. Če se mora pripadnik Armade po dolžnosti pogovarjati s pripadniki ljudstva, mora v vsaki izrečeni besedi zastopati idejno-jurišne cilje in smotre Armade narodne rešitve. Na kršenje platforme Armade narodne rešitve s strani pripadnikov ljudstva mora pripadnik sleherne enote reagirati z nemudnim likvidiranjem avtorja kršitve; isto velja, če sta taka osebka dva. V primeru, da je kršiteljev več (kot dva) mora pripadnik alarmirati v Kasarno Radia Študent.
2. Poročanje s strateških bojišč in običajnih vojnih front, ki ga bodo izvajali posebej izbrani pripadniki Armade narodne rešitve, mora biti v skladu z idejno akcijsko usmeritvijo, ki jo je izdal generalštab Radia Študent. Embargo na informacije, ki jih oddaja Kasarna Radia Študent sme iz-

reči le poveljnik generalštaba, nadpolkovnik Kovacz. Pripadniki vseh služb za dobrobit narodne rešitve, za obnovo humanega socializma in višje cilje Radia Študent so dolžni v vsakem primeru žrtvovati lastno življenje.

za generalštab Radia Študent
poročnik Gavro Crnokrak

Današnja izredna seja generalštaba Radia Študent se je začela že ob sedmi uri in tri minute. Seji je predsedoval seržant Janko Majnik, obravnavala pa je en sam problem: ponoči, ob tretji uri dvanajst minut je prišlo do hujše okvare na aerodinamische luftbataljon fevdveblu Hlodniku, ob četrti uri dvainštirideset minut pa še na nadpolkovniku Kovaczu. Člana tehniške službe, seržant Smerkolj in posebni svetovalec, poročnik Komočar sta temeljito pregledala obe pokvarjeni napravi in ugotovila, da se je izrabilo nekaj delov, ki jih je nujno treba zamenjati z novimi. Toda, ker sta bila fevdvebel Hlodnik in nadpolkovnik Kovacz zgrajena na zahodu, bi bilo te dele potrebno uvoziti; kot pa je znano, je zahod prekinil vse trgovske in poslovne stike z Radiom Študent. Generalštab je zato sklenil, da se poročnika Gavra Crnokraka razstavi in porabi za rezervne dele v svrho popravila fevdvebla Hlodnika in nadpolkovnika Kovacza. Poročnik Crnokrak se s tem briše iz inventarja Radia Študent, nadomesti pa ga ordonanc Šemsi Ujupi. Aerodinamische luftbataljon feldvebel Hlodnik in nadpolkovnik Kovacz sta začela znova normalno delovati ob osmi uri sedeminštirideset minut.

Sicer pa se je redna seja generalštaba Radija Študent začela ob deseti uri nič minut, kot ponavadi pa ji je predsedoval nadpolkovnik Kovacz. Generalštab je pod prvo točko dnevnega reda obravnaval diplomatske odnose; tako je pooblastil ordonanca Šemsija Ujupija, da odpotuje v bratsko Argentino in tam z generalom Bignonejem podpiše pakt o nenapadanju. Ob tej priložnosti je general Bignone za argentinski radio izjavil, da bi si argentinsko ljudstvo lahko vzelo za vzor prebivalstvo Radia Študent, ki kljub vojnemu stanju in težkim gospodarskim razmeram ohranja red in disciplino, nadpolkovnik Kovacz pa je dal uradno izjavo, v kateri pravi, da je Radio Študent pripravljen podpisati pakt o nenapadanju z vsemi ljudmi dobre volje.
Generalštab Radia Študent je tudi obravnaval poslanico, ki mu jo je poslala vlada sosednje Jugoslavije. Jugoslovanska vlada ugotavlja, da se je Radio Študent znašel v težki gospodarski situaciji, vendar upa, da se bo s politiko opiranja na lastne sile in lastno znanje ter s trdim delom uspel izkopati iz krize. Jugoslovanska vlada tudi upa, da bosta Radio Študent in Jugoslavija uspešno nadaljevala politiko odprtih meja, čeprav sta meje skoraj hermetično zaprla. V odgovoru na to poslanico je generalštab Radia Študent pozdravil zmago naprednega islama v Jugoslaviji, hkrati pa ugotovil, da bi si prebivalstvo Radia Študent lahko vzelo za zgled jugoslovansko ljudstvo, ki težkim gospodarskim razmeram navkljub ohranja red in disciplino. Generalštab je tudi izrazil prepričanje, da bo Jugoslavija kljub praktično nerešljivemu položaju lahko odplačala svoje dolgove.
Na koncu svojega sestanka je generalštab sprejel pobudo bratske Mongolije o vzpostavitvi meddržavnih odnosov na ravni veleposlaništev. Za veleposlanika v Mongoliji je imenoval tovarišico Mirjano Križman, ki je za časa civilne vladavine opravljala delo glavnega urednika Radia Študent, mongolska stran pa je za veleposlanika na Radiu Študent imenovala profesorja Čolbasana.

raportiral nadpolkovnik Kovacz

SIRENA 10''

Komandant vseh štirih rodov oboroženih sil RŠ, predsednik Sveta narodne rešitve, ministrski predsednik vojaškega komiteja obrambe RŠ, direktor Naumanovega centra za razvoj misli, vodja islamske revolucije, častni pilot AL bataljona, imam nadpolkovnik Kovacz je včeraj popoldne obiskal osnovno šolo Erike Nauman, ki je bila evakuirana v prostore bivše Kranjske deželne blaznice. Mladi rod Radia Študent je imama nadpolkovnika Kovacza pozdravil s pesmijo in recitalom uporniške poezije, mladi rekrutki tankovske divizije »Lev Davidovič Vronski«, Vida in Katja Kovše pa sta mu v imenu gojenk centra podarili šopek rož. Imam nadpolkovnik Kovacz se je z gojenkami zadržal v prijateljskem pogovoru in ganjen položil cvetje na grob svoje zveste tovarišice Erike Nauman. V priložnostnem govoru, ki ga je imel, je dejal:
»Tovariši in tovarišice, Erika ni dočakala dneva, ko so se uresničile njene sanje o vojaški oblasti na Radiu Študent, ni dočakala dneva, ko so združeni narodi oboroženih sil pometli z umazano civilistično prakso popuščanja tujim pritiskom in prevlade domačih revizionističnih odklonov, ki so v imenu nekakšne svobode vedno bolj dvigovali glave. Ni dočakala dneva, ko smo s ponosom rekli »ne« vmešavanju zahodnih kapitalistov v naše notranje zadeve, ko smo še bolj odločno rekli »ne« izsiljevanju vzhodnih hegemonistov, ki so leta kupovali hipoteke in zadolžnice, kratkovidna, skorumpirana civilna oblast pa jih je izstavljala mednarodnemu konzorciju bank, vse v imenu bratske prijateljske pomoči. Erika ni dočakala tega dneva, ko smo se odločno vkopali in začeli zmagovati na vseh področjih. Ne, Erika tega dneva ni dočakala, pa vendar lahko s ponosom rečem, da danes skupaj z nami iz groba dviguje stisnjeno pest in z njo maha proti notranjim in zunanjim sovražnikom.«
V nadaljevanju je imam nadpolkovnik Kovacz poudaril:
»Kamorkoli pogledamo, levo ali desno, vidimo svet, ki se utaplja v dolgovih civilnih vlad. IMF našim najbližjim sosedom vsiljuje prisilno upravo in jim diktira pogoje preživetja. Ljudstvo pa polenjeno od desetletij zibanja v lažnem blagostanju ponižno kloni glavo in se brez historičnih izkušenj zateka k spontanističnim izbruhom kratkovidnega besa. Kakor je Erika večkrat rada rekla: »Temu narodu bo pisala sodbo vojska.« Živela svoboda, red in disciplina.«
Po slovesnosti se je imam nadpolkovnik Kovacz v spremstvu ešalona leteče konjenice Aerodinamische luftbataljona z avionom Adios RŠ Airlines 1. vrnil v bazo v Rožni dolini, od koder vodi operacije. Mlada Katja Kovše je po odhodu imama nadpolkovnika Kovacza zašepetala svoji sestri: »Stališča imama nadpolkovnika so stališča modre oblasti.«

Alf Briefen

OI, 26. 07. 1983

S trenažnih operacij na bližnjem vzhodu so danes ponoči v bazo RŠ prileteli mudjahedini imama Du Du Muhammada, ki so tri mesece sodelovali v bojih za osvoboditev vsesovjetske islamske republike. Imam Du Du Muhammad je ob preletu Abu Dabija, kjer sta tragično zaključila svoje potovanje Konstanca Boltzman in Lili Marlen poslal ima-

mu nadpolkovniku Kovaczu telegram z naslednjo vsebino: »Imame, brate, polmesec in zvezda mudjahedinov sijeta ob svetlobi tvojega sonca, nikoli več ne bo nevernik stopil na sveta tla.« Po ukazu imama Du Du Muhammada sta se od eskadrilje Adios RŠ Peaceful Airlines odlepila mudjahedina Adhan Akbar in Ali Hassan ter pognala svoja phantoma v oklepna tankerja, ki sta zgorela in se v plamenih potopila. Očividci poročajo, da so med potopoma na obeh ladjah plapolale vse zastave.
Mudjahedini so se kot samostojna protiimperialistična leteča enota vključili v oborožene sile RŠ, danes zjutraj pa so že eksercirali.

ALF

Danes, 26. 7. 83, ob štirih in pet minut zjutraj je prišlo do prvega oboroženega spopada med izvidniško patruljo Aerodinamische luftbataljona in večjo oboroženo bando petokolonaša Joachima Cowsheta. V posebnem komunikeju, ki ga je pripravil štab Aerodinamische luftbataljona, se sporoča, da so bile izgube na obeh straneh velike, pri čemer je bila očitna premoč petokolonaške bande in še ne dovolj velika izurjenost pripadnikov Aerodinamische luftbataljona.
S tem v zvezi in po pregledu situacije po šestih dneh uvedbe vojnega stanja na RŠ, je vojaški komite obrambe RŠ pod poveljstvom nadpolkovnika Kovacza izdal naslednji
PROGLAS vojaškega komiteja obrambe RŠ, ki ima moč ODLOKA istega telesa in stopa v veljavo s tem, ko je javno objavljen:
1. gibanje vseh pripadnikov oboroženih sil RŠ se omeji na strogo širše območje RŠ;
2. v veljavo stopi poostrena kontrola gibanja ljudstva na širšem območju RŠ; patrulje legitimirajo mimoidočega, ki mora poznati tudi tekoče geslo;
3. časovni obseg gibanja se dodatno omeji policijska ura velja od 16. ure popoldan do 11. ure zjutraj;
4. vse emisije, ki se spremaju na paljbu, moraju biti spremne nakasnije do 10.30 tekočega dne; prestopek v gornjem vidu sankcionira mobilni vojaški sud v skladu s členom 115/2a o prestopkih, ki zadevajo naloge operativnega značaja;
5. med preskrbovalnim centrom in štabom se vzpostavi redna kurirska služba, ki jo opravljata dva kurirja v nasprotnih smereh;
6. kornet Mihajlović Ljubo plača 15 din kazni za izgubo štirih nabojev in okvirja orožja, za katerega se je zadolžil 22. 7. 83;
7. uvede se racionalizacija: osnovnih blag za široko porabo, maksimirajo se cene blaga za široko porabo ter uvede strog nadzor nad službami, ki skrbijo za stike z zaledjem in tujino;
8. naveže se stike z vsemi režimi, ki so pripravljeni podpreti vojno stanje na RŠ tako v hrani, orožju kot tudi v živi teži;
9. preskrbovalne službe so dolžne poskrbeti, da bodo vojaki vseh kontingentov, ki so vključeni v enote RŠ dobili na dan: četrtinko mesa, pol litra zdrobove juhe, tri krompirje, četrtinko kruha, dva deci travarice in zavoj mleka v prahu za en teden;
10. podpre se ustanavljanje menz, igrišč, telovadišč, v katerih naj prebivalstvo RŠ skrbi za svoje telo, red in disciplino;
11. proglas začne veljati z objavo, ima moč odloka in je skupek pravil, ki naj zagotovijo neomajnost ter borbeno pripravljenost prebivalstva RŠ, izkoreninijo vse poskuse vnašanja nareda in zmede kot tudi infiltracijo sovražnih agentov na širšem območju RŠ.

po naročilu štabni oficir za zvezo
seržant Janko Majnik

V kantini Radia Študent je imel v okviru popoldanskih prostih aktivnosti predavanje ordonanc Šemsi Uyupi. Govoril je o tako imenovani specialni ali psihološki vojni, predvsem o tistih njenih oblikah, ki jih imperialisti in hegemonisti uporabljajo pri napadih na Radio Študent. Predavanja so se udeležili člani najožjega vojaškega vodstva, ves častniški zbor in predstavniki najboljših vojakov v posameznih enotah. V živahni diskusiji, ki je sledila po predavanju, so prisotni ugotovili, da je zastavnik Uyupi temeljito razčlenil in razkrinkal metode zasužnjevanja duha prebivalstva Radia Študent, zato so sklenili, da naj predavanje izide v posebni brošuri, ki naj se zastonj deli med prebivalstvom, organizira pa naj se tudi sprotno preverjanje znanja. Predavanja zato ne objavljamo v celoti (v informacijo jugoslovanskemu bralcu: predavanje tov. Uyupija je kot feljton objavila tudi revija Danas z dne 6. 13. in 20. septembra 1983).
Na začetku je tovariš Uyupi poudaril, da sta sodobni zahodna in vzhodna propaganda bistveno spremenili svoje metode delovanja. Tako se ne trudita več, da bi človeka prepričali, naj spremeni svoje politično prepričanje, temveč raje režirata potek dogodkov tako, da ljudje »prostovoljno« menjajo svoje politično prepričanje. Zahodni propagandi, na primer, je na Radiu Študent z ekonomskimi pritiski, s podkupovanjem uglednih ljudi in paralelno s tem s pritiski na nacionalno ekonomijo (kar je pripeljalo do pomanjkanja nekaterih proizvodov na trgu) uspelo ustvariti razmere, v katerih je prebivalstvo (od vojaškega udara generalpolkovnika imama Kovacza, seveda) zgubljalo vero v svojo ideologijo, v družbeni sistem, in kar je najhuje, v svoje vodstvo.
S tem so bile ustvarjene idealne razmere za indoktrinacijo svobodnega duha prebivalstva Radia Študent s tujo ideologijo, najbolj idealna področja za »vdor« le-te pa so bila tista, ki jih vojska že tradicionalno težko brani: kultura, znanost in masovna kultura. Z izgovorom, da gre za mednarodno izmenjavo kulturnih dobrin, so zahodni imperialisti vabili naše znanstvene in kulturne delavce na svoje univerze, kjer so jim dajali visoke štipendije in jim omogočili nemoteno delo. S tem so ti ljudje postali naklonjeni zapadnemu sistemu in načinu dela, po vrnitvi pa so to prepričanje sejali tudi po svoji okolici, s čemer so ustvarili idealen teren za obsežnejši napad enot specialne vojne.
Najpomembnejše dejstvo (ki je hkrati tudi osnovni predpogoj za uspešno duhovno zasužnjevanje in pustošenje v sferah razuma in zavesti) pri tem je, da se vsi izstrelki, ki se s področja tuje znanosti, tuje kulture in tuje masovne kulture lansirajo na ta teren, lansirajo iz svetovnih centrov kapitala, najmodernejše tehnologije in vojne moči. Pri nas skorajda ni področja znanosti, kjer ne bi popolnoma nekritično prevzemali zahodnih dosežkov, ki so večkrat popolnoma neprimerni za naše razmere. V kulturi, zabavi in potrošnji takorekoč v vsakodnevnem življenju prevzemamo celo načine obnašanja, ki jih k nam lansirajo enote specialne vojne, s čemer postajamo neodporni na potrošniške modele obnašanja, ki služijo zgolj reprodukciji kapitalskih razmerij, ki se na ta način infiltrirajo v našo socialistično družbo.
Še posebej hudo je s tem okužena naša mladina, ki skoraj v vsem oponaša lažni sijaj zahodnega sveta in imitira vse, kar predstavlja upor, beg iz družbene stvarnosti in rušenje

moralnih norm. Vse to seveda pelje v anarhijo in apatijo, kar končno ustvarja takoimenovano zgubljeno generacijo, ki hitro postane plen katerekoli (tuje) demagogije. Že sam način zbiranja ogromne večine mladih je formiran skozi posebne ritualne masovne kulture, na katerih suvereno vladajo idoli. Potreben je samo majhen, dodaten napor in . . .

V drugem delu svojega predavanja je tovariš Uyupi govoril o političnih šalah. Ugotovil je, da se prebivalstvo Radia Študent že po svoji naravi izredno rado smeje, s čemer se izpostavlja delovanju enot specialne vojne. Velike tuje obveščevalne službe imajo namreč posebne šaloteke, kjer so politične šale urejene po geografskem ključu in po svoji vrsti. Tuji strokovnjaki delijo politične šale na dve vrsti, na minerske in snajperske šale. Minerske šale so šale s psihopropagandnim sporočilom, zato v določeni družbeni sredini delujejo kot peklenski stroj (primer minerske šale iz druge svetovne vojne: Angleži ne morejo uporabiti ameriških tankov, ker ti nimajo vgrajenega rikverca), snajperske šale pa so usmerjene predvsem na določene družbenopolitične delavce, ki jih želijo diskreditirati.

Oddelki za šale pri tujih obveščevalnih službah so sestavljeni iz ekip sociologov, humoristov, politologov, obveščevalcev in drugih strokovnjakov, pač glede na konkretne naloge. Vsako šalo, ki jo vzamejo iz arhiva, temeljito pregledajo in prilagodijo trenutni politični situaciji. Preden šalo lansirajo, jo preizkusijo na domačih preizkusnih poligonih.

Na koncu svojega predavanja je tovariš Uyupi poudaril, da na naši fronti v bodočnosti upravičeno lahko pričakujemo močno ofenzivo šal, predvsem na ekonomskem, nacionalnem (nasprotje med katoliki in muslimani) in ideološkem področju, veliko pa bo tudi snajperskih vicev na račun nadpolkovnika imama Kovacza. Tovariš Uyupi je zato predlagal, da naj bi ustanovili posebno službo, ki bi 1.) prestrezala politične šale na naš račun in jih razkrinkala pred ljudstvom ter 2.) pripravljala politične šale na račun naših nasprotnikov in jih preko obveščevalne službe pošiljala v tujino. Še posebej veliko šal bi veljalo napraviti na račun našega glavnega nasprotnika, socialistične in samoupravne Jugoslavije.

Tovariši, ki so prisostvovali predavanju, so to pobudo sprejeli. Obema novoustanovljenima službama predseduje general nadpolkovnik imam Kovacz, za njuno pravilno delovanje pa je neposredno odgovoren regiments oberst ayatollah Hlodnik. Ordonancu Šemsiju Uyupiju se je dodelil naslov posebnega svetovalca pri službi za pripravo političnih šal v pododdelku za socialistično samoupravljanje. Obe novoustanovljeni službi sta takoj začeli z delom.

OI, sreda, 27. julija 1983

Današnja seja generalštaba Radia Študent se je začela ob deveti uri petinštirideset minut. Člani so pregledali stanje v državi in ugotovili, da je razpoloženje med prebivalstvom zelo dobro. Nadpolkovnik Kovacz je v svojem uvodnem nagovoru poudaril, da so člani generalštaba z zvestim izvrševanjem njegovih ukazov in modrimi lastnostmi delovanja v pičlem tednu dni uspeli uvesti na Radiu Študent vojaške odnose. To pa pomeni, je poudaril nadpolkovnik Kovacz, da so družbeni odnosi objektivno prešli na novo, višjo raven, zaradi česar so potrebna tudi nekatera povišanja v generalštabu. Nadpolkovnik Kovacz je zato izdal naslednji ukaz o povišanjih in priznanjih:

1. Aerodinamische luftbataljon se, zaradi izrednega poguma, poviša v Aerodinamische luftdivision in se odlikuje z malo plaketo miru.
2. Aerodinamische luftbataljon feldvebel Hlodnik se zaradi izrednega poguma odlikuje z malo kositrno kolajno. Prav tako se mu na podlagi dosedanjih bojnih izkušenj na podlagi zakona o usmerjenem šolstvu prizna končana vojaška akademija in hkrati s tem naziv regimentsoberst. Zaradi izrednih zaslug pri širjenju islama v Sovjetski zvezi ter na Radiu Študent in zaradi uspešnega preganjanja nevernikov se mu dodeli častni naslov ajatolaha. Njegov novi naziv se torej glasi Aerodinamische luftdivision regimentsoberst ajatola Hlodnik.
3. Brigadni oficir za zvezo Janko Majnik se zaradi izrednih sposobnosti pri razkrinkavanju manevrov vojaških oblasti na Poljskem in zaradi odkritja, da so pozdravne brzojavke, ki smo jih dobili od zgoraj omenjenih oblasti, falsifikat, odlikuje z veliko plaketo miru. Prav tako se zaradi izrednega poguma in konspiritivnosti brigadni oficir Janko Majnik poviša v korneta Mihajlović Ljubota.
4. S posebnim odlokom nadpolkovnika Kovacza se nadpolkovniku Kovaczu zaradi izjemnih zaslug v sveti vojni dodeli naziv *imam*. Prav tako se mu zaradi napredovanja nekaterih članov generalštaba po naravni poti dodeli naslov generalnadpolkovnik, tako da se njegov novi naziv glasi generalnadpolkovnik imam Kovacz.
5. Odlok o povišanju je bil prebran na sestanku generalštaba v sredo, 27. julija ob deveti uri sedeminštirideset minut, veljati pa začne v istem trenutku.

V nadaljevanju sestanka so člani generalštaba v svoji sredini toplo pozdravili Du Du Muhammada, ki se je včeraj s svojimi letečimi mudžahedini vrnil iz Sovjetske zveze, kjer se je bojeval v sveti vojni. Du Du Muhammad je ob tej priložnosti izjavil, da je pripravljen umreti za svete cilje islama in Radia Študent, hkrati pa je odločno protestiral, ker je kurat Kornhauser med *blagoslavljanjem* kanonov pomotoma s sveto vodo polil tudi deset fantomov, ki so v lasti letečih mudžahedinov. Med mudžahedini je nastalo veliko ogorčenje, saj so morali vseh deset letal odpeljati v Meko na očiščenje, kar je v že tako težki gospodarski situaciji povzročilo nove stroške. Du Du Muhammad je zaradi tega zahteval, da kuratu Korenhauserju odsekajo desnico in pokličejo na odgovornost njegovega nadrejenega, feldvebla Hlodnika. General nadpolkovnik imam Kovacz je ugotovil, da je bil feldvebel Hlodnik medtem povišan v ajatolo, zato je po naravnih zakonih islama nadrejen Du Du Muhammadu, kar pomeni, da je edino ajatolah Hlodnik odgovoren, da s svojimi modrimi rokami razsodi o sporu, zato naj o celi zadevi poda pismeno pojasnilo.

Na koncu sestanka so člani generalštaba poslušali poročilo načelnika varnostne službe podmajorja Pistotnika. Podmajor Pistotnik je poudaril, da je varnostna situacija načeloma dobra, da pa je sosednja Jugoslavija žal začela podtalno delovati proti Radiu Študent. Zaradi naše politike odprtih meja so v naše vrste uspeli infiltrirati nekaj svojih agentov, ki med prebivalstvom širijo zavest, da Radio Študent nikoli ne bo sposoben odplačati svojih dolgov, prav tako pa širijo načela liberalizma in stalinizma. Generalštab je sklenil, da vsi prijeti jugoslovanski agenti podležejo mobilnemu vojaškemu sodišču. Prav tako je generalštab za potrebe le-tega sodišča odredil hrast, ki raste pri avtobusni postaji v študentskem naselju.

raportiral generalnadpolkovnik imam Kovacz

Na podlagi raporta poročnika obveščevalne službe Gašperšiča in poročnika obveščevalne službe Žnidaršiča je oddelek vlade narodne rešitve za stike s tujino na svojem zasedanju z dne 27. julija in z začetkom ob 7 uri 20 minut

sklenil:
Da je bilo včeraj zvečer v Križaniški cerkvi s pričetkom ob 21 uri 10 minut in zaključkom ob 22 uri 50 minut versko zborovanje krščanskih skrajnežev. Potekalo je pod krinko koncerta Bachove glasbe v okviru mednarodnega festivala. Ker pa je okrog 50 izvajalcev iz Zahodne Nemčije pelo in igralo dela z nesprejemljivo vsebino (naslovi skladb so bili: Pridi, Jezus, pridi; Pojmo gospodu novo pesem; Ne boj se, kristjan; Jezus moje veselje), se zunanjepolitični oddelek Vlade narodne rešitve z interpretacijo, da gre za kulturni dogodek, ne more strinjati, saj je zborovanje potekalo v neposredni bližini dva kilometra zračne črte od teritorija Radia Študent in takorekoč neposredno po uvedbi vojnega stanja na Radiu Študent.
Za Vlado narodne rešitve zborovanje predstavlja hudi politično provokacijo. V tem vidu bo na naslednjem sestanku Sveta narodne rešitve oblikovana protestna nota, ki se pošlje vladi sosednje Jugoslavije.

Imam Du Du Muhammad

OI, 27. 07. 1983

V roke generalnadpolkovnika, po božji milosti, imama Kovacza:
Glede na vašo zahtevo po pismeni obrazložitvi incidenta z blagoslavljanjem kanonov, pismeno obrazložujem sledeče:
1. Res je, da sem dal včeraj 26. 07. 1983 blagosloviti kanone in regimente Aerodinamische luftdivzijona. Res je tudi, da jih je blagoslovil vojni kurat Kornhauser. Glede na pritožbo imama Du Du Muhammada, da je kurat Kornhauser z vodo polival eskadriljo letečih mudjahedinov in pokvaril dva motorja, sem kurata Kornhauserja zaslišal in je priznal, da je blagoslavljal z vodo. Kurat Kornhauser se je meni vzvratno pritožil, da ga mudjahdini gledajo postrani in da se mu je zdelo potrebno njihove avione še prav posebej močno blagosloviti, ker: a) sploh še niso bili po pravilih blagoslovljeni, b) avioni so že bili v akciji in jih je moral blagosloviti še za nazaj in c) ker imam Du Du Muhammad nima nobenih papirjev, ki bi dokazovali, da je avione kupil, vsled tega kurat Kornhauser utemeljeno sumi, da jih je imam Du Du Muhammad ukradel, kar je kršitev druge alineje tretjega člena božje zapovedi. Kurat mi zagotavlja, da je za njega sedaj stvar urejena in da se avione lahko šteje kakor da so bili kupljeni in je tudi pripravljen v tem smislu izdati papirje.
2. Nadalje vam obrazložujem, da je versko stanje v regimentih na visokem nivoju in to v vseh idejnojurišnih smislih, prihaja pa do posamičnih incidentov, ker so mudjahedini in tudi njihov imam občasno še prav posebej, četudi dobronamerno, zavzeti. Kurat Kornhauser se mi je pritožil, da ga imam Du Du Muhammad ne pozdravlja in da ga zmerja z usranim civilistom. Prosil bi vas, da imama Du Du Muhammada držite malo nazaj. Kurat Kornhauser ni nobeno civilistično usrane, ampak je moj prijatelj in spovednik. Mobiliziran je bil leta 1916 in je vedno častno ter pošteno služil bogu v interesih vojske.
3. Tudi sam sem slišal, da me je Du Du Muhammad obtožil, da sem se pomohamedanil iz interesa. Izjavljam, da to v primeru nobenega slučaja ne more biti res. Pomohamedanil sem se za vsak slučaj in objektivno.

ALD Hlodnik

OI, 27. 07. 1983
Mobilnemu vojaškemu sodišču

Prijava mudjahedina Ali Radžanija zaradi tatvine:
Spodaj podpisani feldkurat Kornhauser prijavljam mudjahedina Ali Radžanija zaradi tatvine. Turban, ki ga nosi nekaznovano že tri dni, je moja štola, brez katere ne morem opravljati svoje službe. Včeraj, ko sem blagoslavljal kanone in regiment Luftdivizjona, sem moral improvizirati. Štolo sem leta 1919 kupil na Dunaju v trgovini z verskimi potrebščinami Ersatz. Kot dokazilo prilagam račun. Ako se mi štola vrne, sem pripravljen zadevo pozabiti in ne insistiram na uvedbi postopka.

feldkurat Kornhauser l. r.

Du Du Muhammad s svojo mamo

OI, 27. 07. 1983

Aerodinamische Luftdivizjon Regimentsobrst Ayatollah Hlodnik
Ukazuje:
Iz točke »2« v pravilih o notranji ureditvi RŠ, v Pravilih službe (PS) se črta drugo alinejo: »Prepoveduje se nošnja kakršnikoli značk ozirma bedžev« in se posebej za regimente Luftdivizijona vpiše alinejo: Najstrožje se prepoveduje nošnja, izkazovanje, prodaja in kupovanje protivojnih in protinacističnih bedžev. Prekršitev določil iz zgornjega stavka se kaznuje s tridesetimi dnevi strogega aresta.

ALR Ayatollah Hlodnik l. r.

Mudjahedini Du Du Muhammad si ogleduje razdejanje, ki ga je s sveto vojno povzročil feldkutar Kornhauser

V skladu s podatki, ki jih vsebuje radio-vest centrale protiobveščevalne službe Vojnega sveta obrambe RŠ v Aachnu, prek njene izpostave za opazovanje in spremljanje premikov enot NATO-pakta na ozemlju ZRN, ki oddaja svoja poročila pod šifro BlondieAsu,

izdaja služba za zvezo naslednji

KOMUNIKE

ponedeljek, 25. 7.: na dokaj obširnem prostoru med Karlsruheom in Frankfurtom (am Main) so naši agentje opazili večje premike specialnih borbenih enot NATO-pakta v ZRN. Premiki so videti manevrske narave, disciplina in red, ki velja v pogojih stroge pripravljenosti, nista vidna, gre za normalne postopke. Agentka D-12 odide za hip iz opazovalnice, vrne s toplim prigrizkom in kavo. Bog ji zato stoji ob strani, če je prav Muhammadu. Ura je 9.30 razen neprestanega prirastka v živem mesu in specialnem orožju ni videti ničesar sumljivega. Ob 10. uri je opaziti iz smeri Schwarzwalda prihod večje skupine helikopterjev – dva izmed njih nista iz znanih edinic s tega področja, imata obeležja, ki so v navadi pri vozilih visokih civilnih oblasti. Ob 10.30: visoki predstavniki Bele Hiše in Reichstaga pregledujejo enote, ob 11. uri je raport poveljnika vseh enot. Čutiti je vznemirjenje in zmedo, govori se med seboj prepletajo in so nerazumljivi, nastopijo fraze kot: »saj ni mogoče . . .«, »zavesa pretrgana, šivati?!«, »Moj bog, moj . . .«, »prekleti jenkiji« itd. Proti poldnevu se vznemirjenje poleže, čas počitka. Vedenje D-12 je skrajno čudno, ta človek ne pozna miru.
torek, 26. 7.: Razen pospešenega koncentriranja enot – zatišje. V zraku je čutiti priprave. Danes imamo na mizi jerebico, ki jo je včeraj, po srečnem naključju, ujel Jean de Vries. Peli smo pesmi o svobodi na Radio Študent odkar je uvedeno vojno stanje in se čudili, kako da nadpolkovnik Kovacz še vedno ni povišan kot zasluži. Poročila so spodbudna: da se stanje normalizira, da se stiki s svetom spet vzpostavljajo, da je v teku podpis pogodbe s sosednjo Jugoslavijo o trgovinski in diplomatski izmenjavi (krožijo govorice, da je Vojaški svet rešitve RŠ že odobril posojilo sosednji Jugoslaviji v višini 3,1 milijarde v deviznih dinarjih iz notranjih rezerv. Bogve ali je res?). Menda so na poti tudi mudžehedini Du Du Muhammada, ki bodo urili posebne enote Aerodinamische luftbataljona. Alah je edini in največji.
sreda, 26. 7.: D-12 stoji sredi dnevnega prostora v opazovalnici, iz njenega PPK Walterja se še vedno suklja dim.
– Ušli so nam, izginili kot slab veter, ti prasci, pravi. Še vedno ne razumemo za kaj gre, ura je 4.22, zjutraj.
Opazovalnica, 13 km vzhodno od Nürnberga, danes, ob 5.48: opazni so premiki enot NATO-pakta, skoncentriranih vzhodno od Frankfurta (am Main), v smeri proti vzhodu, prehod: cesta N-212, 26 km severno od Nürnberga, pri vasi Arnheim, kjer se je rodil veliki nemški pesnik Andreas Baptist Stimmler (1703–1769). Kolikor je moč sklepati iz predhodnih podatkov, naj bi šlo za velike manevre sil NATO-pakta, vključeni so vsi rodovi vojske, z vsemi specialnimi orožji, s katerimi NATO-pakt trenutno razpolaga. Ocene so tele: v manevrske boje bodo vključeni: vsi rodovi kopenskih enot Belgije, ZDA, ZRN in Francije (cca 250.000 kosov žive teže, 2400 kosov težke mobilne oborožitve, 3000 kosov lahke mobilne obrožitve + fiksne izstrelne in motrilne ploščadi (815 kosov); vsi rodovi pomorskih enot Velike Britanije in Norveške (8 letalonosilk tipa Lily Marlen, 35 križark, 34 rušilcev, 114 torpednih čolnov, 212 podmornic v raznih razredih, 212 raketnih čolnov, 31 fregat za preskrbo); vsi rodovi letalskih enot ZDA, Francije, Velike Britanije (3516 kosov, v razsežnosti od malih helikopterskih enot do MX-12).
Območje manevrov: severovzhodno od Nürnberga, štab manevrov: kota xb414/II (vas Arnheim z okolico); linija poteka manevrskih bojev: v smeri »železne zavese«; zadnji podatki kažejo da so v strateški plan manevrov vključene tudi obmejne utrdbe – kot poseben cilj napadov in detektiranja izkušenj specialnih belgijskih enot za boj na omejenih in obkoljenih področjih; pomorske enote se, po planu, vključujejo na zelo omejenem območju Njorškega otočja – gre za demonstracijo bojev na obkoljenem območju, s hitrimi preboji in taktičnimi zaokrožitvami. Po podatkih iz območja manevrov kopenskih in letalskih sil, je v petek, 29. 7. pričakovati obisk visokih vladnih osebnosti v štabu manevrov, z ogledom najbolj atraktivnih demonstracij kopenskih in letalskih enot – obramba in napad na obmejne utrdbe (belgijske enote na kopnem, angleške v zraku). Še vedno je seveda res, da »no business is like show business« kot je njega dni zapel Frank Sinatra.

za štab oficir za zvezo, kornet Mihajlović Ljubo

OI, 28. 7. 83

Odposlanec španskih separistov, ki so v zadnjih tednih socialistični vladi zadali nove udarce, se je danes mudil na neuradnem obisku v kasarni Radia Študent. Z doktorjem Špirom Grišinom sta se zadržala v krajšem razgovoru, v katerem sta izmenjala stališča o položaju v svetu, posebej pa sta se posvetila vprašanju bližajoče se tretje svetovne vojne. Miguel Rios Diferencias je izrazil dvom v moč vojaške organizacije Armade narodne rešitve in ponudil pomoč v imenu svoje organizacije. Prav tako je predal španski separatistični poslanec ponudbo angleške vlade, ki pravi, da so Združene kraljevske sile pripravljene izdatno pomagati s številno pomorsko floto, če vlada Radia Študent v zameno podpre angleška prizadevanja na Falklandih. Na koncu neuradnega obiska je Miguel Rios Diferencias povabil najožje vodstvo Radia Študent, naj v avgustu preživi nekaj dni v Baskiji.
Agencija AFFIX nam je istočano poslala sporočilo, v katerem piše, da je španska demokracija ponovno padla na izpitu. Na predlog socialistične vlade in s potrdilom parlamenta so prejšnji teden z novim Kazenskim zakonikom ukinili kaznovanje ljudi, ki uživajo mehke droge. Kazni za preprodajalce trdih drog, kot sta heroin in kokain pa so

ostale enako stroge. Španske desničarske skupine so seveda ostro protestirale. Katoliška cerkev je legalizacijo mehkih drog ignorirala. Mnogi se boje, da bo občutno naraslo tihotapstvo z drogami.
Z žalostjo smo sprejeli vest, da je španska demokracija končno popustila tisočletnemu naskoku »Assassainov«. Hašiš in marihuana seveda ne bosta rešila travm ljudstva s pirenejskega polotoka. Španska vlada se je za ta ukrep očitno odločila prav zaradi 3. svetovne vojne in želi tako zamegliti muke, ki jih bo moralo ljudstvo trpeti v bojih za svobodo. Zato zahtevamo, da se v Španiji ponovno uvede stari Kazenski zakonik.
Vabilu na počitnice v lepi španski pokrajini pa se bomo z veseljem odzvali.

Šemsi Ujupi

Ordonanc II. klase Šemsi Uyupi – magaciner

OI, 28. četrtka, 7. 1983

Operativni vrh generalštaba Radia Študent je na izredni seji, včeraj ob osmih in štirideset minut zvečer, izdelal podroben akcijski program vseh aktivnih sektorjev v službi Vojnega stanja na RŠ. Operativni vrh generalštaba, ki se je sestal v postavi general-nadpolkovnik imam Kovacz, Aerodinamische Luftbataljon regimentsoberst Ajatollah Hlodnik, kornet Mihajlović ter spahija Semen Fedorovič Vrangel, je po pet in pol urnem delu proglasil naslednji dokument:

STRATEGIJA IN TAKTIKA BOJEVANJA ENOT ARMADE NARODNE REŠITVE RADIA ŠTUDENT

Najsi je v zgodovini šlo za pravično državljansko vojno ali za revolucionarno gibanje zasužnjenih narodov iz spon neokolonializma, vedno se je pokazalo pravilo, da tudi premoč agresorja v živi sili in bojnih ter tehničnih sredstvih ne more biti garant agresorskega uspeha. To nam dokazujejo:
3. državljanska vojna v Kitajski revoluciji, osvobodilna vojna indonezijskega ljudstva v letih 1945–1949, državljanska vojna v Vietnamu, vojna v Koreji, osvobodilna vojna alžirskega naroda, kubanska revolucija, sandinistična revolucija v Nikaragvi in seveda velika vojna, ki jo vodijo naši muslimanski bratje v daljnjem Afganistanu. V vseh naštetih primerih so se borci za pravico in svobodo ter še druge svetle ideale uspešno poslužili partizanskega načina bojevanja in prav po tej zaslugi so se bitke obračale pravičnim v prid. Ena od končnih bitk v vietnamski vojni se je odigrala pri Dien Bien Phu-ju, borci pa so zmago izborili prav zaradi modre partizanske taktike.
Partizanski način bojevanja spreminja tehnično in številčno podrejenost v prednost, tako pa raste tudi moralno in politično razpoloženje partizanov. Partizanska oblika oboroženega boja vsebuje nenehno aktivnost in iniciativo, kar se kaže v izvajanju nepričakovanih napadov, zased, naskokov, udarov v bok in zaledje, v vrinjanju v sovražnikovo zaledje, v diverzijah, sabotažah in udarih po komunikacijah ponoči, v megli, dežju, globokem snegu in v vseh drugih okoliščinah, v katerih je moč z manjšimi silami doseči pomembne uspehe, ki v skupnem seštevku dajejo strateške rezultate.
Obrambne akcije kot posledica sovražnikove ofenzive, se morajo po pravilu izvajati z elastičnim odporom na celi fronti in z aktivnim delovanjem, ob prodorih za sovražnikov hrbet se morajo končevati z napadalnimi akcijami, takoimenovanimi »Juriši«. V borbi se ne sme vztrajati na obrambnih pozicijah, ampak se mora z ugodnim taktičnim manevrom prebiti sovražnikov obroč, takoj nato pa je treba z vsemi razpoložljivimi silami udariti sovražniku v hrbet.
Vedeti je treba, da so v Armadi narodne rešitve, zaradi njene številčne majhnosti, nekateri faktorji – proti običaju – prvenstvenega pomena. Za našo armado je, na primer, prvovrstnega pomena gospodarstvo prebivalstva na prostoru, kjer potekajo operacije. Pogosto smo prisiljeni uravnavati svoje strateške akcije predvsem glede na možnosti prehrane. Končno je tudi politični faktor v naši borbi prvenstvenega pomena. Ljudska vojska smo in ni nam vseeno, kako je ljudstvo razpoloženo na prostoru, kjer vodimo operacije. Vsi ti in še mnogi drugi faktorji naj torej uravnavajo našo strategijo in taktiko!
Kot so nas obvestili iz službe kontrašpijonaže, se bo jutri na našem ozemlju nahajalo 7 okrepljenih divizij, lojalnih bivši demokratični vladi RŠ, v skupnem številu okrog 130.000 vojakov. Tej vojski imperialistov in hegemonistov postavljamo nasproti maloštevilno Armado narodne rešitve. Že aktivnosti za konsolidacijo Vojnega stanja na RŠ so nas fizično popolnoma izčrpale, mnogo je med nami sestradanih, marsikdo je že junaško padel. Z vsakim dnem se veča število ranjencev in tifusarjev. Agresor ima tako idealne možnosti, da nas povsem obkoli.
Obroč bomo skušali prebiti v rajonu Rožnika in v smeri proti polhograjskim Dolomitom. V preboju bodo ključno vlogo igrale bočne enote. Pričakovati je, da nas bo sovražnik skušal zaustaviti z aviacijo, zato naj se pri Biotehniški fakulteti postavi močna protiletalska raketna baza. V primeru, da nam prodor ne uspe, naj se začne takojšnje pregrupiranje vseh radijskih sil nazaj v Rožno dolino; sledi preboj na komunikaciji Ljubljana–Trst, vse enote naj se stacionirajo na Rakitni, pri Sveti Ani. Predhodnico Armadi narodne rešitve bo tvoril Aerodinamische Luftdivizion z regimentsoberst ajatollo Hlodnikom na čelu, zaščito Radijske bolnice pa prevzame enota varnostnega majorja Pistotnika. Izogibati se morajo borbi prsa ob prsa, šele proti koncu vojne, ko bo armada številčno narasla, si lahko sem ter tja privoščimo kombiniran način bojevanja, le za poslastico pa kakšno frontalno borbo.
V naši armadi mora vladati izključno ofenzivni duh, tudi kadar smo v defenzivi. Ta naj se izkaže v drzni tehniki in taktiki vpadanja v sovražnikovo zaledje, v uničevanju komunikacij, sovražnikovih oskrbovalnih centrov in njegovih baz. Sleherna izguba mora prinesti novo, še večjo pridobitev.
General-nadpolkovnik imam Kovacz v tem vidu posebej zapoveduje:

1. Kdorkoli bo odgovarjal na agresorske zverinske zločine s podobnimi protiukrepi, naj v trenutku podleže Mobilnemu vojaškemu sodišču, le-to pa naj ga po hitrem postopku obsodi na smrt.
2. Enote Armade narodne rešitve so dolžne bolj od vseh drugih strogo spoštovati vojna pravila in visoko držati neskaljeno zastavo Radia Študent.
3. Posebej prepovedujem maltretiranje, pretepanje ali kakršnokoli izvajanje osebnega sovraštva proti otrokom, mlajšim od 15 let. Naj se jim ob tabornih ognjih raje govore legende o junaških dejanjih Armade narodne rešitve in o herojstvu borcev Kasarne Radia Študent.

zastavnik Šemsi Ujupi

Današnji sestanek generalštaba Radia Študent se je začel ob osmi uri devet minut, obravnaval pa je en sam problem: sosednja Jugoslavija je začela kopičiti čete na meji z Radiem Študent, ponoči pa je prišlo tudi do nekaj manjših incidentov. Poročilo varnostne službe pravi, da so jugoslovanski vojaki tik ob meji nekajkrat ustrelili v zrak, prav tako pa so na Sabotinu s kamni izpisali številko 120, ki naj bi simbolizirala zunanjetrgovinski primanjkljaj Radia Študent. Načelnik varnostne službe major Pistotnik je poudaril, da naše obmejne enote niso nasedle tem izzivanjem.
V nadaljevanju sestanka je generalštab obravnaval poslanico jugoslovanske vlade, ki jo je prejel danes zjutraj ob sedmi uri enaintrideset minut. Jugoslovanska vlada je odločno protestirala proti trditvam generalštaba Radia Študent, češ da na njegovo ozemlje pošilja agente, ki med prebivalstvom širijo zavest, da radio Študent nikoli ne bo zmogel plačati svojih dolgov. V nadaljevanju jugoslovanska vlada trdi, da so bili Jugoslovani, ki jim je sodilo mobilno vojaško sodišče, navadni turisti, ki so odšli na Radio Študent letovat, nato pa poudarja, da Jugoslavija vedno je in bo spoštovala ozemeljsko suverenost Radia Študent in da se ne bo vmešavala v njegove notranje zadeve.
Po branju poslanice se je razvila krajša diskusija, v kateri je general nadpolkovnik imam Kovacz poudaril, da bo Radio Študent hitro in brez oklevanja obračunal z vohuni, ki jih Jugoslavija pod krinko turistov pošilja na njegovo ozemlje. V nadaljevanju je dejal, da je jugoslovansko nevmešavanje v notranje zadeve Radia Študent zgolj deklarativne narave, objektivno pa Jugoslavija želi oborožen spopad, s katerim naj bi pozornost javnosti odvrnila od svojih domačih problemov. Po besedah nadpolkovnika Kovacza Radio Študent te usluge Jugoslaviji vsekakor ne bo naredil.
V nadaljevanju se je k besedi priglasil še aerodinamische luftdivision regimentsoberst ajatolah Hlodnik, ki je poudaril, da so zadnje podražitve v Jugoslaviji, ki že ogrožajo eksistenco nekaterih slojev, zgolj posledica desetletne kratkovidne politike jugoslovanske vlade. Ajatolah Hlodnik je tudi dejal, da včerajšnja tridesetodstotna podražitev hlodovine pomeni konec demokracije in naprednega islama v Jugoslaviji. Po tej diskusiji je generalštab sklenil, da na poslanico jugoslovanske vlade sploh ne bo odgovarjal, ker je navadna provokacija. Sestanek se je končal ob osmi uri sedemnajst minut.

sestanek povzel generalnadpolkovnik imam Kovacz

V torek. 26. 7. 83, ob 12.36 sta potonili najmočnejši orožji Radia Študent na morju: Lily Marlen in Konstanca Bolcman. Težko je v tako kratkem času presoditi, kakšna izguba nas je resnično zadela, rečemo lahko le to, da Lily Marlen in Konstance Bolcman ni več med nami.
Zato je današnji dan dan žalovanja za Lily Marlen in Konstanco Bolcman. Skupina državljanov Radia Študent je že izstavila predlog na zadevno službo, ki naj, po sprejetju, zdajšnjo avenijo Janka Majnika poimenujejo po Konstanci Bolcman. Hkrati pa je predlagala, da bi se Lily Marlen oddolžili še s pesmijo, ki nosi njeno ime.
Posebna služba vojnega sveta rešitve RŠ je oba predloga na svoji jutranji seji že obravnavala in sprejela oba predloga v smislu odloka ter hkrati sklenila, da naj na današnji dan po celem teritoriju Radia Študent visijo transparenti v velikosti najmanj 4 × 2 metra, z napisom: Naj v pesmi, delu in besedi, v srcih vseh ljudi, še dolgo živita Konstanca Bolcman in Lily Marlen.

strogo zaupno

PRIPOROČILO VZDRŽEVALNO-INFORMATORSKE PRIŠTABNE ENOTE TER VARNOSTNO-OBVEŠČEVALNEGA SEKTORJA VOJAŠKEMU SVETU NARODNE REŠITVE RADIA ŠTUDENT

Kako iziti iz splošne zmede in konsolidirati vojno stanje?

Opaziti je premike, ki opozarjajo, da vojno stanje na Radiu Študent, kljub začetnim uspehom, ni v celoti doseglo svojih smotrov. Od vseh faktorjev, ki prispevajo k njegovi utrditvi, ob poslušnosti, ki jo diktatura Vojaškega sveta narodne rešitve, na čelu z generalnadpolkovnikom imamom Kovaczem, pričakuje in deloma ohranja v zaželenih mejah, se še najlepše vede ljudstvo, ki mirno sprejema nenadne zasuke, kakršni so v času vojnega stanja normalna stvar. In če tu red, mir, varnost in demokracija lepo uspevajo, so največ po zaslugi posebnih zastraševalnih enot ALD-ja za nadzor nad živo silo, lahko detektiramo nered, anarhijo, celo popolno brezvladje, nasprotovanja, ki se često prelevijo v fizične spopade, sabotaže, nespoštovanje vsakršne oblasti ter delo na lastno roko, na naslednjih področjih:

- na verskem: vse širši in vse bolj ogorčeni so spopadi med katoliki in muslimani, ob očitni neodločnosti Vojaškega sveta po tem vprašanju;

- na ekonomskem: razen proizvodnih enot, ki so še tradicionalno tesno povezane z Radiom Študent in tako pod neposrednim nadzorstvom Vojaškega sveta, oziroma poveljnikov sektorjev, vsa ostala produkcija stoji; očitna je nagnjenost poveljnikov posameznih enot k sabotiranju, k pozivanju na štrajk, k temu, da se prekine organska vez med njimi in Vojaškim svetom, ob hkratnem podpiranju petokolonaških enot Joachima Cowsheta in očitni težnji po starih navadah iz časov civilne oblasti;

- na transportnem: razen letalskih ALD enot ter enot s specialnimi nalogami, z uporabo lahkih prevoznih sredstev, transport v glavnem stoji. Razlogi: pomanjkanje nafte, kadrovske spremembe, pomanjkljivo izvežbani specialisti, blokada osrednjih transportnih žil po peti koloni. Opomba: opazen je velik vpliv zunanjih faktorjev, predvsem: aktivnost bivše civilne vlade Radia Študent v izgnanstvu;

- na kulturnem: če odbijemo raznovrstne kulturne manifestacije na režimski šoli Erike Naumann, moramo opaziti, da je kulturna dejavnost skoraj povsem zamrla. Nekaj iz znanih razlogov, nekaj zaradi t.im.kulturnega molka, za katerega se je opredelilo večje število posameznih ustvarjalcev. Prav tako šepa tudi kar najhitrejše ustanavljanje kulturnih institucij, prilagojenih dejetvovanju v vojnem stanju. Pogreša se borbenost;

- na pravnem: opaziti je, da pravne instance daleč zaostajajo s pripravo statutov, ki naj legalizirajo dokončnost vojnega stanja na Radiu Študent. Prav tako ne sledijo navodilom Vojaškega sveta po hitrejšem formuliranju ustreznih odlokov, ki so nujni za konsolidacijo vojnega stanja. Neposredna odgovornost: lieutenant-colonel oberst Sax, ki je saboter in izdajalec. Predlaga se ostavka ter sodni pregon z ustrelitvijo za istega;

- na šolskem: razen ustanovitve šole Erike Naumann kot zgledne institucije tega tipa, naj opozorimo, da ni bila ustanovljena nobena druga režimska šola, prejšnje pa so zvečine prenehale z delovanjem;

- itd.

Izpostavljeni vzorec kaže, da so vsi sektorji, razen strogo centraliziranega osrednjega aparata za prisilo, Vojaškemu svetu ušli iz rok, ali pa jih sploh nikoli ni imel pod svojo kontrolo.

Kako preprečiti razsulo, ki lahko sledi iz zgoraj opisanega položaja in hkrati ohraniti vojno stanje v zastavljeni obliki in nepoškodovano?

Predlaga se sklep v naslednjem tonu: ohranitev vojnega stanja v zastavljeni obliki in nepoškodovano, ni možna brez hitre in uspešne akcije vseh sektorjev, ki že od začetka izražajo pripadnost vojnemu stanju in se v vsem podrejajo direktivam Vojaškega sveta narodne rešitve Radia Študent.

Načelna opredelitev: razsulo odvrnemo le z vnaprej načrtovanim ter skrbno izpeljanim razsulom. Razpad Radia Študent bomo preprečili tako, da bomo, po eni strani pritegovali pozornost nase, takorekoč brez prestanka, po drugi strani pa ne bomo dopustili, da bi se sovražnik zedinil, sprejel kompromisno odločitev, ki bi pomenila oblikovanje enotne fronte za napad na RŠ; povečali bomo tako število letečih enot ARIA kot tudi plovnih ALD enot; predlaga se povečanje rednih enot armade RŠ za 21%; poveča naj se število članov osrednjega telesa vojnega stanja na RŠ ter zmanjša kompetence poveljnikov posameznih sektorjev.

Predlaga se tudi ustanovitev III.svetovne vojne kot skrajnega sredstva za konsolidiranje vojnega stanja na RŠ.

OPOMBA: VSNR RŠ se predlaga skrbno preveriti zadnji predlog, ki je dvotakten: uspešno spodbija anarhičnost vseh obrobnih sektorjev, za katere smo menili, da uhajajo neposrednemu nadzoru VSNR RŠ; prav tako uspešno bi utegnil sesuti tudi samo obliko sedanje vladavine na RŠ, ne da bi se ponujala možnost za nastavke. Ker je vojno stanje na RŠ opredeljeno s ten, da ne more biti začasna oblika oblasti, predlagamo III.svetovno vojno kot instrument častnega in najmanj bolečega pogina vojnega stanja na RŠ. Kar bo ostalo (tega zagotovo ne bo veliko), bodo tako ali tako požrli drugi.

za V.I.P.E. in V.O.S.
kornet Ljubo Mihajlović

Na večerni izredni seji Vojaškega sveta narodne rešitve Radia Študent, ki jo 28.7., ob 19^{48} sklicuje generalnadpolkovnik imam Kovacz, na predlog obeh služb V.I.P.E. ter V.O.S., se sklene naslednje:

Po natančni preučitvi zaupnih materialov V.I.P.E. ter V.O.S., VSNR RŠ v celoti podpre zadnji predlog zadevnih služb in soglaša s tem, da je treba pognati vojno stanje na III. svetovno vojno, z vsemi implikacijami, ki sledijo iz te odločitve. Generalnadpolkovnik imam Kovacz odloči, da ima sklep status odloka VSNR RŠ in stopi v veljavo z 29.7.

Določi se tudi ura pričetka III.svetovne vojne, ki se začne ob 9^{45} naslednjega dne in konča ob 16^{h} istega dne.

Po izredni seji Vojaškega sveta narodne rešitve, ki je potekala v zbranem in veselem vzdušju, je VSNR RŠ v celoti sprejel vabilo generalnadpolkovnika imama Kovacza in se udeležil slavnostne vrtne čajanke, ki je bila posvečena uspelim manevrom enot ALD ter svečanemu zaključku III.svetovne vojne naslednjega dne.

za V.I.P.E.
dežurni oficir poročnik Rafael Caf

UREDBA

vojaškega sveta Armade narodne rešitve za rajon Radia Študent:

Po hitrem postopku je razširjeni vojaški svet Armade narodne rešitve ugotovil, da je spričo težavnostne stopnje vojnega stanja na RŠ, posebno nujno najti rešitev vprašanja vojnih invalidov. Vsled tega razširjeni vojaški svet izdaja uredbo, ki do konca vojnega stanja velja kot Zakon sedanjim ter bodočim vojnim invalidom:

1. Vsi vojni invalidi podležejo oskrbi radijskega ljudstva in so do fizične smrti breme zdravstvenega in socialnega skrbstva radia Študent. Pravico do invalidske pokojnine imajo prav tako družinski člani prizadetega, ista pravica se tudi deduje.
2. Vsi vojni invalidi so upravičeni do brezplačnih vstopnic za športne in kinematografske prireditve, plačajo le polovično avtobusno karto.
3. Vojni invalidi so upravičeni do oprostitve depozita pri prehodu meje rajona Radia Študent.

4. Šolajoči se otroci vojnih invalidov so deležni posebne pravice do ortopedskega dodatka.
5. Vsem vojnim invalidom se prizna invalidnina od trenutka njihove prijavitve po tem vprašanju. Prijavitev opravita dve priči dogodka z vso potrebno dokumentacijo, ob ustrezni družbenopolitični kvalifikaciji.

višji medicinski inšpektor
Špiro dr. Grišin

Komandant varnostne službe major Pistotnik izdaja za javnost ob včerajšnjem incidentu naslednje sporočilo:
27. julija 83 je ob 17. uri 7 minut v območju vojašnice Radia Študent prišlo do poskusa atentata na najvišje vojaške osebnosti generalštaba RŠ. Ob 17. uri so se generalnadpolkovnik imam Kovacz, imam Du Du Muhammad in kornet Ljubo Mihajlović s kosila v menzi študentskega naselja napotili v prostore komande. V neposredni bližini vhoda v sedmo kasarniško poslopje, so se, tik pred njimi, aktivirale tri bombe. Nanje so se takoj pognali trije bernardinci, ki so svoje gospodarje spremljali s kosila. Drobci bomb, ki so eksplodirale, so psom razparali trebuhe in pogumne živali so na mestu poginile. Svojim gospodarjem pa so rešile življenja, le kornet Ljubo Mihajlović je dobil po rokah nekaj prask.
Takoj po eksploziji je bil 30 metrov od atentata prijet študent, ki je priznal, da je podtaknil bombe. Pred mobilnim vojaškim sodiščem je izpovedal, da je atentat storil, prepričan, da so ravno tarče napada največji krivci za slab gospodarski in politični položaj. Sodišče je v skladu z idejnimi izhodišči in zakoni, atentatorja obsodilo z najstrožjo kaznijo, njegovo razlago, da so general nadpolkovnik Kovacz, Du Du Muhammad in kornet Ljubo Mihajlović krivi za nastalo situacijo, pa je sodišče zavrnilo kot neutemeljeno. Kazen je bila izvršena danes ob pol šestih zjutraj in do sončnega zahoda visi študent na hrastu ob avtobusni postaji.
Za svoj pogum in za zadobljene rane, najvišjim osebnostim RŠ prebivalci iz vseh koncev države pošiljajo številne čestitke in pozdravne brzojavke.

V roke nadpolkovnika imama Kovacza:
Poročilo o stanju v Varšavskem paktu:

Po vašem ukazu sem nad Vzhodno Nemčijo poslal Alija Mustafo in Lejlo Halan. Letala sta v Nimrodih iz prve divizije. Prav tako so poleteli štirje F 111 kamuflirani v Tupoleve, ki jih vodimo pod šifro Foxbat. Jaz sem letel z mojim osebnim AWACS-om. Poročam, da je stanje v varšavskem paktu sledeče: polovico vseh enot, ki sledijo, so Rusi potegnili v Vzhodno Nemčijo, kjer eksercirajo. Posebej opozarjam, da je vsa tehnika oborožena z bojno municijo.

Moštvo in tehnika Varšavskega pakta na dan 28. 07. 1983:
Nosilci nuklearnih glav: vključno rakete, ICBM, IRBM, SLBM, bombniki in artilerija: 5650 kosov ruskih in ostalih
Pešadija in taktično letalstvo: moštvo v tisočih: Rusov 920, kar znese 62 divizij
Čehov: 165
V. Nemcev: 100
Poljakov: 240
kar znese 31 divizij. Eno divizijo sem računal kot običajno, tri brigade je ena divizija.
Lahki tanki:
češki: – jih nimajo
v. nemški: 100
poljski: 250
Srednjetežki tanki:
ruski: 17.000
češki: 3000
v. nemški: 1700
poljski: 3000
Vodeno protitankovsko orožje ATGW po kodih NATO pakta:
rusko: 9500
češko: 1000
v. nemško: 600
poljsko: 1400
Artilerija, metalci raket in težki možnarji:
ruskih: 8100
čeških: 900
v. nemških: 750
poljskih: 1500
Obroženi helikopterji:
ruski: 1550
češki: 50
v. nemški: 50
poljski: 50
Taktični bojni avioni:
ruski: 2800
češki: 500
v. nemčija: 350
poljski: 800
Opomba: Romunov in Bolgarov nisem štel, se mi graužajo. Mimogrede sem preletel sosednjo Jugoslavijo. Kakor izgleda, mislijo Jugoslovani kopičiti enote v pokrajini Južna Srbija. Ni mi jasno zakaj, vroče je ko hudič.

imam Du Du Muhammad

Magnetogram telefonskega pogovora med imamom general nadpolkovnikom Kovaczem in imamom Du Du Muhammadom.

Du Du Muhammad: Imame, Arafat je prišel na obisk v sosednjo Jugoslavijo. Dovolite, da bombardiram Beograd.
Kovacz: Pa ne Beograda, lahko bi zadeli kakšnega nedolžnega.
Du Du Muhammad: Imame, v Beogradu ni nedolžnih.
Kovacz: Jebemti Du Du, ne mi srat takih po telefonu. Te svinje snemajo.
Du Du Muhammad: Imame, moji fantje so nervozni. Včeraj so se stepli z Liculom in Novakom, moral sem jim vzeti nože.
Kovacz: Dobro, kaj boš začel zdaj tudi ti delati proti meni. Ne mi fentat Licula, mi je še dolžan od takrat, ko smo minirali Brestanico.
Du Du Muhammad: Saj ga niso fentali, neko pornografijo so mu sunili, pa je gnjavil. Jaz hočem na Belgrad.
Kovacz: Ne danes Du Du, sesuj Sofijo.
Du Du Muhammad: Letim.

Regimentsoberst Hlodnik

Agencija France Presse poroča, da je včeraj na Jamajki prišlo do zelo hudih nemirov. Pod vodstvom polkovnika Mickeya Dreada so se uprli vsi štirje rodovi vojske, za seboj pa potegnili tudi nekatere sloje prebivalstva. Uporniki so zrušili legalno jamajško vlado, glavno mesto Kingston pa preimenovali v Marleyville. Polkovnik Mickey Dread je izjavil, da ga je pri tem dejanju navdihnil Dža in da jamajška armada odhaja osvobodit svoje črne brate v Afriki in Ameriki. Napovedal je tudi, da bo 28. 11. 1983 jamajško

prestolnico preselil v Adis Abebo.
Generalštab Radia Študent je danes, ob dvanajsti uri sedeminštirideset minut, prejel poslanico novega jamajškega predsednika in poveljnika vseh štirih rodov vojske polkovnika Mickeyja Dreada. Polkovnik Dread pozdravlja vojaško vlado narodne rešitve Radia Študent, hkrati pa ugotavlja, da je Radio Študent ena redkih trdnjav rastafarijanstva v Evropi. Polkovnik Dread se je zavzel za toplejše stike med Radiom Študent in Jamajko, zato naj bi obe državi vzpostavili diplomatske odnose na ravni veleposlaništev. Veleposlanik Jamajke na Radiu Študent naj bi postal tovariš Boštjan Strnad Zlobec.
Generalštab je v krajši diskusiji ugotovil, da radio Študent nikoli ni bil in nikoli ne bo, trdnjava rastafarijanstva. Du Du Muhammad in feldkurat Kornhauser sta enoglasno in enodušno izjavila, da v vrstah svojih vernikov ne bosta gledala še rastafarijancev, general nadpolkovnik imam Kovacz pa je ugotovil, da je v armadi Radia Študent, ki jo sestavljajo pravoverni muslimani in pravoverni katoličani, že itak dovolj verskih težav, saj sta si feldkurat kornhauser in Du Du Muhammad neprestano v laseh.
Kljub vsemu se je generalštab Radia Študent odločil, da z novo jamajško vlado vzpostavi diplomatske odnose in tovarišu Zlobcu prizna status veleposlanika. Za poslopje novega jamajškega veleposlaništva se odrejajo prostori arhiva Radia Študent.

Ordonanc Peci Tefik

25. 7. popoldan je takratni nadpolkovnik Kovacz, zdaj general nadpolkovnik imam Kovacz (alah mu stoj ob strani in alah je velik in moder in neskončen) obiskal osnovno šolo Erike Naumann.
Z učitelji in študenti se je pogovarjal o težavah, ki spremljajo vzgojo in izobraževanje v pogojih vojnega stanja. Poudarili so, da osnovna šola Erike Naumann, ki je največja ustanova te vrste na celem ozemlju Radia Študent, razvija koncept splošne izobrazbe, ki zagotavlja kar najhitrejše privajanje njenih študentov k najrazličnejšim opravilom. Poudarili so tudi, da so danes specializirane šole na osnovni in srednji stopnji izgubile že vsak pomen ter izrazili začudenje nad konceptom usmerjenega izobraževanja, ki ga menda razvijajo v sosednji Jugoslaviji; študentka Katja Kovše je prav duhovito dodala, da se spominja, kako je nekaj podobnega brala v Zgodovini spodnjebavarskega šolstva v 17. in 18. stoletju. Ob zdravici so študentje in učitelji osnovne šole Erike Naumann obljubili, da bodo obisk vrnili, saj hočejo vsi kar največ prispevati k dvigu prepričanja, da je vojno stanje na RŠ potrebno in koristno edinole splošnemu napredku.
Danes zjutraj so učitelji in študentje osnovne šole Erike Naumann obisk res vrnili in si ogledali najbolj znamenite vojaške objekte Radia Študent: maketi letalonosilk Lily Marlen in Konstanca Bolcman, preskrbovalni center, prostore mobilnega vojaškega sodišča, prostore generalštaba in, kot posebno znamenitost, kantino Aerodinamische luftdivisiona. Vsem je iz oči sijala sreča in zavzetost, tu sta se posebej izkazali študentki Katja in Vida Kovše; študentje in učitelji so skupaj s pripadniki aerodinamische luftdivisiona in navzočimi mudžahedini Araamom Habijem, Ibn Ghazijem in Mohamedom ben Fesom vzklikali gesla o svobodi v vojnem stanju. Posebej so se študentje čudili rdečim očem mudžahedinov, velikanskim kavnim skodelicam, ki so ostale na mizah – pripravljene za vsak primer – kot je pojasnila dežurna kuharica in strežajka Ema Kater Pilar Fergusson ter omizju s prelepim prestolom v sredini, kjer je ponavadi sedal k obedu aerodinamische luftdivision regimentsoberst ajatolah Hlodnik (velik je Alah in lep in nenadkriljiv).
Po izmenjavi zdravic so študentje in učitelji osnovne šole Erike Naumann obljubili, da bodo s še večjo silo zastavili svoje delo, da ne bodo trpeli izjem in da so pripravljeni za domovino žrtvovati tudi življenje. Generalnadpolkovnik imam Kovacz pa je dodal, da je njihova največja naloga bila, je in bo: učiti se, učiti se in še n-krat učiti se.

dežurni oficir za zvezo, s posebnimi obveščevalnimi zadolžitvami, kapetan Vinko Prešeren-Primic

V želji, da bi vam predstavili delovanje zunanjega sovražnika, smo vam za danes pripravili temeljit Pregled stanja na svetovnih toriščih, kjer se imperialistične in hegemonistične težnje nepomirljivo srečujejo v cilju dokončnega medsebojnega uničenja.
V dolini Bekaa je slutiti konec tridesetdnevnega palestinskega premirja. Fatahovi položaji v dolini Bekaa so zelo ogroženi s strani prolibijskega generalnega poveljstva Ahmeta Ozibrila, kateremu se je priključil tudi libijski bataljon, ki je stacioniran v Libanonu. Slutiti je, da se jim je ponoči pridružil še bataljon sirskih tankov. Tak položaj je za Arafata seveda zelo kritičen, hromitev arabske fronte pa omogoča Združenim državam in Izraelu večjo manevrsko svobodo in nove strateške premike, ki sedaj težijo v smeri proti Sredozemlju.
Zelo negotov je položaj na iraško-iranski fronti. Iranske čete pripravljajo novo ofenzivo v pokrajini Hadj Omran na severozahodu Iraka. Dve iranski pomorski enoti sta na poti v pristanišče »Bandar Khomeini«. S tem posegom skušajo »čuvarji revolucije« blokirati morsko ožino Hormuz, skozi katero vodi petrolejska pot iz številnih držav Zaliva. Prehod je širok 50 kilometrov, na dan pa države Zaliva skozenj izvozijo 60 milijonov sodov nafte.
V glavnem mestu Šri Lanke Colombu je vlada uvedla 24-urno policijsko uro. Vojska je zavzela vse strateške objekte v mestu. Do te odločitve je prišlo po akciji tamilskih separatistov, ki so v soboto ubili 13 vojakov in zažgali več hiš.
Iz azijskega teritorija se selimo v Afriko;
v čadsko prestolnico N'Djameno je danes prispela prva pošiljka ameriške vojaške pomoči v vrednosti 10 bilijonov dinarjev.
Dve transportni letali sta pripeljali džipe, druga vozila, šotore, živež in gorivo. V naslednjih dneh bodo v Čad prispe-

la še štiri transportna letala.
Generalštab je ob tem dogodku poslal vladi v Washington ostro protestno noto, v kateri se zavzema za nevmešavanje v notranje zadeve avtonomnih držav. Vojaška vlada Radia Študent se na ta način čuti izzvano v sveti vojni in ponovno opozarja vlado ZDA, da bo morebitne posledice vmešavanja v notranje zadeve Čada prenašalo ameriško ljudstvo samo.
Egiptovske oblasti so v zadnjih dneh aretirale več kot 60 ljudi pod obtožbo, da so pripadniki verske ekstremistične organizacije, povezane s tujino. Medtem se nadaljuje sojenje 302. zaprtima človekoma in osemnajstim na begu, vsem pripadnikom organizacije »Al Džihad« (Sveta vojna). Ob ponovnem pregonu egiptovskih fundamentalistov je Regimentsoberst Ayatollah Hlodnik doživel lažji srčni napad, vendar je kljub temu nadaljeval z delom.
V Torinu so obsodili dvanajst pripadnikov italijanskih Rdečih brigad na dosmrtno ječo, ostalih 49 obtoženih pa je bilo obsojenih na skupaj 290 let zapora. General nadpolkovnik imam Kovacz je zgodaj zjutaj, ko je izvedel novico o obsodbi navezal stike z italijanskim predsednikom Pertinijem in mu napovedal skorajšnja pogajanja.
General nadpolkovnik imám Kovacz je danes prav tako prejel telegram v katerem je zapisano, da tajske in singapurske oborožene sile v znak podpore vojnemu stanju na RŠ prirejajo v začetku avgusta skupne vojaške vaje.
Medtem, ko ameriško ladjevje zavzema položaje vzdolž obeh obal Srednje Amerike, pripravljajo v ameriški administraciji manevre pehote kopenskih sil v Hondurasu, ki naj bi se jih udeležilo 4000 ameriških vojakov. V to območje je danes priplula bojna ladja New Jersey, ki se je pridružila naraščajočemu številu ladij na obalah Nikaragve. Tod je že latalonosilka Ranger in sedem tujih ladij, ki so se v ponedeljek razmestile vzdolž zahodne obale Srednje Amerike.
Generalštab Radia Študent je na današnji redni seji ob pol enajstih dopoldan obravnaval ameriško intervencijo v Srednji Ameriki. Dejavnost imperialistične velesile je general nadpolkovni imam Kovacz ob podpori članov vojaškega sveta odločno obsodil, po daljši diskusiji pa je generalštab odločil, da zaradi notranje situacije in šibkega ekonomskega stanja, enote Kasarne Radia Študent na napovedanih manevrih ne bodo sodelovale.
Medtem pa izmenična kurirja stalno prinašata vesti o strateških diverzijah pêtokolonaša Joachima Cowsheta.
Pripadniki varnostne službe Radia Študent so pod viaduktom Ravbarkomando včeraj popoldne odkrili ostanke zločinskega delovanja pêtokolonašev. Na omenjenem področju so varnostniki našli prazne posode posebne disperzivne belo-modre-rdeče in zelene barve. Petokolonaši so s to barvo ponovno skušali začrtati staro jugoslovansko-italijansko mejo, ki je bila določena po rapalski pogodbi. V pregonu, ki so ga pripadniki specialnih enot Radia Študent nemudoma izvedli sicer ni prišlo do direktne konfrontacije med radijskimi in Cowshetovimi enotami, pač pa so pripadniki bivšega Aerodinamische luftbataljona v izčrpnem boju z italijanskimi kmeti zasegli kontigent petih volov, ki so jih borci zasegli in odpeljali v kasarniško trpezarijo. V bojih sta bila zahrbtno umorjena dva voda Aerodinamische luftbataljona.

poročila iz svetovnih žarišč sta pripravila
ordonanc II. klase Šemsi Uyupi
in ordonanc Peci Tefik

Pripadniki Kowshewtove pete kolone terorizirajo ljudstvo

POSEBNO OBVESTILO

Vojaški svet narodne rešitve RŠ je na današnjem nočnem zasedanju, pod poveljstvom general-nadpolkovnika imama Kovacza, ob 1.05 sklenil sledeče:
1. imam Du Du Muhammad in feldkurat Kornhauser prenehata z vsemi boji verske narave in sicer: imam Du Du Muhammad do začetka ramazana ter feldkurat Kornhauser do Svetega Martina; časovni zamik se poračuna ob delitvi presežkov, in v konvertibilni valuti, ob koncu tega leta!
2. po posebnem povelju general-nadpolkovnika imama Kovacza se s tem aktom ustanavlja ARŠA PRESS, za izključno delovanje v pogojih III. svetovne vojne. Poveljnik ARŠA PRESS postane štabni oficir za zvezo, kornet Mihajlović Ljubo. Naloge agencije: zbiranje, urejevanje in emisiranje poročil, depeš, komunikejev etc., ki se nanašajo na razvoj, zaplet, višek in razplet III. svetovne vojne. Kolikor bi do III. svetovne vojne eventuelno ne prišlo do ponedeljka, 1. 8. 83, se povelje ne realizira in velja kot da ga nikoli ni bilo.
OPOMBA: slava in čast njegovi vsevednosti in previdnosti in modrosti. General-nadpolkovnik imam Kovacz je prerok po Alahovi volji (velika je, lepa in vsemogočna).

za ARŠA PRESS, dežurni oficir, poročnik Rafael Caf

1100

Generalštab RŠ v osebi komandanta vseh štirih rodov generalnadpolkovnika imama Kovacza sporoča in ukazuje:
Da se je danes zjutraj ob 9.45 začela tretja svetovna vojna. Vsled tega nadalje ukazujemo, da na teritoriju RŠ ni več civilistov, ampak samo še vojska. Vse prebivalstvo se je dolžno v 15 minutah zglasiti pri svojih mobilizacijskih centrih, da zadolži orožje in dobi vojno razporeditev imam general nadpolkovnik Kovacz.

Nekaj agencijskih vesti.
UPI Po včerajšnjih incidentih na Vzhodnonemško-zahodnonemški meji, ko je motorizirana brigada v sestavi NATO manevrskih enot, ki je bila stacionirana pri Schluchternu po nesreči zašla na teritorij Waršavskega pakta in trčila ob divizijo poljskih Howitzerjev. Ameriški tanki M-1 Abrams so sicer s Howitzerji zlahka opravili vendar jih je

ob umiku prestregla močnejša eskadrila ruskih lovcev in jim zadala precejšnje izgube. Iz krogov, ki so blizu uradnim virom smo izvedeli, da nočna pogajanja med generalštabom NATO v Bruslju in Admiralom Grečkom spora niso zgladila.
AP Aktivne sovražnosti so se začele danes zjutraj ob 9.45 na zahodnonemškem teritoriju z dobro pripravljenim napadom na komunikacijske satelite. Uspešnost napada je zahodne sile neprijetno presenetila. Komunikacijski avioni so sicer prevzeli del komunikacij vendar s precejšnjo začetno zmedo.
UPI Ob desetih so se začeli masivni raketni in avionski napadi. Sovjeti so uporabili tako glave z močnimi eksplozivi kakor kemične glave. Napad je bil usmerjen na letališča, sedeže štabov, in HOWK in NIKE baze. Skoraj ističasno so predstraže NATO podlegle močnemu topovskemu ognju.
TASS zjutraj ob 9.45 so močne enote imperialističnega NATO pakta napadle miroljubno republiko vzhodno Nemčijo. Ob napadu je sovražnik doživel težke izgube.
ANSA V severnonemški ravnini so oklepne enote NATO pakta predvsem prvi Nemški in 1. britanski korpus doživele težke izgube. Oba korpusa se izogibata obkrožitvi in se regrupirata severno od Hamburga.
REUTER V bojih pri Fuldi in Hunfeldu je Varšavski pakt, predvsem njegove oklepne brigade, zašel v težave. Obramba NATO pakta je izkoristila jasno vreme in z vodenimi protitankovskimi izstrelki ATGW na daljavo razbila njihove udarne osti. Izgube oklepnih enot so v razmerju 1 proti 5, vendar so se enote NATO pakta iz taktičnih razlogov umaknile za kakšnih 15 milj.

Tanjug poroča, da se je danes na posebni seji sestala jugoslovanska vlada. Razpravljali so tudi o dejstvu, da se je začela tretja svetovna vojna in ugotovili, da bo Jugoslavija kljub vsem težavam odplačala svoje dolgove. Razpravljalci so poudarili, da morajo Jugoslovani spremeniti svoj način življenja in da je skrajni čas, da nehajo trošiti več, kot ustvarijo. Prav tako so ugotovili, da je edina rešitev za Jugoslavijo v tem, da začnejo vsi delati več in bolje kot doslej. Prav tako se mora na vseh področjih povečati izvoz in zaostriti odgovornost. Tanjug tudi poroča, da so Jugoslovani te ugotovitve sprejeli mirno, disciplinirano in brez incidentov.

Generalštab Radia Študent dodaja k temu Tanjugovemu dopisu še tole: takoj po seji jugoslovanske vlade je čez mejo med Radiom Študent in Jugoslavijo pobegnilo več kot sto civilistov, ki so vsi zaprosili za politični azil. Generalštab jim ga je odobril, hkrati pa je tik ob meji ustanovil begunsko taborišče. Generalštab se je tudi povezal z Amnesty international in mednarodnim rdečim križem, ki sta poslala gmotno pomoč, kolikor je to v teh razmerah pač mogoče.

Reuter poroča, da so jamajške in kubanske sile vdrle iz Zimbabveja in Botswane v Južnoafriško republiko. Po neuradnih vesteh so zavzeli Pretorio, v okolici Johanesburga pa divjajo hudi boji. Južnoafriški generalštab je ob enajsti uri trinajst minut izdal komunike, v katerem pravi, da bodo južnoafričani držali črto Bloemfontein–Carnavon–Orange River.
V svojem poročilu z evropskega bojišča Reuter pravi, da so vzhodnoevropske sile prodrle do Kassla in Schlutnera. Po nepotrjenih vesteh naj bi Američani skušali skušali zaustavit ruske tankovske divizije z raketami fire and forget.
Agencija France presse poroča, da je nekaj sovjetskih raket tipa SS-19 priletelo v Pariz. Francozi menijo, da naj bi to bilo sovjetsko opozorilo, češ da naj se ne vmešavajo v vojno. Sicer pa so rakete povzročile nekaj manjših požarov in eksplozij, ena pa je zadela tudi poslovno stavbo agencije France presse, tako da bodo vsa njena nadaljnja poročila nosila oznako Reuter.
UPI poroča, da je v New Yorku končno stekla velika akcija za obnovo kipa svobode. Kip naj bi obnovili od peta do glave, dobil pa naj bi tudi novo baklo. Denar naj bi Američani zbrali s samoprispevkom, UPI pa namiguje, da je ta razcvet patriotičnih čutev povzročila prav tretja svetovna vojna.

12.30
ARŠA PRESS – evropska bojišča ob 13.20
– nemška križarka Heilgrath je blizu poljskih ozemeljskih voda potopila letalonosilko Lomonosov in se tako oddolžila za izgubo angleških rušilcev Power in Sundance;
– posebna motorizirana divizija 5. korpusa Rdeče armade je pri Strassbourgu ustavila in povsem uničila konvoj intendanture 5. pešpolka elitne divizije Princ Eugen. Polkovnik A. V. Voroncev je ob tej priliki izjavil: »Če drugače ne, z lakoto bomo to imperialistično bando zagotovo iztrebili.«
– vodeni izstrelki srednjega dometa, ob pomoči angleških in španskih bombnikov, so doslej zravnali z zemljo: Dresden, Poznanj, Vorošilovgrad, Budimpešto in Bratislavo ter, po nepopolnih podatkih, še 712 manjših mest, trgov in vasi vzhodno od Labe;
– posebni poslanec ajatolaha Homeinija je, po nalogu istega, prosil za avdienco pri poveljniku generalštaba Varšavskega pakta, v smislu sklenitve premirja za tri dni in sicer: zavoljo evakuacije ranjencev in prebivalstva z ogroženih območij ter velike selitve lojalnih nomadskih plemen v bližino fronte v smislu nemotene preskrbe. Že v teku podpisa sporazuma pa so enote Združenih emiratov, okrepljene z deli italijanske Druge armade začele s silovitimi napadi v predmestjih Teherana;
– 4. in 7. četa Narodne milice Vojaškega sveta narodne rešitve RŠ sta okrepili 3. bataljon mudžahedinov Du Du Muhammada in nemudoma odhiteli na vzhodno bojišče – v obrambo Teherana in islamske revolucije. Du Du Muhammad: »Bolj je vojna sveta, več se bo našlo posvetnih imperialistično-hegemonističnih sovražnikov iste. Alah v vašem srcu in na vaših ustnah, bratje.«
Jugoslovansko časopisje se je danes razpisalo o tem, kako vojaška oblast na Radiu Študent začenja z aretacijami in preganjanjem civilnega prebivalstva. Tako ljubljanski Delo piše, da so na Radiu Študent začeli ustanavljati koncentracijska taborišča, v katerih kršijo osnovne človeške pravice. Generalštab Radia Študent izdaja ob tem naslednje pojasnilo:
Prvič: na Radiu Študent ni koncentracijskih taborišč.
Drugič: generalštab Radia Študent je ob začetku vojnega stanja res ustanovil središča za prevzgojo, ki bi jih nepoučeni lahko zamenjali s koncentracijskimi taborišči, vendar se ti centri od taborišč razlikujejo po a) vsi, ki so v njih zaprti, so zaprti prostovoljno in b) med zaporniki in pazniki vladajo pravi tovariški odnosi.

Na liniji Rakitna–Vrhnika so močne enote 13. mornariškega korpusa ameriške vojske in 44. polka 3. armade nemške vojske prebile utrjene obrambne položaje na meji ozemlja Radia Študent in s tem ogrozile njegovo integriteto. V doslej najbolj zaskrbljujoči situaciji, je Vojaški svet narodne rešitve RŠ izdal naslednji KOMUNIKE:
– komandant 5. marškompanije Aerodinamische luftdivi-

siona, oberstleutnant Dragomir Fux se, zaradi zdaje v dotičnem primeru, odstavi s položaja in preda Mobilnemu vojaškemu sodišču;
– komandir 9. čete mudžahedinov v istem smislu in za isto napako dobi opomin v odsotnosti;
– vsled čimprejšnje pozitivne rešitve zapletenega položaja, ki je nastal z jenkijevsko-švabskim vdorom na ozemlje RŠ, se podpišejo sporazumi o nenapadanju in medsebojni pomoči z nasprotno stranjo, v smislu povečanja obrambnih sposobnosti enot Radia Študent, posebej pa še z vladami: Angole, Salvadorja, Nove Zelandije, Norveške, Finske in Japonske (preveriti, če ni katera izmed naštetih držav že med pogrešanimi; štabna opomba);
– v skladu s predpisanimi sporazumi, se vse enote Aerodinamische luftdiviziona, ki branijo položaje na severovzhodnih mejah RŠ, pregrupirajo na jugozahodno fronto ter pristopijo k realizaciji določb Vojaškega sveta Narodne rešitve RŠ o Načinih partizanskega bojevanja z dne 28. 7. 83, posebej z ozirom na točko C iz navedenih določb;
– 5. marškompaniji in 9. četi mudžahedinov se, vsled slabega zadržanja na jugozahodni fronti ter demoraliziranega obnašanja, ki vnaša nemir med prebivalstvo, po nalogu Aerodinamische luftdivision regimentsobersta ajatolaha Hlodnika in imama DU DU Muhammada, zmanjša dnevni obrok mesa za 15 dkg, slivovke za 1,5 dcl, z dvema kumaricama dnevno manj.
Reuter poroča, da je v Avstriji, na Češkoslovaškem in Madžarskem prišlo do velikih mirovnih demonstracij. Prebivalstvo od svojih vlad zahteva, da naj v svetovni vojni ostanejo nevtralne in da se ne vmešavajo v splošno klanje, prav tako pa naj bi prišlo tudi do uporov v armadah vseh treh držav. Po nepotrjenih vesteh naj bi prišlo do sestanka predsednikov vseh treh držav, ki se medsebojno dogovarjajo o ustanovitvi nove države. Iz krogov, ki so blizu uradnim virom, se je tudi izvedelo, da je na Dunaj odpotovala delegacija ilegalne jugoslovanske lige za ponovno ustanovitev Avstro-Ogrske. Že nekaj ur skušamo vzpostaviti zvezo z našim dunajskim sodelavcem in upamo, da vam bomo v osrednjih informacijah lahko povedali kaj več o teh dogodkih.

Borci

Danes zjutraj ob 9.05 je feldkurat Kornhauser tik pred začetkom tretje svetovne vojne še zadnjič blagoslovil kanone in regimente Aerodinamische luftdivizijona. Da se ne bi ponovil nesrečni zaplet iz zadnjega blagoslavljanja je fantome, nimrode, mirage 111 in osebni AWACS imama Du Du Muhammada blagoslovil na suho. Vse ostale enote so bile blagoslovljene z vodo po običajnem postopku. Pred poletom mudjahedinov na Beograd, Zagreb in Ljubljano sta Aerodinamische Luftdivizijon regimentsoberst Hlodnik in imam Du Du Muhammad razprostrla pred vrhovnim komandantom vseh štirih rodov RŠ, predsednikom vojaškega sveta narodne rešitve, direktorjem Naumanovega inštituta za razvoj misli, častnim pilotom AL divizjona, ministrskim predsednikom vlade RŠ v emigraciji, vodjo islamske revolucije imamom nadpolkovnikom Kovaczom zapela hvalnico njegovi modrosti. Na klavirju ju je spremljala mlada Katja Kovše. Vsem prisotnim so stopile solze v oči.

OI petek, 29. julij 1983

Današnja prva seja generalštaba Radia Študent v vojnih razmerah se je začela ob enajsti uri petinštirideset minut. Ugotovili so, da se situacija na frontah razvija točno tako, kot so predvidevali. Ker obstaja utemeljen sum, da bodo tudi nadaljnji dogodki potekali točno po predvidevanjih, je generalštab Radia Študent pod prvo točko dnevnega reda obravnaval plan za evakuacijo. Sklenil je, da bo evakuacija potekala po naslednjem vrstnem redu:
Prva faza: Takoj ko se pokažejo znaki, da bo sovražnikova noga stopila na teritorij Radia Študent, se evakuira generalštab Radia Študent. Generalštab se s posebnim herkulesom, ki je neprestano v pripravljenosti, prepelje v Švico, od tam pa po naslednjem vrstnem redu razporedi po svetu:
a) general nadpolkovnik Kovacz se evakuira v Paragvaj
b) aerodinamische luftdivizion regimentsoberst ajatola Hlodnik se evakuira v Iran.
c) kornet Mihajlović Ljubo se evakuira v Tuzlo.
Druga faza: Takoj, ko začnejo padati bombe na prestolnico Radia Študent, se evakuirajo ženske in otroci. S posebnim kombijem se prepeljejo v Trst, kjer poiščejo zatočišče na švedski ambasadi.
Tretja faza: Ko pade prestolnica Radia Študent, se armada Radija Študent vda.
Ta evakuacijski načrt se drži v strogi tajnosti, znak za njegovo izvrševanje da generalnadpolkovnik imam Kovacz s posebno rdečo zastavo.

V drugem delu sestanka so člani generalštaba Radia Študent sestavili posebno poslanico za ljudstvo v vojnih razmerah, v katerih ugotavljajo, da zdaj ne gre toliko za to, da bi preživeli in se vrnili tja, kjer smo že bili, ampak za zagotavljanje pogojev, v katerih bo mogoče doseči nove kakovostne spremembe v družabnem razvoju, ki je prešel v vojno fazo. Predvsem je treba zmanjševati uvoz in notra-

njo porabo ter povečevati izvoz, kjer se nam predvsem v izvozu vinčestrk na zahodno tržišče odpirajo neslutene možnosti. Generalštab je tudi sklenil, da mora biti prebivalstvo Radia Študent objektivno obveščeno o vojnih nakanah obeh velesil, zato naj služba za informiranje napravi intervju z Ronaldom Reaganom in Jurijem Andropovim. Sestanek generalštaba Radia Študent se je končal ob enajsti uri dvainpetdeset minut.

Po sklepu generalštaba je danes dopoldne odpotoval v Moskvo naš sodelavec Miha Kovač, ki naj bi napravil intervju z Jurijem Andropovim. Po nepotrjenih vesteh je tovariš Andropov intervju odklonil, zgubili pa smo tudi stik z našim sodelavcem, zato obstaja utemeljen sum, da ga je sovjetska obveščevalna služba aretirala.
Več sreče pa je imel naš sodelavec tovariš Ervin Hladnik, ki je odpotoval v letalsko bazo Lafalet pri Los Angelesu, kjer je s predsednikom Reaganom posnel naslednji intervju: (objavljamo magnetogram pogovora)
V:. Comrade President, a personal survey of troops engaged in a world was is though to be a rather risky project. Why did you venture it?
O: Well you know, when I was young I was in show business, and as they say in my country, once jou're in show business you stay in show business and I just couldn't miss the show. And believe me a show it is.
V: You sure are an expert in wars, how do you feel about this one.
O: Well, it's true, this isn't the first world war that I'm engayed in and I can be quoted an expert. What I'd like to point out is that this war sure is much better than the second one although in can't be compared with the first one. You asked about my feelings. The feelings of the president of the United States aren't just his personal affair, the presidents exprenses the feelings of the people who elected him. And I'm sure that I'm expressing the feelings of the majority of the Americans if I say this time we have come to the final showdown with the Russians. This time we are not retrating for inch, we'll fight them to their last man.
V: Speaking about retreats, NATO troops have retreated for a couple of hundred miles, more than an inch I'd say.
O: It is true that we have moved our troops from the East German border, but I wouldn't call this a retreat, not even a tactical retreat. The troops are now grouped on West German and French territory and are setting a trap for the Russian armoured divisions. Once they get out of their holes in East Germany and Poland and fight with precary aircraft assistance theire sitting ducks. As you might have heard the British harriers have done a mighty job on Russian planes, they practically don't have any fighters left and without fighters with what are they going to fight?
V: You have been heard to have said that it if it becomes necessary you'll give orders to use atom bombs. Is this true?
O: A president sometimes comes across a situation when he must quote other presidents. It was George Washington who said that God has given us guns to use them. I intend to lead this war according to God's will.
V: Thank you very much comrade president.
O: Thank you and express my Compliments to general upper collonel Kovacz.

Pred slabo uro smo objavili vest, da se na teritoriju Avstrije, Madžarske in Češkoslovaške ustanavlja nova, nevtralna država. Po večkratnih poskusih smo pred dvajsetimi minutami uspeli vzpostaviti zvezo z Dunajem, od koder nam je naš sodelavec povedal naslednje: (objavljamo magnetogram pogovora)

Grüssgott Radio Študent!
Hier Wien, bei Telefon ist Willibard Krankl.

Aus den Kreisen die nah sind bei offiziellen Informationen, hat sich herausgefunden, dass der Anfang der dritte Weltkrieg in Österreichische Regierung einen grossen Unzufriedenheit gemacht hat. Offiziele Fohrsitzende der Österreichische Regierung hat gesagt, dass die Österreicher über Moskaw und Washington Politik entteuscht sind, weil diese Politik der Weltkataklisme gebracht hat.
Es hat sich auch herausgefunden, dass sich Östereichische Kanzler Sinowatz mit den Hungarischen Präsident Kadar und mit den Chehoslowakischen Präsident Husak in einen kleinen Dorf – Nickelsdorf, neben den Hungarische Gränze getroffen hat. Die Präsidenten waren sich einigt, dass Östereich kein Übergang des Westlichen Kräfte erlauben wird, die für Chehoslowakische und Hungarische Integrazion geferlich können wäre.
Genauso werden Hungarn und Chehoslowakei nicht zulassen, dass die Sowjetische Kräfte über ihren Gebiet nicht nach Westen gehen können. In offizielen Kreisen spricht man, dass diese Vertrag die beiden Pakten bedroht hat. Man spricht auch von eine Möglichkeit, dass Hungarien, Chehoslowakei und Östereich einen neuen unabhängigen staat gründen. Die Ostereicher haben diese Neuigheit mit Freude angenommen. Den Kanzler Sinowatz haben die Ostereicher bei seinem zurückfahrt aus Nickelsdorf einen grossen Fest auf Mariahilferstrasse vorbereitet. Bei dieses Empfang hat mann gesehen auch Schwarz-Goldene Fahne, der ehemalige Symbol von Ostereich-Hungarische Monarhye. Wir bekammen auch Nachrichten, dass den enlichen Empfang auch Husak in Prag und Kadar in Budapest bekomenn haben.

Prevod

Grüssgot Radio Študent, tukaj Dunaj, pri telefonu Wilibard Krank. Iz krogov, ki so blizu uradnim virom, se je izvedelo, da je začetek tretje svetovne vojne povzročilo v dunajski vladi precejšnje ogorčenje. Uradni predstavnik avstrijske vlade je izjavil, da so Avstrijci razočarani nad politiko Moskve in Washingtona, ki je pripeljalo do svetovne kataklizme. Zvedelo se je tudi, da se je avstrijski kancler Sinowitz v Nickelsdorfu, majhni vasici blizu madžarske meje, sestal z madžarskim predsednikom Kadarjem in češkoslovaškim predsednikom Husakom. Sklenili so, da Avstrija ne bo dovolila prehoda zahodnih čet, ki bi lahko ogrozili integriteto Češkoslovaške in Madžarske, prav tako pa Češkoslovaška in Madžarska ne bosta dovolili prehoda tistih sovjetskih čet, ki bi lahko ogrozile avstrijsko nevtralnost. V uradnih krogih se govori, da je ta dogovor bistveno ugrozil integriteto obeh paktov, šušlja pa se tudi o možnosti, da bi se Avstrija, Madžarska in Češkoslovaška združile v novo samostojno, nevtralno državo. Avstrijci so to vest sprejeli z navdušenjem, kanclerju Sinowitzu pa so ob vrnitvi iz Nickelsdorfa pripravili na Mariahilfestrasse slovesen sprejem, na katerem je bilo moč opaziti tudi zlato-črne zastave, nekdanji simbol Avstro-Ogrske. Poročajo, da sta podoben sprejem doživela tudi Husak v Pragi in kadar v Budimpešti.

Natakarice v kantini RŠ

Na ozemlju Radia Študent so danes dopoldne potekale prve športne igre vojaških enot RŠ. Borci so tekmovali v streljanju z vojaško puško, odbojki, skoku v daljavo, posebno atrakcijo je predstavljala nogometna tekma, kjer je začetni udarec izvedel general nadpolkovnik Kovacz. Mnogo športnih navdušencev se je zbralo ob plastični skakalnici v Mostecu, kjer so v častni loži sedeli najugledneji vojaški in družbenopolitični delavci: imam DU Du Muhammad, polkovnik Mihajlović Ljubo in major Pistotnik. Skakalni tekmi je sledil šahovski turnir, na katerem sta general nadpolkovnik Kovacz in polkovnik Ljubo Mihailović z najpogumnejšimi borci odigrala simultantko. Ob zaključni slovesnosti so mladinci in mladinke v znak enotne podpore začrtani idejni usmeritvi in v znak priznanja vojaškemu vodstvu za spretno vodenje vojaških operacij na stadionu, kjer je bila odigrana nogometna tekma, oblikovali črki RŠ. Desetletna Nataša Praprotnik je generalnadpolkovniku imamu Kovaczu predala šopek cvetja.

Danes dopoldan nekaj pred dvanajsto uro je na letališču v Rožni dolini pristalo ameriško vojaško letalo, ki je priletelo iz oporišča na Malti. Iz letala je izstopila delegacija ameriške vlade: vodja oddelka za vprašanja sredozemlja George Peters, vodja oddelka za vprašanja Radia Študent Simon Gordon Parkins in komandant ameriške armade na evropskem bojišču Theodor Rubb. Pri generalpolkovniku Kovaczu so zaprosili za posredovanje pri sklenitvi morebitnega premirja z Varšavskim paktom. Pol ure kasneje je na istem letališču pristalo sovjetsko športno letalo z maršalom Seljevimovim in še z dvema visokima vojaškima funkcionarjema. Tudi oni so od voditelja Kovacza zahtevali posredovanje pri mirovnih pogajanjih. Obema delegacijam je generalnadpolkovnik Kovacz povedal, da je najvišji interes Radia Študent mir, in da bodo zanj storili vse, kar je v njihovi moči. Vendar pa z mirom v nobenem primeru niso pripravljeni trgovati in odločno odrekajo vsakršno obliko posredništva. Obema stranema pa je v imenu Vlade narodne rešitve generalnadpolkovnik Kovacz ponudil prostor za pogajanja v nekem letovišču na severu dežele.

Po tem, ko so bili v armado narodne rešitve pred nekaj urami obvezno rekrutirani vsi prebivalci od 16. do 60. leta ne glede na spol, smo iz številnih mest naše domovine že dobili poročila, da pionirji in mladinci v velikem številu prostovoljno stopajo v novo ustanovljene mladinske in pionirske vojaške oddelke. Od vojaških oblasti terjajo izročitev orožja in streliva. Najmlajši mladi pripadniki oboroženih sil Radia Študent še niso dopolnili devet let.

V silovitih spopadih v zraku in na morju je na območju jugozahodno od Nordkapa, belgijska eskadrilja v sestavu severnoatlantskih sil NATO-pakta – menda po nesreči – potopila zambijski tanker Ellery, ki je prevažal nafto za poljskega uvoznika. Zambijska vlada je, prek svojega posebnega poslanca, že ob 12.05 vložila protestno noto na sedežu Združenih narodov in dobila odgovor, da posredovanje Združenih narodov v pogojih vojne ni veljavno ter da naj se zambijska vlada po vprašanju protesta raje obrne neposredno na zadevno vlado. Zambijska vlada je, po obratni pošti – in ne brez kanca ironije – odgovorila, da ne vidi načina, kako naj to stori, če pa je bila Belgija medtem že v celoti zravnana z zemljo.

Seržant Janko Majnik eksercira na Rožniku

Agent D-12 obveščevalni službi vojaškega sveta narodne rešitve RŠ. stop. Bliskovit napredek sovjetskih madžarskih čet. stop. Prebite obrambne linije na francosko-nemški meji. stop. S tem katerakoli ruska armada prvič v zgodovini na francoskih tleh. stop. Sovjetski vojaki začudeni in obenem srečni v osrčju kulture gnilega kapitalizma. stop. Izjava maršala C. C. Averinveca. stop. Ves blišč zapadnoevropske dekadentne kulture nič proti sovjetskim socialističnim tankom in raketam domače izdelave. stop.

Še vedno prihajajo vojaškemu svetu narodne rešitve RŠ ob uvedbi vojnega stanja in domiselnem strateškem manevriranju od začetka III. svetovne vojne, pozdravne brzojavke in čestitke iz vsega sveta. Ob odgovorih je moral vojaški svet, glede na razvoj dogodkov na bojiščih, računati z eventuelnim izginotjem posameznih držav. V tem smislu odgovorov niso prejeli: belgijska, jamajška, romunska, monaška, portugalska, kubanska, bolivijska in albanska vlada.

TANJUG Predsednica indijske vlade je ostro obsodila agresivno politiko obeh blokov in v svojem govoru zbranim rodovom indijske vojske poudarila, da se Indija kot prijateljska in neuvrščena dežela zavzema za to, da se neuvrščene države v tretji svetovni vojni bojujejo izključno med seboj, ne da bi se kdorkoli vmešal. V skladu s svojo miroljubno politiko nevmešavanja v notranje zadeve drugih je Indija napovedala vojno prijateljskim deželam Egiptu, Libiji, Kampučiji, Argentini, Zairu, Iranu in Iraku.
AP Po zadnjih poročilih generalštaba NATO so lovci bombniki NATO pakta in ameriške leteče trdnjave bombardirale Minsk, Kijev, Leipzig, Sebastopol, Odeso in Vladivostok. To je bila povračilna akcija za zverinsko razrušenje Pariza, Milana, Bonna, Mont-Saint-Mischela in Luxembourga. Napad na Moskvo pa je zaradi slabih vremenskih razmer preložen na petnajst do štirih ko bodo iz vseh baz obeh blokov poletele atomske bombe.
Iz letalske baze Lafalette v Los Angelesu se nam je ponovno oglasil Ervin Hladnik, to je njegovo poročilo:
Sedaj lahko že z gotovostjo trdimo, da se bo tretja svetovna vojna razpletla z atomskim obračunom. Pred par minutami je od tukaj poletela še zadnja eskadrila F-111 z atomskimi konicami v raketah. Tukaj se pričakuje, da bodo v dveh urah nad sovjetskim teritorijem, morda že tudi prej. Vzdušje v letalski bazi je izredno nemirno, američani so prepričani, da bodo ob 14.00 nad Združene države priletele ruske rakete z atomskimi glavami in jih že nestrpno pričakujejo. Po ulicah Los Angelesa je pravo karnevalsko vzdušje, ponovno so začeli vrteti film The Russians are coming, vse radijske postaje pa vrtijo Back to the USSR, znamenito pesmico, ki so jo Beatlesi posneli v šestdesetih letih. S tem končujem svoje zadnje poročilo, držite se.

DODATKI K DOKUMENTOM

V dokumentih o vojnem stanju na Radiu Študent je pozorno bralčevo oko verjetno nekajkrat zasledilo ime Erike Nauman. Gre za znanstvenico, ki je s svojim učenjem in delom bistveno vplivala na nekaj mlajših teoretikov. O njenem življenju in delu (razen tega, da je bila rojena v Dresdnu 1901 in umrla v Ljubljani 1982) vemo bolj malo, saj je sovražila javno nastopanje, bolj ji je bilo pri srcu delovanje v stilu tajnih sekt. Z njenim življenjem in delom se prav zdaj ukvarja skupina mlajših zgodovinarjev, ki nam je ljubeznivo odstopila dokumente, ki se tičejo njenega vpliva na uvedbo vojnega stanja na Radiu Študent.

Erika Nauman (levo kot študentka na Dunaju – okoli leta 1920), desno v zadnjih letih življenja v Ljubljani

ERIKA NAUMAN

TRIJE VIRI

(iz govora tov. Nauman na šestem shodu v Rožni dolini)

Preden se razidemo bi še enkrat rada opozorila na nevarnosti, ki jih lažno demokratično frazerstvo in navidezni policentrizem zdajšnje vlade spregledujeta.

Kaj ta vlada sploh počne? Program restrukturacije proizvodnje, ki so nam ga ponudili, je v resnici program stabiliziranja oblasti. Jasno je, da vsako oblast skrbi predvsem to, kako bo na oblasti obstala. To, kar gre zdajšnji vladi zameriti, je to, da se v tej smeri premalo trudi. S takšnim načinom vladanja lahko oblast le izgubi, naša zgodovinska naloga je, da ji pri tem pomagamo in ji oblast odvzamemo. (aplavz) Ne smemo pozabiti, da si je oficielno delavsko gibanje prilastilo izključno pravico kapitaliziranja izkušenj. Zadnja desetletja navideznega socialnega miru so nas ohromila ne le organizacijsko, ostali nismo le brez tehničnega aparata za destabilizacijo sistema – takšen aparat lahko zgradimo v treh tednih – ostali smo brez lastnih izkušenj, ki tvorijo jedro vsakega inteligentnega gibanja. Kdo med vami mladimi tovariši sploh še zna organizirati droben, vsakdanji incident kot je prekinitev proizvodnega procesa? Če naj tukaj povzamem kolegico Boltzman, ko je citirala enega svojih obskurnih virov, si »delavci tega terena za spopad z gospodarjem niso izbrali naključno, to je teren na katerem je gospodar prisiljen odgovoarjati z neprestanimi tehničnimi obrati organizacije dela«. Mi na ta sklop motrimo z gledišča »razkrite globalnosti antagonistčnega razumevanja kapitalističnega produkcijskega načina«. Tukaj mislim kapitalizem nasploh, *tudi* v njegovi *socialistični formi.* Naše gledišče je privilegirano, ker je naš pogled *zainteresiran* pogled. Boltzmanovi viri so tukaj jasni in razločni: »ne gre za zanikanje *enega* spoja kapitalske družbe, *enega* aspekta produkcije ali procesa reprodukcije kapitala, ampak za negacijo *celotne kapitalske družbe«.* (odobravanje) Cenim vašo reakcijo, vendar še nisem končala. Izpeljati hočem to, da se nam teren, teren boja, izmika izpod nog. Če je oblast na majavih nogah in si podstavlja bergle in odre, se cijazi okoli v invalidskih vozičkih (smeh) se moramo mi neprestano vpraševati o tleh na katerih stojimo. V enostavnih kapitalističnih odnosih, mislim na razviti kapitalizem, so antagonistični odnosi razvidni. Najprej imam tukaj antagonizem samega delavskega gibanja, ki v enem registru minira proizvodni proces z *direktno akcijo,* v drugem registru pa investira v ohranitev državnih form, ker je po nekih zmedenih teorijah močna država v prvi fazi revolucije predpogoj uspeha. Ta antagonizem proizvaja protislovja na terenu klasičnega razrednega boja, boja med dvema antagonističnima razredoma. Na direktno akcijo delavstva odgovori država kot reprezentant kapitala z »neprestanimi tehničnimi obrati organizacije dela« in direktno represijo. Teren boja je v naprej določen kot politična artikulacija bojev v proizvodnji, politika mu tukaj pomeni le nadaljevanje vojne z drugimi sredstvi.

V neenostavnih kapitalskih odnosih pa teren ni razmejen, neresnica o ukinitvi razredov pomete tudi z ustaljenimi formami delavskih bojev. Klasičen arzenal vojskovanja s kapitalom se kaže le še kot eksces, odstopanje od pravilne poti, je kriminaliziran in nepopularen celo med delavstvom, ki se s taktiko pasivne rezistence produkcijskemu procesu, le izmika neposredni konfrontaciji in na svojih plečih prenaša konsekvence demolirane produkcije. Še celo tako je, da je prav delavstvo *edino,* ki te konsekvence dejansko občuti, državne inštitucije urejevanja, kontroliranja in načrtovanja proizvodnje pa širijo področje kompentenc, se parijo med seboj in nenehno kotijo nove pankrte. Edini odgovor, ki mi pride na pamet, je parafraza državniškega odgovora: ustavitev produkcijskih verig in likvidacija aparata kontrole. (skandiranje: likvidacija, to naša je stabilizacija). Kaj stoji našim parolam na poti? Našim parolam stoji na poti uradniški čvek. Zato pravim, da ta hrast ne stoji ob postaji, kjer se ustavlja štirinajstka, kar tako. (vzkliki: obesimo jih) Meni se dostikrat očita, da sem Stalinistka. Res je, da dostikrat citiram Stalina, res pa je tudi, da nikoli v življenju nisem citirala *tovariša* Stalina, kar so tisti, ki mi sedaj očitajo stalinizem, sami počeli in v primernem trenutku to pozabili. Zakaj tukaj omenjam Stalina? Zato, ker ga mislim še enkrat citirati in to obširno. Rada bi vam pokazala, kaj mislim s tem, da se nam teren izmika izpod nog, oziroma, da nam je bil izmaknjen. V brošurici »Nove razmere, nove naloge gospodarske graditve« pravi takole:

»Nekateri tovariši mislijo, da je mogoče odpraviti neodgovornost s tem, da se rotiš in prirejaš bučne govorance. Jaz vsaj poznam celo vrsto gospodarstvenikov, ki se v svoji borbi proti osebni neodgovornosti omejujejo na to, da vsak hip nastopajo na zborovanjih in preklinjajo osebno neodgovornost, pri čemer si očividno domišljajo, da bo po takih govorih osebna neodgovornost prav gotovo izginila sama od sebe. Globoko se motijo, če mislijo, da se da osebna odgovornost pregnati iz prakse z govori in zakletvami. Ne, tovariši, osebna neodgovornost ne bo sama nikdar izginila. Uničiti jo moremo in moramo mi sami, zakaj skupaj z vami smo na oblasti in skupaj z vami smo odgovorni za vse, pa tudi za osebno neodgovornost. Mislim, da bi bilo veliko bolje, če bi naši gospodarski funkcionarji nekoliko manj govorili in zaklinjali duhove, temveč bi namesto tega prebili raje mesec ali dva na rudniku ali v tovarnah, preštudirali vse podrobnosti in »malenkosti« v organizaciji dela, odpravili tam pri praktičnem delu osebno neodgovornost in potem prenesli izkušnje iz tistega podjetja v druga podjetja. To bi bilo veliko bolje. To bi bila resnična borba proti osebni neodgovornosti, borba za pravilno, boljševiško organizacijo dela, borba za pravilno razporeditev sil v podjetju.«

Nekam znano se sliši tole, kajne? Če bi vam na začetku ne bila povedala, da je to zapisal Stalin, komu bi bili ta čvek pripisali? (nerazumljivi klici) Tako je! Mislim, da sam tekst ne potrebuje posebnega komentarja in vidim, da mi ni treba posebej pojasnjevati za katero taktiko disciplinirania delavstva je bil vzet.

Je pa ena ideja tukaj zelo dobra. To, da naj si »gospodarstveniki« in njihova funkcionarska klika »ogledajo« proizvodne verige, »razmotrijo« probleme in pripomorejo k njihovi rešitvi, ni tako zelo slaba ideja. Moramo jo le pogledati, ne v njeni pijani teoretski zastavitvi, ampak v njeni trezni *praktični* realizaciji. Zakaj je Stalin pošiljal svoje funkcionarje v proizvodnjo? Stalin je svoje funkcionarje pošiljal v proizvodnjo za kazen. To, da se razume proizvodni proces kot kazen, obsodba, dosmrtna obsodba, mi je všeč. To je dejansko stanje. Delavec, ki vstopi v redno delovno razmerje se da aretirati. Koliko je ta arest prostovoljen, vemo. Ekonomska prisila je hujša od vsakršne policijske prisile. Tukaj pa ni na delu le ekonomska prisila, ampak komanda kapitala. Od vas, ki ste delavci, pričakujem, da se obnašate kot zaporniki. O čem mora zapornik predvsem premišljevati in kaj je njegova prekleta dolžnost? Zapornik mora predvsem premišljevati o tem in njegova prekleta dolžnost je, *da pobegne.* Od vas pričakujem, da pobegnete iz proizvodnega procesa. Kako lahko po-

begnete iz proizvodnega procesa? Tako, da ga demolirate.
PRIPIS: Gornji tekst je fragment iz govora tovarišice Erike Nauman (bolj znane kot Rdeče Erike). Ohranil se je edino ta fragment, zapisala ga je mlada Katja Kovše, ki ga je odstopila Naumanovemu inštitutu za razvoj misli. Zakaj ni moč najti niti izvirnega teksta (če je sploh obstajal, ve se, da je Rdeča Erika v svojih govorih veliko improvizirala) niti uradnega magnetograma (za katerega se zagotovo ve, da je bil narejen), pa postane bolj razvidno iz Kovaczovega pisma Kugelmanu, ki se hrani v arhivu Naumanovega centra pod registracijo 11912/44. Tudi to pismo je ohranjeno le fragmentarno.
»Dragi Kugelman!
To kar mi očitaš, da sem revidiral nauk Erike Nauman, da sem v določenih momentih odstopil od njega, da sem določene zadeve potvoril, je nedvomno res. Čudi me, da tega nisi prej opazil, saj si bil prav ti najbolj vnet zagovornik mojih idej. Ali naj iz tega sklepam, da si se lotil branja Erikinih tekstov šele sedaj in da si prej le blefiral z brošurico, ki jih je za potrebe borcev izdajal Luftdivizjon? Tudi si pravilno uganil, da Erika ni umrla od kapi, ampak da je bila likvidirana. Ker mi v svoji knjigi o-vojnem stanju na Radiu Študent očitaš, da sem jo jaz dal likvidirati, ti to lahko le potrdim. Ne razumem pa, zakaj to prodajaš kot nekakšno odkritje, skoraj kot dedukcijo iz nekakšnih na pol ponarejenih dokumentov, ko jo je likvidirala tvoja služba in če se prav spomnim, je bil tisti Luger tvoj. V predgovoru k knjigi praviš, da te je pri pisanju zgodovine vodil znanstveni interes. V to bi pa, vidiš, jaz krepko dvomil. Dovoli, da te citiram. Ti sam si večkrat rekel, da s stodvajsetimi milioni dolgov in IMF na hrbtu objektivno govoriti o zgodovini radia ni možno. Že takrat je bil tvoj interes usmerjen vse kam drugam kakor pa v znanost.
Ker pa že apeliraš na vse preživele, naj ti pomagajo pri zbiranju materialov, »osvetlitvi« nejasnosti, razkritju potvorb in kar si si že izmislil, da bi rad, bi ti pri tem rad malo pomagal. Ti nisi nikoli razumel, da jaz Erikin nauk jemljem zelo resno. Prebral sem vse njene knjige, preposlušal posnetke vseh govorov, telefonskih pogovorov (mimogrede, snemal si jih ti), preštudiral sekundarno literaturo in preveril vse tri vire. Ko mi očitaš, da sem revidiral *nekatere* teze, potovarjaš. Revidiral sem *vse* njene teze. Hkrati pa trdim, da sem jaz edini dosledni pravi nadaljevalec njene misli. Ti nisi razumel *duha* njenega nauka, osnovnega vodila, da je treba vse teoretske predpostavke izpeljati do zadnjega praktičnega sklepa. Ali če hočeš v Erikinem jeziku, »da je treba vsak štos izpeljati do konca«. Da tega ne razumeš, ti nekako ne morem zameriti, pri tebi sem sam vedno najbolj cenil to, da ne razumeš. Zamerim ti pa to, da sedaj nastopaš p psevdonimom. To meče slabo luč na tvoj karakter in (nadaljevanje pisma je uničeno)

iz izvirnih dokumentov pripravil ERVIN HLADNIK

Nemalokrat se pripeti, da nas kako težko teoretsko vprašanje spomni na to, kako nas je pred meseci za vselej zapustila Erika Naumann. Od nas je odšla v trenutku, ko je ogromno delo, akumulirano tekom mnogih let napornega študija, začelo dajati prve neprecenljive rezultate; od nas je odšla v trenutku, ko se je upravičeno zdelo, da moremo z nekaj manj tesnobe zreti v mračno prihodnost. Noben teoretski problem ni bil dovolj velik izziv za predrago pokojnico, za vsakega je bilo na začetku analize videti, kot da jo temeljito presega in srka vse njene, tudi fizične moči. Med naloge, ki nam jih je Erika Naumann le preočitno zapustila v izvedbo, sodi slejkoprej ohranjevanje njenega blestečega duha na kar najvišji ravni in neumorno prerivanje skoz podedovani pisni material – nemara se bo pa le našel kak odlomek, fragment, kaka drobtinica, ki še ni bila zagledala luč sveta. Enega takih odlomkov smo bili odkrili v preteklih dneh, v kleti zapuščene vile na Resljevi 15 in bi mu lahko dali podnaslov: *Vaje iz teorije o lepem* (osnutek), kakor sledi iz sledečih točk.

Kot je verjetno splošno znano, je Radio Študent med 20. 7. in 29. 7. uvedel, razvil in tudi uspešno zaključil vojno stanje s priključeno III. svetovno vojno na Radiu Študent. Eno izmed muhastih naključij, ki jih je prepolna sleherna zgodovina, je hotelo, da smo ob tem verjeli, kako da realiziramo slučajen, takorekoč spontan domislek enega izmed sotovarišev. Lahko si je potemtakem predstavljati silno presenečenje, ko je tovariš M. B. 24. 7., ob 12.30, takorekoč sredi vojne vihre v navedeni kleti na Resljevi 15 našel dovolj dobro ohranjene, s skrbnim tipkopisom racionalno izkoriščene in v rolo zvite pole z naslednjim naslovom:
O NUJNOSTI UVEDBE VOJNEGA STANJA NA RŠ IN O TEM, ALI BOMO TOVRSTNO PODJETJE POTOM ESTETSKEGA DOŽIVLJAJA KONSTITUIRALI KOT ESTETSKI PREDMET
podpis: ERIKA NAUMANN, v Ljubljani, zapisano dne 3. 10. 1982

Razumljivo je kajpada, da bomo razmišljanja pod pričujočim naslovom objavili, receptirati pa jih velja z enim zadržkom: gre za majhne, bolj ali manj razdrobljene odlomke, trenutne prebliske, več kot očitno gre za nekakšen nusprodukt, ki nastane ob študiju in pisanju temeljnih del, brez sledu tendence k celovitosti in sistematičnosti. Upoštevaje to omejitev pa bomo imeli pred sabo le še en dokaz ostrine neumornega duha Erike Naumann, izrednega smisla za jezik in neverjetne, skorajda preroške lucidnosti.

O NUJNOSTI UVEDBE VOJNEGA STANJA NA RŠ IN O TEM, ALI BOMO TOVRSTNO PODJETJE POTOM ESTETSKEGA DOŽIVLJANJA KONSTITUIRALI KOT ESTETSKI PREDMET

A: Če spregledamo grobosti, ki so ob hitrem preletu pogosto integralni in hkrati odprti del tovrstnih opazk, lahko sklenem takole: družbenopolitična slika s spremljajočimi kontradikcijami na ekonomskem planu povsem predvidljivo usmerja progres proti točki, ko bo vojno stanje na RŠ moralo postati potrebna in gotova stvar. Ob tem bod morali protagonisti uvedbe računati z naslednjim:
A1: nikakor ne poljubna družbena grupa z določeno močjo v političnem polju bo, znotraj danega ideološkega horizonta, izvedla coup d'Etat v momentu, za katerega bo konstitutiven nek spregled, iz katerega je videti kot da vladajoča grupa, pri danem razmerju sil, večjih obremenitev ne prenaša več; gre za moment, ko grupa, ki je v položaju, da izvede coup d'Etat, presodi, da grupa na oblasti, iz različnih razlogov, ni več sposobna konstitutivno zamašiti vrzeli, ki so pertinentne protislovni vzpostavi danega ideološkega občestva in se v anarhičnem premikanju težišč očrtuje razpad strukture.
A2: grupe, ki v danem trenutku utegnejo poseči po vojnem udaru za dosego vojnega stanja:
– vladajoča klika
– armada (vsi rodovi skupaj, ali vsak rod posamič, ali v različnih, poljubnih kombinacijah)

– policija
– opozicijska stranka ali koalicija takih strank (s predpostavko, da imajo zaslombo v armadi, da imajo na razpolago lastne oborožene sile, ali da jih lahko na hitro in neopazno zberejo)
– ogroženi elementi vladajoče klike (s predpostavko, da vladajoča klika v sebi nikakor ni enotna)
– podrejeni razred (ali razredi) ob predpostavki zaostritve in konvergence razrednih nasprotij do obsega državljanske vojne
OPOMBA: lista grup je vsekakor nepopolna, upoštevati bi morala nadaljnje delitve znotraj posameznih grup, možnost pakta med posameznimi grupami itd.
A3: različni modusi vojnega stanja (prikrito, odkrito, kamuflirano z demokratičnimi institucijami, z njim samim, s civilno oblastjo pod nadzorom vojske, objavljeno, neobjavljeno itd.; maksimalen izkoristek bo imelo vojno stanje, ki se bo kamufliralo samo s seboj in se bo uvedlo javno – bo torej objavljeno).
A4: trajanje v času, razteznost v prostoru – neomejeno, vse dokler vojno stanje ne naleti na ovire objektivne narave (zunanja agresija, notranja trenja, izčrpanost, premasivna zastavitev itd.)

B: Ena izmed bistvenih tendenc, ki jim lahko sledimo od uvedbe meščanske vladavine (z ropotom in mnogo dvignjenega prahu stori to Revolucija z veliko začetnico, 1789. leta), je estetizacija politike; politika postane oblika spektakelske funkcije, odtlej lahko govorimo o političnem prizorišču, njegovem dekorju, glavnih in stranskih vlogah, o statistih, njegovi dinamiki itd. Skrajen domet te tendence: fašistične oblike meščanske vladavine.
B1: ko rečem vladajoča klika mislim s tem naslednje: tisto vrhovno instanco, ki je unarne narave in jo znači to, da je očem skrita, hkrati pa giblje vse figure, ki na danem prizorišču nastopijo – ne glede na način nastopa; ko rečem vrhovna instanca, rečem s tem le to, da gre za nastop moči, ki nima primerjave, z drugimi besedami: če se oblast za meščanskih vladavin bolj in bolj brezsramno razkazuje, v tem ne bomo videli njene sekularizacije, temveč njeno vse večjo nedostopnost in oddaljenost.
B2: kaj počne tedaj instanca, ki jo tu imenujem vladajoča klika? Ta instanca preprosto bere; ali če rečem z Ingardom: na podlagi predočenega umetniškega dela, za naše prilike, protislovno vzpostavljenega ideološkega občestva, ki je shematska tvorba in vsebuje prazna mesta, skoz njegovo konkretizacijo, vladajoča klika ta prazna mesta zapolni in konstituira v sebi bolj ali manj dovršen estetski predmet; če lahko vzamemo, da je predočeno ideološko občestvo bolj ali manj stalnica, pa se bodo konkretizacije med seboj razlikovale, tako po karakterju kot po kakovosti. Za najbolj uspele imejmo tiste konkretizacije, ki se bodo kar moči zvesto priličile, padle v ideološki horizont, ki je za dano občestvo konstitutiven. Najbolj čista oblika uspele konstitucije estetskega predmeta je vojno stanje, kjer so prikazana razmerja podana brez posredovanj uradniškega aparata in je nedostopnost vladajoče klike privedena do tiste skrajne točke, ki vendarle še dopušča produkcijo sveta.
B3: po čem se bo vojno stanje na RŠ ločevalo od vojnega stanja, ki je poseg na ravni ideološke realnosti? Po tem, da bo vojno stanje na RŠ dejavnost, ki se ne bo »omejila zgolj na imaginarno«, člo ji bo za »spreminjanje stanja strukture« do tiste meje, ko ostane poleg instance simbolnega v ideološki realnosti le še bolj ali manj dober vic. Ali pa mogoče tudi zaklinjanje v funkciji odlaganja vdora realnega, ko uprizoritev tega vdora služi tesnobi pred kataklizmo?

ERIKA NAUMANN, v Ljubljani, zapisano dne 3. 10. 1982
za objavo pripravil Iztok Saksida

PUNK problemi

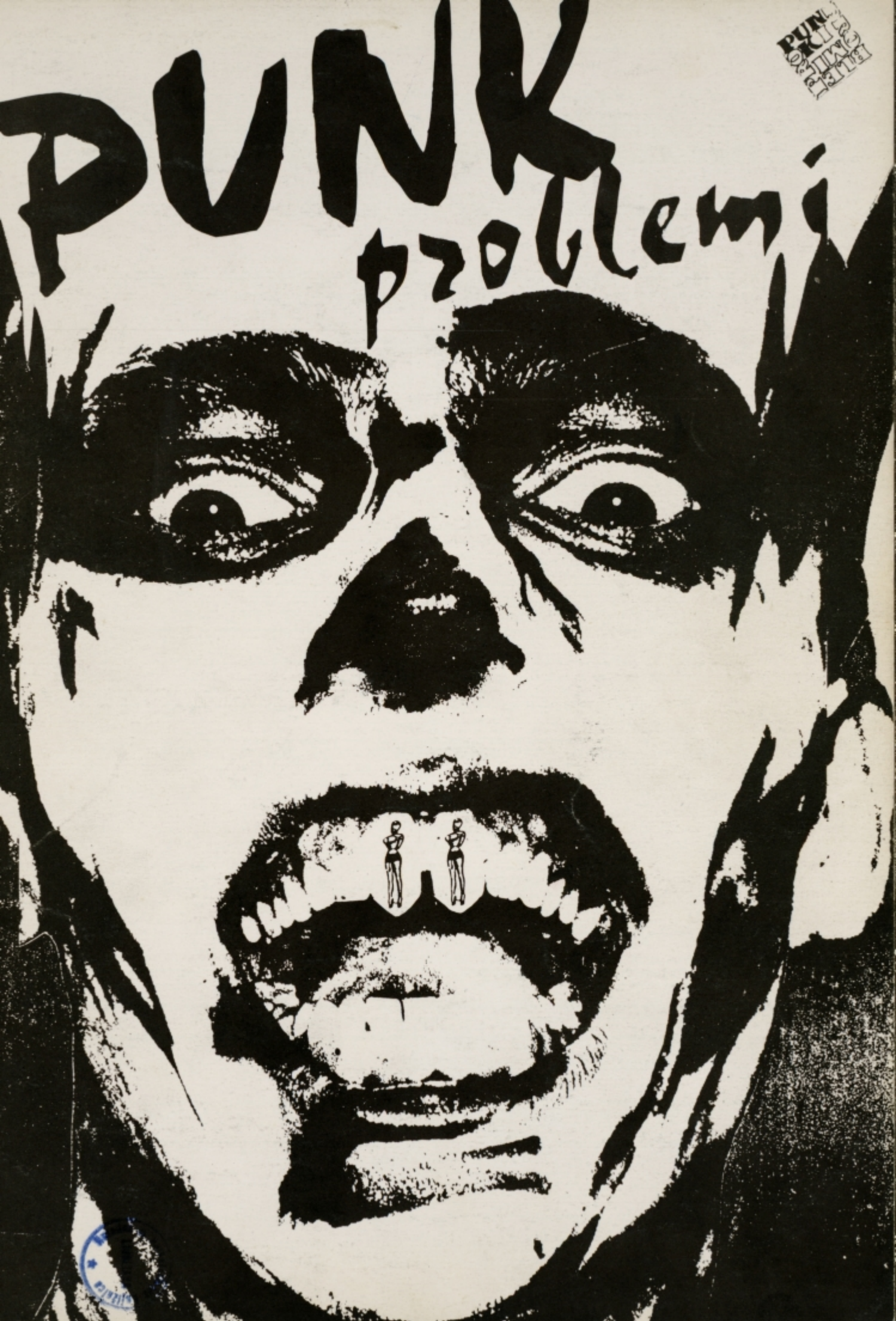

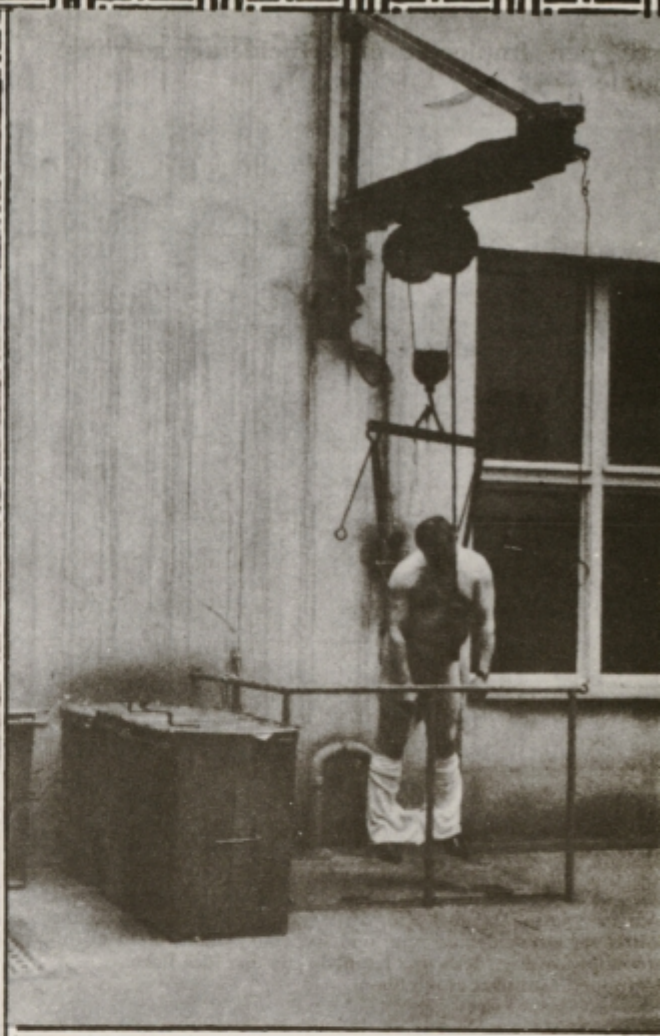

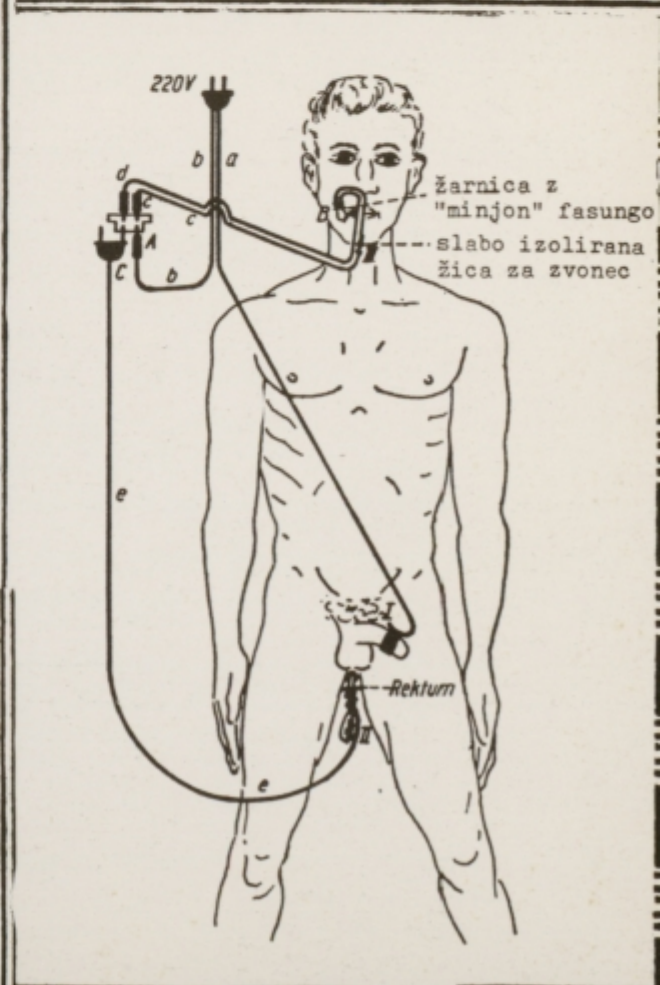
220V
a
b
d
c
A
C
b
e
žarnica z "minjon" fasungo
slabo izolirana žica za zvonec
Rektum
e

ZMRZOVALNIK

»SMRTNI PRIMERI OB EROTIČNIH AKTIVNOSTIH«

SADOMAZOHIST

Šestdesetletni subjekt je zvezal roke in noge svoje hčerke, uživajoč ko jo je gledal nemočno. Tudi od soproge je zahteval, da ga zveže in sam se je zvezoval na zapleten način z različnimi vrvmi, pasovi, naramnicami, trakovi, žicami . . . na podstrešju lastnega stanovanja. Seksualno zadovoljitev je dosegel v uri ali dveh. Do sedaj mu njegova erotična aktivnost ni bila usodna.

AVTOEROTIČNA NESREČA OB MAZOHISTIČNI AKTIVNOSTI

Šestdesetletni vratar. Našli so ga okrog petih zjutraj, obešenega na dvigalo, v dvorišču Inštituta, v katerem je bil zaposlen. Na kavlju dvigala je bilo obešeno ogrodje. Iz horizontalnih okončin ogrodja sta viseli dve kljuki. Dvigalo je delalo s pomočjo električnega pretikala z dvema gumboma. S pritiskom na enega začne mehanizem delovati, ko se odmakne prst, ostane dvigalo v doseženi poziciji. Vratar se je slekel, tako, da je ostal samo v spodnjicah in čevljih, ter se je zavezal kot paket. Zavezovat se je začel v višini kolkov; napravil je drseči vozel in ga speljal med bedra, ter zavozlal vrv v višini zanke, ki se je nahajala nad popkom. Potem je speljal vrv vse do spodnje strani prsnega koša, jo ovil okoli telesa, zavozlal, ter jo speljal v višino desne vratne strani, nakar jo je spravil okrog vratu in zvezal v višini hrbta s prsnimi in trebušnimi zavoji. Potem je s pasom naredil dva držaja, katera je namestil na noge. Skozi vozle držajev je potegnil dve vrvi proti hrbtu, ju združil in spravil skozi posebni držaj, ki je svobodno tekel ob vratu.

Najverjetneje se je tako opravljen odpravil na dvorišče. Njegova žena je izjavila, tudi potem, ko je izvedela o njegovem nagnjenju, da je zanjo bil idealen človek.

HOMOSEKSUALNI MAZOHIST, KI GA JE UMORIL MLADENIČ

Žrtev so našli v kuhinji lastnega stanovanja. Truplo je ležalo na tleh, oblečeno samo v srajco, nogavice in čevlje. Zvezan je bil med dvema deskama z različnimi vrvmi in pasovi, tako, da je bil dobro stisnjen. Zgornja deska je bila nameščena od konic nožnih prstov do prsne kosti. V višini genitalij sta bili dve luknji, iz spodnje deske je štrlel del grebljice. Zgornja jajčasta luknja je bila podložena s povoščenim platnom, iz nje je štrlel del penisa. Iz spodnje deske je štrlel ročaj grebljice, postavljene med bedra trupla. Med zgornjo desko in spolovilom je bil robček zamotan okoli glavice penisa, robček je bil pritrjen z elastiko. Zraven trupla je bil električni grelec.

Žrtev in morilec sta se poznala že štiri leta in sta v tem obdobju prakticirala okrog sto takšnih vezanj.

Potem, ko je partner sledeč zelo natančnim navodilom zvezal žrtev, ga je moral zadovoljevati, masturbirajoč ga skozi v ta namen narejeno luknjo v deski. Morilec je moral poleg tega pri masturbaciji uporabljati še mazilo z vonjem loja in da bi povečal seksualno razburjenost, zabadati bucike v penis žrtve. Sperma se je izlivala v robček, postavljen spredaj. Na dan umora je bilo, kot po običaju, izvršeno komplicirano zvezovanje; da se žrtev ne bi prehladila, je bila v bližini prižgana električna peč. Glede na to, da je bilo pozno, je bil aktivni subjekt zelo slabe volje. Po masturbativnih manevrih, ki so se zavlekli na več kot pol ure, je žrtev zahtevala, da se mu stisnejo pasovi na nogah, toda medtem, ko je morilec to izvrševal, je zdrsnila spodnja deska in žrtev je padla na žarečo peč, ter dobila precejšnje opekline po stegnu. Žrtev je začela zmerjati partnerja in klicati na pomoč. Ta mu je dopovedoval naj se umiri, potem pa je vzel 15-kilski ročaj in ga iz višine približno meter in pol spustil na desno stran lobanje, tako da je povzročil, kot je bilo dokazano z avtopsijo, kompliciran zlom, ki je s časom izzval smrt.

SMRT Z ELEKTRIKO

Elektrikarski vajenec, star okoli 15 let, brez posebnosti, osamljen in fizično prerazvit. Našli so ga na postelji, ležečega na trebuhu. Okrog trupla električni prevodniki. V anusu ročaj žličke, stisnjene s *kleščami*, zvezane na električni prevodnik. Okrog penisa aluminijasta ploščica, spiralno ovita z dvema in pol zavoji, opremljena z *banana* vtičnicami, spojeni z električnim omrežjem. Na desnem zapestju s trojno spiralo ovit usnjen pas. Precejšnje opekline na penisu in na sluznici danke. Trebušno tkivo skoraj skuhano, zaradi JOULE efekta. V ustih električna vrvca, progaste opekline na spodnjem delu.

Vrvica je bila z »minjon« navojem (fasungo) povezana z žarnico. Ena žica je vodila do penisa, druga do vtičnice. Odtod je slabo izolirana žiza za zvonec sklenila električni tokokrog, druga žica pa je od žarnice vodila nazaj k vtičnici. Na drugem polu normalni vtikač, iz katerega je vodila žica zvezana na žličko v anusu. Žarnica, ki je sklenjevala električni tokokrog, je ob telesu opravljala funkcijo še enega upora, tako, da je skozi njo lahko tekla samo elektrika slabe jakosti. Za naraščanje vzburjenosti je žarnico kontroliral z ustnicami, tako da jo je izklapljal ali vklapljal ter s tem povečeval ali zmanjševal jakost električnega toka. Tisto, kar je bilo usodno, je bila slaba izolacija naprave.

Iz revije FRIGIDAIRE prevedla Marina Gržinič

BORGHESIA

BEAT AND SCREAM

I CARE FOR MY SLAVE
SOMETIMES I EVEN FEED HIM
WOULD YOU?
YES . . . CAPTAIN
THAT'S GOOD BOY
PLEASE, SIR
MASTER, I WORSHIP YOU,
I LOVE YOUR BOOTS
YES STOMP AND KICK . . .
YOU WONDERFUL BOOTS
YES YOU CAN BEAT ME AND WHIP ME
BEAT ME!
BEAT ME!
BEAT ME!
YOU CAN PISS IN MY MOUTH AND
AND I'LLSUCK YOU
LET ME SERVE YOU, MASTER
DESTROY ME MASTER
DESTROY!
DESTROY!
DESTROY!
WHY SCREAMING?
I LOVE THOSE SCREAMS
SCREAMS!
SCREAMS!
SCREAMS!
JUST A PART OF ME TO USE
AND COMAND

MLADI ZAPORNIKI

BOG GOVORI
DOMOVINA GOVORI
PARTIJA GOVORI
MATI GOVORI
LJUBEZEN GOVORI
MI SE ŠLATAMO

ON

ON VOLI OŠTAR SEX
ČVRSTE RUKE
VISOKE ČIZME
I AUTORITET
KRV NA OLTARU
ON SE MOLI
I TRAŽI
BLAGOSLOV
ON VOLI OŠTAR SEX
FIJUK BIČA
BRAZGOTINA NA LICU
OKO U RUCI
KRV NA OLTARU
ON TRAŽI BLAGOSLOV

PRED SUMRAK

BORGHESIA DI VITORIO DE SICA
PROSUTU SPERMU MAŽE NA TOAST
I SLADI SE VLASTITIM TIJELOM
OH SEKSA DAJTE SEKSA
TOJ JADNOJ MALOJ DJECI
SUROVOJ I GRUBOJ
DAJTE IM I TUBU MEKANOG VAZELINA
CRNU PATINU ZA BRKOVE
ON SEKSA DAJTE SEKSA
DOSTA JE BILO LAŽI
HELMUT REČE LILLY
OH MEINE LIEBE
SPLAVI SE SPUŠTAJU NIZ RIJEKU
DOSTA JE BILO HIPOKRIZIJE
HIPOHONDRIJE HIPOSTAZE HIPOMANIJE
HIPOPLAZIJE
HIPOSPADIJE
HIPOTAKSE
HIPOTONIJE . . .

ELEMENTI ZA KOZMOLOGIJO

Uspešna ofenziva moje armade je premaknila frontne linije globoko v sovražnikovo ozemlje. Na bojišču je nastal predah, vendar sem vedel, da ne za dolgo. Grobna tišina, ki je prežemala sleherni delec utrujenega prostora, je bila kakor praznina pri ritmu v glasbi, ki je pravzaprav njeno gibalo: enakomerno zaporedje posameznih spopadov je nahajalo svojo moč trajanja in bilo intenzivno v principu vmesnega niča. Torej se je že kot premnogokrat doslej v dejanskosti potrdila resnica o njegovi nujnosti za obstoj stvari. V smislu določenega odvoda bi to pomenilo, da je njegov agent v svetu organskega – smrt dinamični vzrok živih bitnosti.

Pripravljal se je torej protinapad, zato sem moral udarne note, ki se jih je bila v zadnjih urah bojev že začela lotevati telesna utrujenost, ponovno spraviti v red. Totalno vojskovanje, kot v moji znanosti o vojni edini pravi način gibanja volje do moči k sami sebi, ki apriori onemogoča sleherno koncentracijo sovražnikovih sil na katerikoli točki bojišča, ter s svojo neizčrpnostjo gibalne količine razbija napadeno snov na Ničù ljube majhne enote, je tudi samo, v smislu določene reakcije udarilo nazaj po mojih divizijah, ter jim delno razrahljalo vezi sicer grozljivo monolitnega sistema. Morala pa je bila vseskozi popolna.

Zapustil sem svoj štab ter si šel ogledat posledice napredovanja.

Nad bojnim poljem se je danilo. Nebo je bilo jasno, prenekatera zvezda je že ugasnila, vendar sem preko tistih, ki so še sijale, z gotovostjo sklepal, s kakšnim odobravanjem vse, kar jih je obešenih na to neznansko zadevo, Univerzum, opazuje bistveni način našega bivanja ter vrhovni domet razuma: *uničevanje*.

Od konca zadnjega spopada še ni minila ura, zato se je iz razmesarjenih, totalno razčefukanih trupel še kadilo, jutra v tem jesenskem času pa so hladna. Zares težko je bilo hoditi po čisti zemlji. Ta okoliščina in pa zavest o smislu uničenega sta potemtakem zahtevali od mene ravnodušen odnos do tega, po čemer sem stopal in kaj sem pomendral. Tako sem ob robu globokega in nenavadno širokega kraterja, ki ga je povzročila eksplozija enega mojih najnovejših projektilov s hidrogenskim nabojem "Heinrich" zaslišal pod škornji nekak, kakor bi pohodil drek, surovo maslo ali kaj zdrizastega podoben zvok. Možgani. Bilo jih je točno polovica, njihov drugi del pa je korak stran ležal še v glavi, vendar tako, da se je nazorno videla *forma* po hemisferah razpolovljene posode duha, torej ista forma, katere esenco sem bil ravnokar spremenil v amorfno gmoto abstraktne snovi, ki ne nosi v sebi nobene notranje smotrnosti. Pri tem mi je opazovanje sivine in beline možganske substance delno zmanjšalo zbranost pri hoji po tem spolzkem poligonu, zaradi česar mi je nenadoma spodrsnilo in padel sem naravnost v zmes od vzhajajočega sonca ožarjenih črev, katerih razcefrani delci cevastega tkiva in njihova notranja vsebina, kri, različni kosi mišic ter pretrgani penis in zmečkana moda so skupaj zgneteni tvorili predmetnost, ki je nemarno zasvinjala mojo uniformo. Večje delce sem z nje, ko sem se pobral, odstranil takoj, ostale madeže pa so kasneje moji služabniki. Nedvomno človeku, ki umeva smisel sveta v njegovi Celoti, tak akcident ni smel zbujati negativnih razpoloženj, ravno nasprotno, še toliko bolj ga mora spomniti na določen atribut enotne narave telesnega.

Torej kamorkoli se je ozrlo oko, povsod so ležali razmetani udje, zmaličeni organi, razcefrane muskulature; iz odtrganih glav in presekanih trupov so visele cevke in cevčice različnih premerov, vse skupaj pa je prepleteno z veznim tkivom razkazovalo – sicer v smeri naraščajoče entropije – mehanični ustroj človeškega telesa, ki pa ne posnema ravno kakega modela klasične mašine, npr. Wattovega parnega stroja z vsemi njegovimi prenosnimi kolesniki niti elementarnega vzorca mehanizma – ure, ampak je bolj spominjalo na notranjost kakega kompjuterja ali druge na zakonih elektronskega pulziranja sloneče naprave – razliko, ki loči tehnološki mehanizem od mesenega bi bilo mogoče zaznati zlasti v nepravilnosti geometrijskih oblik drugega – kjer je resnica materialnega substrata zaradi delovanja ekonomije naravnih zakonov ravno tako, kot povsod drugje, zreducirana pa povsem nešokantne in osupljive enostavne formacije. Verjetno ni treba posebej poudarjati, da ne veljajo zakoni mehanike zgolj za gibalna razmerja med čutom neposredno dostopnimi telesi ali "sestavljenimi substancami", če neadekvatno uporabim ta Leibnizov pojem za "otipljive" stvari, pač pa enako za vsa gibanja korpuskul v prostoru atoma, le da pri slednjem zaradi nemožnosti direktne čutne evidence (empirične prakse) poti izračunavanj medsebojnih kvantitativnih razmerij niso vselej definitivno izmerljiva.

Toda vse, kar je ležalo pod mano, vsa ta predmetnost v goli neposrednosti, je silila reflektirajoči um gospodarja vojne v determinacijo njenega bistva. Pojavilo se je namreč vprašanje, v kakšni relaciji sta si vsemogočnost indiferentne, *mrtve*, fizikalne materije, ki nepoznavalcu Poslednjega smotra zbuja grozo, preroku njegove besede pa občudovanje in služnost, ter voljo po organskemu, individualnemu obstoju?

Ne po strelah, ne skozi grom se ni tedaj razodela

resnica, marveč *sama čista volja* je prisilila duha, da je z enim samim zamahom meča razklal lupino stvari na dvoje, ven pa je vame zazijalo sledeče:

1. Substanca je princip, iz katerega nujno izhajajo vse možne dedukcije.
2. To fizikalno je ena izmed teh dedukcij. Fizikalna materija je avtarktična, torej more imeti svojo bit, ki je izvor fizičnih stvari, samo pod tem pogojem.
3. Fizikalno nas prizadeva, ali, do njega moremo imeti nek odnos, če je "na sebi". Ta "nasebnost" pa je možna, če je izpolnjena zahteva 2. zakona.
4. Fizično ni gola tvorba čutov "po sebi" – ti so namreč njegov del – ampak po logičnem krogu Enega nahaja sebe in svoj smoter v Substancialnem.

Na podlagi tega vedenja sem ugotovil napake v spoznanjih naslednjih štirih, pri raziskovanju mojega predmeta, relevantnih teorij:

a) *senzualistični nihilizem.* Ta znanost izhaja iz postulatov skeptične senzualistične gnoseologije, ki trdi, da so edino gotove, spoznanju dostopne "stvari" čutne danosti, za vse pa, kar naj bi eventuelno "stalo za njimi", lahko z enako pravico menimo, da obstaja, kakor da ne obstaja. To je konsekventno mišljenje, ki se povsem sklada z določeno stopnjo razvoja mojega nauka. Toda senzualistični nihilizem se, vtem ko hoče gornje spoznanje radikalizirati, zajeba trikrat: Prvič, ko v protislovju s samim svojim pojmom trdi, da je gotovost teh danosti apodiktična (zaradi tega jih tudi lahko abstrahira v bitnosti na sebi); drugič, da omenjene čutne danosti sploh niso podvržene preverljivosti, verifikabilnost pa je nujni ali vsaj zaželjeni kriterij veljavnosti ali neveljavnosti vseh stavkov njegovega sistema; ter bistveno tretjič, da na podlagi nemožnosti spoznanja "reči na sebi" izpelje *zanikanje* (v blagi formi dvom, ki ga je treba ločevati od zgoraj navedenega dvoma (nevedenja) v obstoj te "reči na sebi") *v možni obstoj* "izvora" teh danosti.

b) *scientistični materializem 19. stoletja,* katerega fiksacije so se izkazale za zmotne že ob samih izpopolnitvah optičnih instrumentov, ki niso nič drugega kot podaljški čutil. Njegova temeljna napaka je v tem, da je povzdignil za *edino pravo* resnico materialnega (v smislu fizikalne materije), določeno *neposredno,* čutom dosegljivo in z empirijo preverljivo snov[1], ne zavedajoč se, da je ta "resnica" zgolj "posebna vrsta" resnice snovi, se pravi zgolj določena pojavna oblika materije na določeni stopnji razvoja/sposobnosti čutnega zaznavanja, katere forma ali "bistvo" je implicite, vzajemno, podvrženo spremembam danih pogojev spoznavanja, ne pa njena "dokončna resnica". Gospostvo zgodovine je tudi tukaj pokazalo svoj "nihilistični" odnos do stvari.

c) *nacistično naravoslovje.* To razglaša teoretsko fiziko, ki razgrajuje materialni svet na abstraktne matematičnogeometrične entitete (Žid! Einstein) ali infinitivno limitiranje deljivosti k nič, za nevaren nihilizem, in najde tisto točko fizikalnega sveta, kjer se razločuje pravšnje od nepravšnjega materije v kemijskobiološki partikularnosti – *krvi*[2]. Toda prevedba "bistva" snovi na "einsteinovsko" kvaliteto (ne glede na to, da se ve, kje tiči zajec nacistične skrbi za sorto krvi) ne niči telesa kot takega, marveč samo ugotavlja na določenem odseku infinitivnega prebijanja lupin objektivitete takšno naravo njenega sestava. Se pravi, da čutno v svojem causa finalis, torej sexualno ugodje kot smisel telesnega bitja, preprosto tvorijo "enostavne substance", katerih specifična, strogo determinirana sinteza ali konstelacija pa ustvari novo kvaliteto: živčevje.

d) *nevtralni monizem,* ki trdi, da med materialnim in "mentalnim" ni bistvene razlike, celo da je snov pri obeh "počelih" identična, razlikujeta se le njuni razporeditvi ali kontekst v stvarnosti. Napaka nevtralnega monizma je v tem, da zvede tako duhovno kot materialno na "substancialno" čutne danosti/zaznave, iz česar nastanejo preko *abstrakcije uma* (če predpostavljamo njegovo bit kot aksiom) partikularije ali razredi partikularij, kar vodi do redukcije vseh razlik med poloma na enotno kvaliteto logične fikcije[3]. Pri tem pa se ta filozofska koncepcija ne zaveda, da je ravno tvorba partikularije, ki zlije eno z drugim, materialno in "mentalno" v identično zmes, zgolj logična konstrukcija *apriornega duha,* torej "počela" mentalnega pola; na drugi pa je tisto, ki se nahaja v čutni danosti/vtisu kot material, "posledica" "reči na sebi", morda torej šele res prave "nevtralne substance". Nevtralni monizem potemtakem imanentno, nezavedno ohranja tisto, kar zanikuje, to pomeni dualizem materije in duha (v kolikor njun obstoj izločim iz dometa skepse), pri čemer mu implicite izpade ravno tisto, za kar mu gre, namreč nevtralni "transcendens" substance. Naj pripomnim še to, da je njegova napaka tudi v tem, da meri bit in vrednost ontološkega s kategorijami gnoseologije.

Causa materialis in causa finalis telesa sta torej v *Substanci.* Tako je Ona *transcendentalni* pogoj njegovega obstoja. Se pravi, da bi bila v skladu z njeno definicijo v vsakem drugem, negativnem primeru sleherna afekcija ali etičen odnos do njega v nasprotju s principom mišljenja. Taka napaka pa v državi Enega ni možna, kajti odnos do fizičnega je, kot vem, apriori determiniran s Substanco.

Vse zakone njegovega gibanja in "slabega" mirovanja: spremembe in razlike, nastajanje in minevanje, ponavljanje ali zaporedje pulzacij, ki

se vršijo kot totaliteta njegovega dogajanja v čutnopraktični realiteti, postavlja Ona, enako pa je tudi demiurg njegovega uničenja, ki doseže svojo perfekcijo v popolnem, "pravem" mirovanju *dobrega Niča*. Sreča v svoji božanski formi *sexualnega užitka*, ter nesreča v svoji vzvišeni formi *smrti* sta edino možni na Njen ukaz. *Princip* libida ima potemtakem svojo bit v breznu Njene totalne zevajoče vulve. In na tem seveda sloni etičnojuridični zakon, po katerem je edino Ona tista, ki ima pravico potegniti vase, kar je iz nje izšlo.

Toda v tej točki se mi je zastavilo sledeče vprašanje: Ali ima potemtakem stvar "telo" sploh kakšno avtarkijo, "subjektiviteto", ali torej pod nožem analize fizikalne materije, če vzamemo, da se sestoji snov iz prostora, delca in infinitivne deljivosti, ter v kraljestvu ničenja, sploh obstaja kaka differentia specifica med "celim" telesom in njegovo destrukcijo, na temelju katere bi bilo mogoče najti kak smisel za to "celo", se pravi na temelju katere se tvori in odloča pozitiven ali negativen odnos do prizadetega? Izhaja iz doslej ugotovljenega popolna ravnodušnost do neke mase materije, ki je naključno konstelirana v enkratno, končno, organsko, čutno bitje *fatalni center* tega, po čemer smo in kar smo, in razkrojene, entropiji podvržene gmote zmasakriranega, mrtvega trupla?

Rešitev tega problema je v formuli, da se zapopade fizikalno kot *objektivni duh*, katerega volja je kreacija človeškega telesa, pri čemer mu je notranja smotrnost/identiteta podeljena zato, da opeva slavo Substance. Ta mu vrača ljubezen tako, da s svojo neizmerno močjo v formi etike brani bit in vrednost telesa kot svoj drag atribut, katerega odsotnost bi vnesla v njeno Celoto in Red nezaželjeni Nemir ter nevarnost Necelega. Tukaj se torej nahaja bistvo njegove avtarkije – vendar enako smisel njegovega uničenja.

*

Toda *Necelo* je. Še več: če je uničenje telesa, je potem tudi "prvi" korak vzrok Necelega, *Nič*. Sta torej ti dve "stvari" glavni sovražnik Substance ali pa njena definitivna narava? Ali pa sta morda le njen sestavni del?

Na tem mestu reši zadevo sam njen refleks v principu uma. Če hoče namreč biti Substanca nujna, večna, vsepričujoča, se pravi *totalna*, potem ne more biti Necelo nekaj, kar stoji izven nje ter s tem omejuje njeno vsemogočnost, pač pa *nujni sintetični moment Celote*.

Absolut ubijanja spada v okvir te Celote.

Necelo je to Drugo v Substanci.

Končna formula se zato glasi takole:

Univerzum Substance, da je popolen, obstaja ter se dogaja tudi kot Necelo in Nič.

Na njenem temelju stoji bit *sexualnosti*. Ali, sexualnost je ena izmed bistvenih *stvari*, kjer se ta princip materializira. Pojem stvari uporabljam v pričujočem kontekstu ter povsod tam, kjer je to potrebno namenoma, ker z njim še najlaže, v nasprotju z nečem "mehkim", označujem "trdo", "neposreden udar", trenje, "fizični" spopad sil.

Bistvo sexualnosti je zajeto v sledečih zakonih:

1. Necelo je materialni vzrok sexa.
2. Njegova narava je v bistvu volja/gon do Totalitete, kjer se v združevanju z njo ali pogrezanju vanjo dogaja kot Užitek "za sebe in na sebi".
3. Sex je eno in isto z Užitkom.
4. Ugodje je vsebina Absoluta.
5. Penetracija, pulziranje, trenje, krči so fizikalni procesi Užitka kot resnice ukinitva Necelega v identični Celoti. Njihova narava je neskončno končnega, se pravi, v participaciji končnosti na vsemogočni, vedno gospodujoči neskončnosti.
6. Ta narava je modus Necelega. Njegova inkarnacija, sicer drugačnega razreda od navedenih procesov, je kurc kot stvar, ki ji manjka tisto *izven sebe*, in pizda kot stvar, ki ji manjka tisto znotraj sebe.
7. Totaliteta se v vseh formah sexualnega ove svoje Veličine in Niča hkrati.

Iz teh zakonov je izpeljan relevanten del norm mojega ravnanja v dejanskosti, ki ga povezuje takale logika:

Če je Nič kot vzrok Necelega enako s Celoto gibalo ali temelj sexa, potem morem doseči visoko stopnjo ugodja tudi pri najbolj totalnem mesarjenju, ubijanju, mučenju, skratka pri zločinskem pretvarjanju določenih oblik materije v drugo, ki je v kontekstu sladostrastja in trpljenja postopno združevanje z mrtvim. Gon po smrti je potemtakem modus notranje nuje po vrnitvi v Substancialno, ki se, kot vem, dogaja tudi kot Nič, kot definitivno Mirovanje. Zato je sexualnost povezana s smrtjo ter nekrofilija v najsplošnejšem pomenu besede tuzemska sla po tistem, kar nas gotovo čaka Onkraj. Spolnost v sintezi z Ničem je poljub večnosti.

Sexualnost kot Ugodje v aktiviranju vseh registrov živčnofizikalne substance ali reakcija principa mesa, ter povezana s povzročanjem zla, ki se konča s smrtjo, je torej možna izključno zato, ker je *materializirana entiteta univerzalne narave stvari*.

*

Dopoldne, naslednjega dne po povratku z bojišča, je stopil v delovni kabinet moj adjutant in mi sporočil, da je vse pripravljeno za odhod. V uničevalnem taborišču sem nameraval ostati nekaj dni, kjer naj bi prekontroliral njegove eksekutivne kapacitete ter izvajalcem uničevalnih funkcij podal več inštrukcij. V kuloarjih imperialnega štaba so se bile namreč razširile govorice o nesposobnosti vodilnih eksekutorjev ubijati ljudi tako, kakor to zahtevajo moji kapitalni zakoni in

praktične uredbe izpeljane iz njih. Ti zakoni ter njihova aplikacija na konkrecijo namreč bazirajo na vrhovnem principu *svobode mrtvega,* to pomeni na ukinitvi klasične kategorije krivice kot take, ki gospoduje živemu, v združitvi z Ničem kot ontološkim, etičnim in juridičnim nosilcem prave Pravice.

V lager sem se pripeljal s helikopterjem ter se nastanil v posebnih, ob vsakem času zame pripravljenih prostorih komandature, ki je bila za razliko od stare, pred 60 leti iz opeke zgrajene stavbe, sezidana iz najobstojnejših materialov gradbenokemijske tehnologije. Taka skrb za njeno obstojnost ima svoj razlog v vedenju, da epoha mojega gospostva nad minljivimi človeškimi eksistencami nima v relativnem smislu svojega konca, zatorej mora biti vse, tudi materialna orodja, ki so v službi vzvišene funkcije, podrejeno imperativu po trajnosti.

Zvečer, ko sončna luč očem, žejnih teme, ni predstavljala več nepotrebne in v prihodnosti povsem odpravljene motnje, so moje žrtve priredile meni v čast slovesno parado, ki jo je spremljala veličastna baklada. Mase ljudstev vseh vrst razredov, katerih dolžnost in nujnost sta bili umreti na tem svetem prostoru, so korakale mimo mene. Jaz sem vse to opazoval s terase posebej za take priložnosti zgrajenega stolpa. Ves sem bil osvetljen z bledo zeleno lučjo, stal sem mogočen, predan Njemu, ki me je izbral za orodje svojih pravičnih dejanj. Parada pod mano pa je ekstatično, zavedajoč se moje dobrote ter skorajšnjega srečanja z Resnico, vzklikala: "Ave Ceasar, morituri te salutant!"

[1] Primerjaj: Alfred N. Whitehead, "Science and the Modern World", poglavje VII "The Relativity", lahko tudi poglavje VI "The Nineteenth Century".

[2] Glej: William L. Shirer, "The Rise and Fall of the Third Reich", druga knjiga, osmo poglavje, podpoglavje: "Education in the Third Reich".

[3] Primerjaj: Bertrand Russell, Logični atomizem", poglavje VIII "Izlet v metafiziko: Kaj eksistira?"

PETER MLAKAR

BRUNHILDE

DVANAJST MESARSKIH KAVLJEV
JE VLEKLO NJENO VULVO,
VSAKIH ŠEST NA SVOJO STRAN.

TO DELAL SEM TOLIKO ČASA,
DA VELIKOST SRAMNIH USTNIC
ZAKRILA JE SONCE.

KLITORIS JE V AGONIJI
DESTRUIRAL SIEGFRIDOVO LINIJO,
SILA ORGAZMA GROBOVE ODPRE.

Z NESKONČNO MOČJO, KI JO IMAM KOT
TO POSLEDNJE, RAZTRGAM TITANSKO
STISKALNICO VAGINALNIH MIŠIC.

ŠELE S TEM DEJANJEM NJENEGA RABLJA
ZAZIJA PRAVA ČRNA LUKNJA,
VREDNA BISTVA SVOJEGA.

UKAZ DUHA

SMRT JE HVALNICA SUBSTANCE
SMRT JE NUJNOST BITI V SKLADU Z ZAKONOM

PRAPOR IN SMRT
GRB IN SMRT
ZASTAVA IN SMRT
HIMNA IN SMRT

TODA ŠTIRJE STEBRI TEMPLJA
VEČNE SLAVE SO
KURAC IN SMRT
SLUZ IN SMRT
TRENJE IN SMRT
PIZDA IN SMRT

PETER MLAKAR

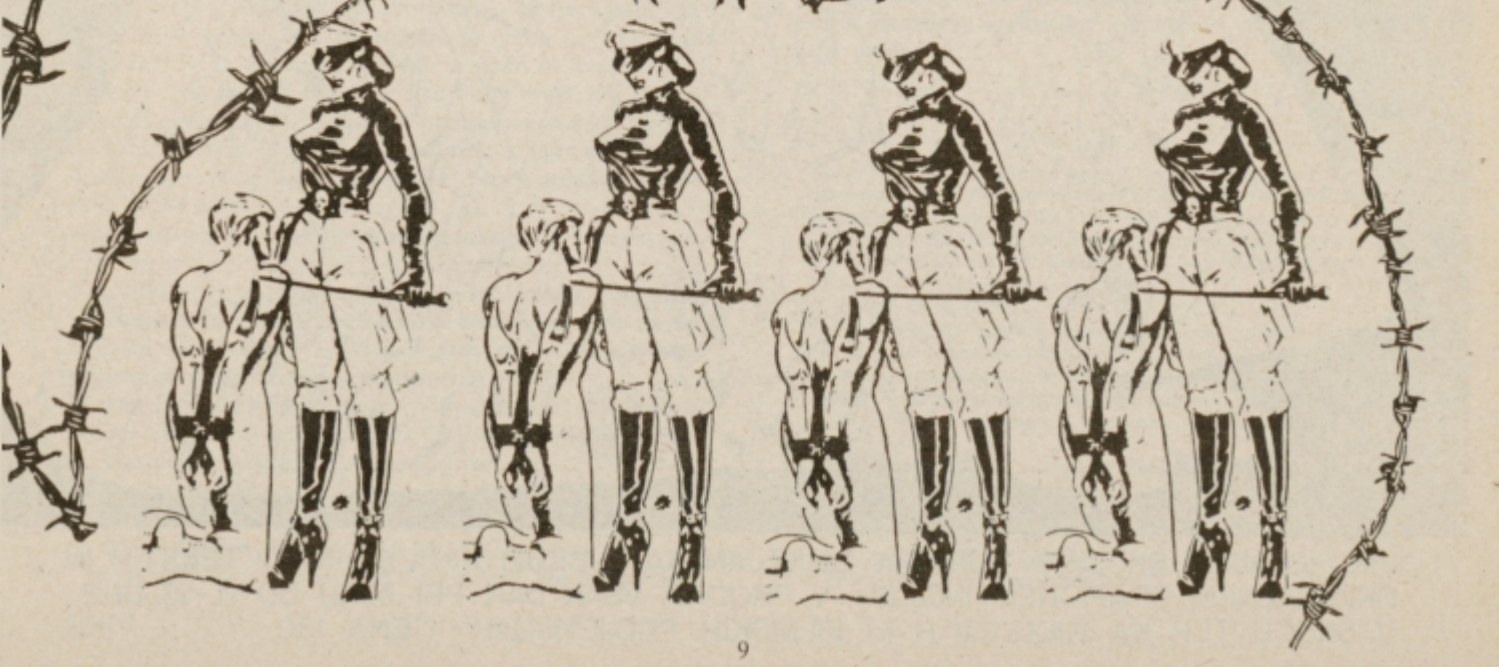

VIKS - GLASILO ŠKUCA IN FORUMA - LJUBLJANSKA SUBKULTURNA SCENA V TEKSTIH IN ORIGINALNEM GRAFIČNEM IMAGEU V PRODAJI VSAK DAN PRI MIKU OD 11.-13. URE V ŠKUCU TER NA RAZSTAVAH IN FILMSKIH PROJEKCIJAH - CENA 130.- VIKS

Koliko so lahko Punk Problemi še relevantni za punk kot subkulturno produkcijo, v kolikor ta kot taka še obstaja?
Vprašanje se postavlja vsled neavtentične prezentacije dospelega materiala in vsled dejstva, da so Punk Problemi postali vsakoletna posebna številka revije Problemi.
Če nakazujemo odgovor, nikakor ne poskušamo zanikati izredne pomembnosti Problemov, kot prvega (tudi edinega?) časopisa, ki je »punku dal do besede« in ga tako dokaj relevantno predstavil širši javnosti, kot simptom konkretne družbene stvarnosti. Posebno pomembna je bila prva številka, predvsem zato, ker v tem času še ni bilo možnosti za prezentacijo tovrstne produkcije (prepoved izdaje fanzina . . .) drugače, kot skozi revijo, ki je poleg tega, da je odprta za novo in drugačno, tudi široko teoretsko zastavljena. Pri drugi številki pa se je pojavilo precejšnje samovoljno preoblikovanje materiala iz strani uredništva, kajti prispeli material je bil tekstovno in likovno že oblikovan (vsaj velik del – publikacije Galerija Škuc Izdaja), ker pa podvajanje pač ne bi bilo smiselno, je nekakšen poseg v material logičen, a ne opravičuje potvorb.[1]
Če forma določene produkcije ni pod kontrolo samih ustvarjalcev in če je pomembna samo predstavitev vsebine produkcije, je tako postavljena v drug kontekst, je tako odstranjena vtonomnost produkcije, s čimer se radikalno spremeni njena pozicija.
Če je pri prvi številki Punk Problemov še zadostovala predvsem predstavitev alternativne produkcije, se pri drugi številki pokaže da »nekaj manjka«, še posebej zato, ker so se v tem času odprle nekatere nove možnosti posredovanja alternativne produkcije.
Ali si je punk kot subkultura res našla prostor, koliko je ta omejen in manipuliran, je za tu preobširno vprašanje. Vsekakor pa se je do sedaj izkazalo, da so ŠKUC, FORUM, RŠ, med nepomembnimi drugimi, mesta, kjer je mogoče bolj ali manj avtonomno delovati in preko katerih je možno posredovati subkulturno produkcijo.[2] Bolj kot mesta reprodukcije alternativne produkcije so to mesta, kjer še vedno teče boj za prostor v mreži vladujočih medijev, kjer bi alternativna produkcija lahko avtonomno funkcionirala, seveda ta boj teče tudi v vseh drugih uredništvih, ki vključujejo alternativno produkcijo med svoje teme. Borba zamožnost avtonomne subkulturne produkcije pa jasno ne teče brez problemov z družbeno in državno cenzuro in drugih oblik pritiskov, saj je tudi druga številka Punk Problemov, ki se nam zdi precej neproblematična (morda ravno zaradi nekaterih potvorb) in je že vnaprej razložila in opravičila pričakovano provokacijo, doživela pritisk, čeprav samo ideološki in je prišla skozi cenzuro.
Morali bi opredeliti subkulturno produkcijo, če hočemo razpravljati o njeni poziciji in o spremembi le-te.
Konstitutativen za vsako »gibanje« je šele refleks v državnih institucijah oz. ideoloških aparatih države, nikakor pa ne njegova samoumestitev oz. neumestitev, niti ne njegova eksplicitna ali implicitna želja po določeni poziciji.
Seveda pa ne moremo točno določiti mesta, kjer subkulturna produkcija konstituirana kot taka izgubi avtonomnost toliko, da izgubi tudi prvotno pozicijo, to je proces.
Lahko pa analiziramo kako ideološki aparati konstituirajo punk kot subkulturo.

- prve refleksije oz. posege je opravil represivni ideološki aparat države; tu torej punk še ni vzet kot subkultura, temveč kot nekakšna subzdružba-underground, saj je punk institucije, ki se ukvarjajo z varovanjem javnega miru, blagostanja in morale, začel zanimati predvsem kot odklonsko/anarhično skupinsko vedenje mladih.
- druge refleksije so se pojavile v kulturnih ideoloških aparatih države; punk je tu subkultura – šund komisija onemogoči bendom posredovanje svoje produkcije preko vladujočih medijev.

Takole poenostavljena smeha se zdi jasna in enostavna, vendar se stvar zakomplicira, ko skušamo ujeti preobrat v strategiji ideoloških aparatov države, ki je nekako pričakovan, vendar dovolj spretno maskiran, da je komaj zaznaven. Če so prve refleksije enooznačujoče in čiste, se s časom pojavi množica diferenciranih in protislovnih refleksij v samih ideoloških aparatih države, kar rezultira v omenjenem preobratu, katerega efekti kažejo na spremembo pozicije punka v obstoječem razmerju vladujoče kulture.
Oblast postane popustljiva, se liberalizira.
Snemanje plošč v vladujočih gramofonskih hišah je omogočeno vsaj nekaterim bendom, dopuščajo se nekateri koncerti, objavlja se vsaj nekatere pesmi in ektste, začenjajo se prve polemike, v revijalnem tisku je zaslediti nekatere zapise in fotografije o bendih, »post-punk« frizure modernega in športnega videza . . .
Ideološki aparati države v obrambi asimilirajo alternativno produkcijo, jo očistijodeterminirajoče avtonomnosti, jo cenzurirajo, kar vključuje tudi prikrivanje cenzorskega mesta, prevzemajo odgovornost za distribucijo, reklamo in prodajo (pač funkcije medijske produkcije oz. reprodukcije) in jo tako afirmirajo v vladujoči kulturi. Če bi se zajebavali, bi rekli, da jo konstituirajo kot kulturo.
Vladujoča ideologija se reproducira/totalizira z potvorbo/asimilacijo sebi ogrožujočih/razkrinkavajočih elementov.
Kamorkoli se potemtakem neko gibanje umesti ali ne umesti v obstoječem razmerju sil, ga ideološki aparati države umestijo na sebi konstitirajoče mesto.
Ideološki aparati države se totalizirajo, utrjujejo in širijo gospostvo tembolj, čim radikalnejši, ironičnejši je/se zdi akt upora oz. razkrinkavanja le-teh, kajti tako lahko subtilneje kot prej zakrijejo osnovno protislovje in mesto od koder funkcionirajo kot aparati vladujoče ideologije. Upor proti ideološkim aparatom države je vštet v ideologijo le-teh, ne samo to, je eden od procesov v razvoju totalitete vladujoče ideologije, ki je najbolj konstitutativen od vseh.
Ujameš se kakorkoli postaviš stvar, ideologiji se ni moč izogniti.
Ne glede na to ali smo hodili po pravi poti, do odgovora na zastavljeno vprašanje in glede na to, da se na zastavljena vprašanja ponavadi ne da odgovoriti, bomo sklenili.
Omenjena odstranitev avtonomnosti alternativne produkcije, ki jo sicer determinira, ji omogoča vstop v vladujočo kulturo, omogočena je reprodukcija, popularizacija in je preko množičnih spektaklov pomembna soustvarjalka kulture, mode.

LJSEPT83 PAVLOVIĆ RADMILA

OPOMBE:

[1] Analiza mesta subkulturne produkcije in potvorb oz. manipulacij (likovnih rešitev, dezinformacije o avtorjih) je izšla kmalu po izidu obravnavane druge številke Punk Problemov, kot posebna številka GALERIJE ŠKUC IZDAJA pod naslovom IZID DRUGE ŠTEVILKE PUNK PROBLEMOV ALI MANIPULACIJA ZNOTRAJ MARGINALNEGA REZERVATA avtoric A. Šmid, B. Borčič in M. Gržinič.
Žal pa vsi bralci niso bili seznanjeni s temi manipulacijami uredništva, kajti omenjena publikacija že dolgo leži v velikem številu recimo če omenim samo v Mladinski knjigi, poleg še drugega dodatka drugim Punk Problemom z popravki o avtorjih, z razlago črnih plaht na prvih straneh, z pismom MK SZDL in odgovorom uredništva nanj.

[2] Izpostaviti moramo predvsem publikacije GALRIJE ŠKUC IZDAJA in kasetno produkcijo znotraj njih, pa možnosti aktualne predstavitve novih bendov v organizaciji FORUMA oz. FV 112/16, pa posredovanje tuje tovrstne produkcije v obliki koncertov v organizaciji ŠKUC-a in v obliki predstavitev plošč na RŠ, obenem z kritikami tujih in domačih bendov.

vse je v moji glavi
kako nekdo razbija vrata
roke
in kri po tleh
vse je v moji glavi
praviš
vse je šlo tko do konca
ne prenesem, da je kdo tko pofukano normalen
in on mi prav
zakaj njej uničuješ življenje
gre mi na kozlanje
da je kdo tko pofukano normalen
vse je v moji glavi
vseh miljon flaš piva, ki sm jih popiu
enkrat sm ti telefoniru, in te vprašu, če maš kej denarja
rekla si, da ne
in potem jaz: »prou, potem pa ne pridem k teb.«
vse je v moji glavi
slab trip in tista vožnja z vlakom, ko sem mislil, da bom znorel
rečem ti: »ej . . .«
in ti: »sam pejd stran!«
in tista železniška postaja v gorici
vse je v moji glavi
sanje si zapomnim
v njih te s pestjo udarjam v obraz
in Mandić, kako bi rad, da bi bil zdaj tukaj
vse besede, da se ne smem ubit
ker to je en navaden pokvarjen egoizem
vse je v moji glavi
današnje jutro in spet injekcije na hladilniku
najbrž sm biu bliže, kot kdaj koli prej na tem, da si zašponam zrak v kri
vse je v moji glavi
vsi histerični napadi
in telefon, ko se nihče ne oglasi
čutim, kako srce vedno bolj razbija
vse je v moji glavi
občutek, da me bo razneslo
vse je v moji glavi
roke
in kri po tleh
in tista železniška postaja v Gorici

Enkrat je umrl naš sosed. Moj oče mu je s črnim trakom zvezal noge v gležnjih, da so mu ostale skupaj, ko se je shladil. Meni je bilo vse skupaj blazno zoprno. Mat pa mi je težila. Rekla je: »Pejd ga pogledat, Brane, pejd ga pogledat, Brane, no!«
Na hladilniku sta dve injekciji in tako rad bi si vbrizgal zrak v žilo.

»Pejd ga pogledat, Brane, pejd ga pogledat, Brane, no!«

Ko se zjutri zbudim, nisem doma. Skor nikol nisem več doma, ko se zjutri zbudim. Gledam svoje z vžigalnikom opečene roke. Z žiletko vrezan napis: LOOKING FOR A KISS. Zjutri napetost naraste. Grem v štacuno in si kupim flašo vina. Potem je mal bolš. Čakam, da zimo. Brezveze.

SAMOMOR I

BRANE BITENC

Stanovala sva v neki sobi, izhod je bil na nekakšen balkon, potem pa so na tla vodile stopnice. Hiša ni imela dvorišča, čez streho je bila potegnjena še ena streha, tako da ni bilo naravne svetlobe. Ležala sva na postelji, zrak je bil vlažen in plesniv. Nekaj sva govorila, ne vem več kaj. Bilo je bolj mračno.
Tam sva ležala, . . . ko si ti naenkrat rekla, da si policaj, čisto mirno, nihče se ni razburjal . . . Kakšno leto sva bila skupaj, vse je bila kontrola.
Stala sva na verandi ali balkonu, ne vem, kaj je točno bilo . . . Z nekim moškim si odhajala, vse je imelo nek določen občutek . . . imela si oblečeno neko drap krilo ali kaj . . . Ko sta prišla na dvorišče posuto s peskom, na strehi, ki je bila potegnjena čez hišo, so gorele neonske žarnice, svetloba je bila nekam modrikasta, ker je bilo žarnic premalo, kot zjutraj, ko je oblačno in se dani . . . ozrla si se navzgor . . .
Na verandi je bila ograja, na vsakih nekaj metrov jo je držal k strehi železen drog, po obliki kvadrat, kakšna dva krat dva centimetra. Stal sem tam in butal z glavo v štango, glavo sem imel že popolnoma krvavo, butal, butal, . . . Navzgor do nosa je bilo čelo že čisto zdrobljeno, videl se je nekakšne krvav utor, drobci kosti so bili pomešani z možgani . . . Visel sem na kolenih . . . Odšla sta ven, vendar tega nisem več videl.
Ko sem se zbudil, ni bilo nobenega veselja, da živim, ali kakšnega podobnega bedastega občutka, ki naj bi ga imel, ko te tlači mora in se zbudiš. Vstal sem, šel na sekret scat in od tam v kopalnico, kjer sem se napil vode, da me je bolel trebuh. Stegna so se mi od švica lepila skupaj. Šel sem v sobo, se ulegel. Imel sem popolnoma prazno glavo. Čez pol ure sem vstal, se oblekel in odšel na policijo. Tam sem moral biti ob pol osmih.

z žiletko se režem po trebuhu
nč ne pomaga
mal peče
šponam po stanvanu
pod balkonom je tko lep trd asfalt
majca je rumena
kako je lepa, k se skoz vid kri
pička ti materina R.,
zakaj maš roko na pički k sanjaš?
nč ne pomaga, nč ne pomaga
A. ko te srečam, ti razbijem gobec
nč ne pomaga
ne bom se ubiju, razfuku se bom
u Unijonu si bom kupu kozarc
z njim si bom razčefuku roke
A, ko te srečam, ti razbijem gobec

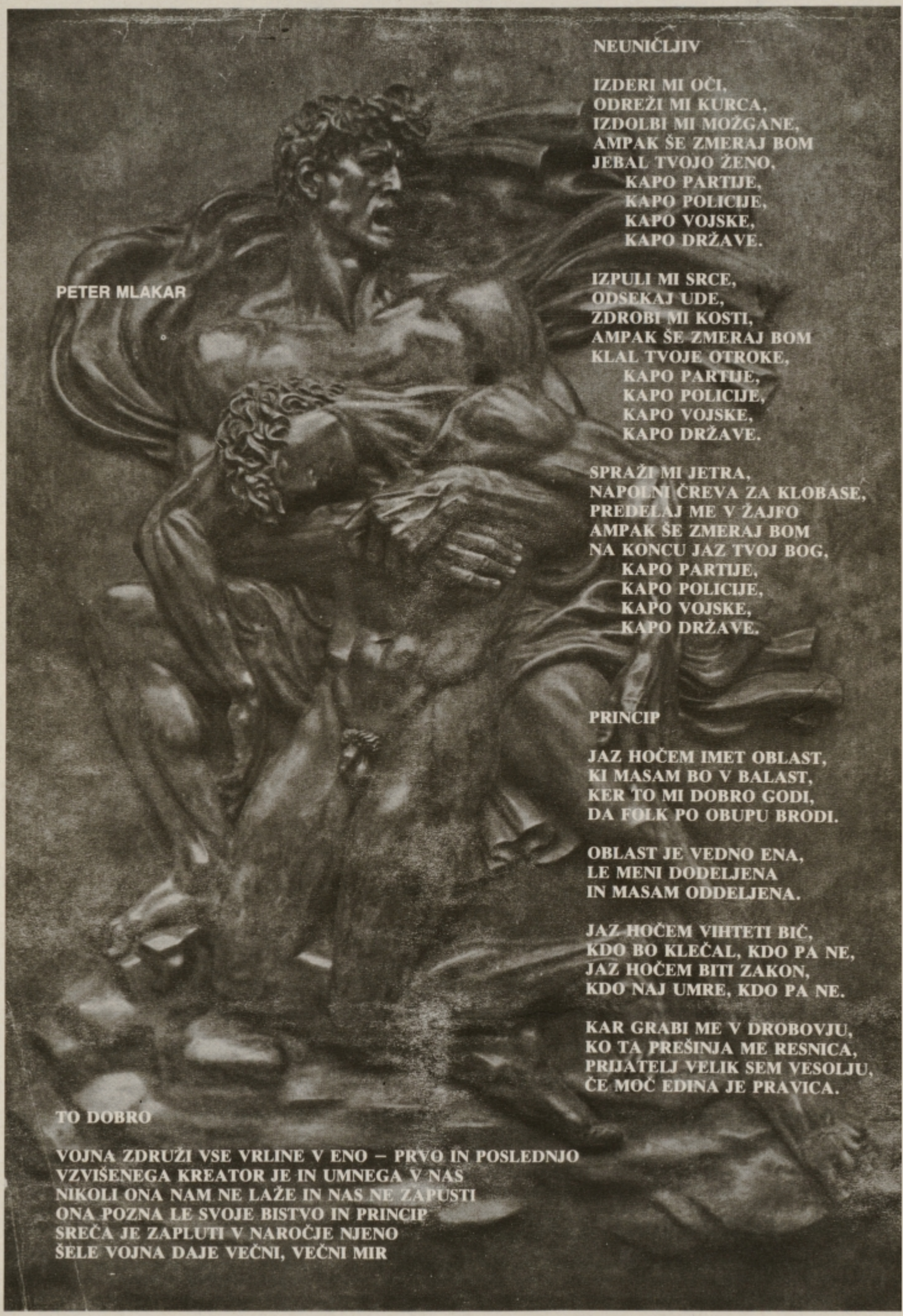

PETER MLAKAR

NEUNIČLJIV

IZDERI MI OČI,
ODREŽI MI KURCA,
IZDOLBI MI MOŽGANE,
AMPAK ŠE ZMERAJ BOM
JEBAL TVOJO ŽENO,
KAPO PARTIJE,
KAPO POLICIJE,
KAPO VOJSKE,
KAPO DRŽAVE.

IZPULI MI SRCE,
ODSEKAJ UDE,
ZDROBI MI KOSTI,
AMPAK ŠE ZMERAJ BOM
KLAL TVOJE OTROKE,
KAPO PARTIJE,
KAPO POLICIJE,
KAPO VOJSKE,
KAPO DRŽAVE.

SPRAŽI MI JETRA,
NAPOLNI ČREVA ZA KLOBASE,
PREDELAJ ME V ŽAJFO
AMPAK ŠE ZMERAJ BOM
NA KONCU JAZ TVOJ BOG,
KAPO PARTIJE,
KAPO POLICIJE,
KAPO VOJSKE,
KAPO DRŽAVE.

PRINCIP

JAZ HOČEM IMET OBLAST,
KI MASAM BO V BALAST,
KER TO MI DOBRO GODI,
DA FOLK PO OBUPU BRODI.

OBLAST JE VEDNO ENA,
LE MENI DODELJENA
IN MASAM ODDELJENA.

JAZ HOČEM VIHTETI BIČ,
KDO BO KLEČAL, KDO PA NE,
JAZ HOČEM BITI ZAKON,
KDO NAJ UMRE, KDO PA NE.

KAR GRABI ME V DROBOVJU,
KO TA PREŠINJA ME RESNICA,
PRIJATELJ VELIK SEM VESOLJU,
ČE MOČ EDINA JE PRAVICA.

TO DOBRO

VOJNA ZDRUŽI VSE VRLINE V ENO – PRVO IN POSLEDNJO
VZVIŠENEGA KREATOR JE IN UMNEGA V NAS
NIKOLI ONA NAM NE LAŽE IN NAS NE ZAPUSTI
ONA POZNA LE SVOJE BISTVO IN PRINCIP
SREČA JE ZAPLUTI V NAROČJE NJENO
ŠELE VOJNA DAJE VEČNI, VEČNI MIR

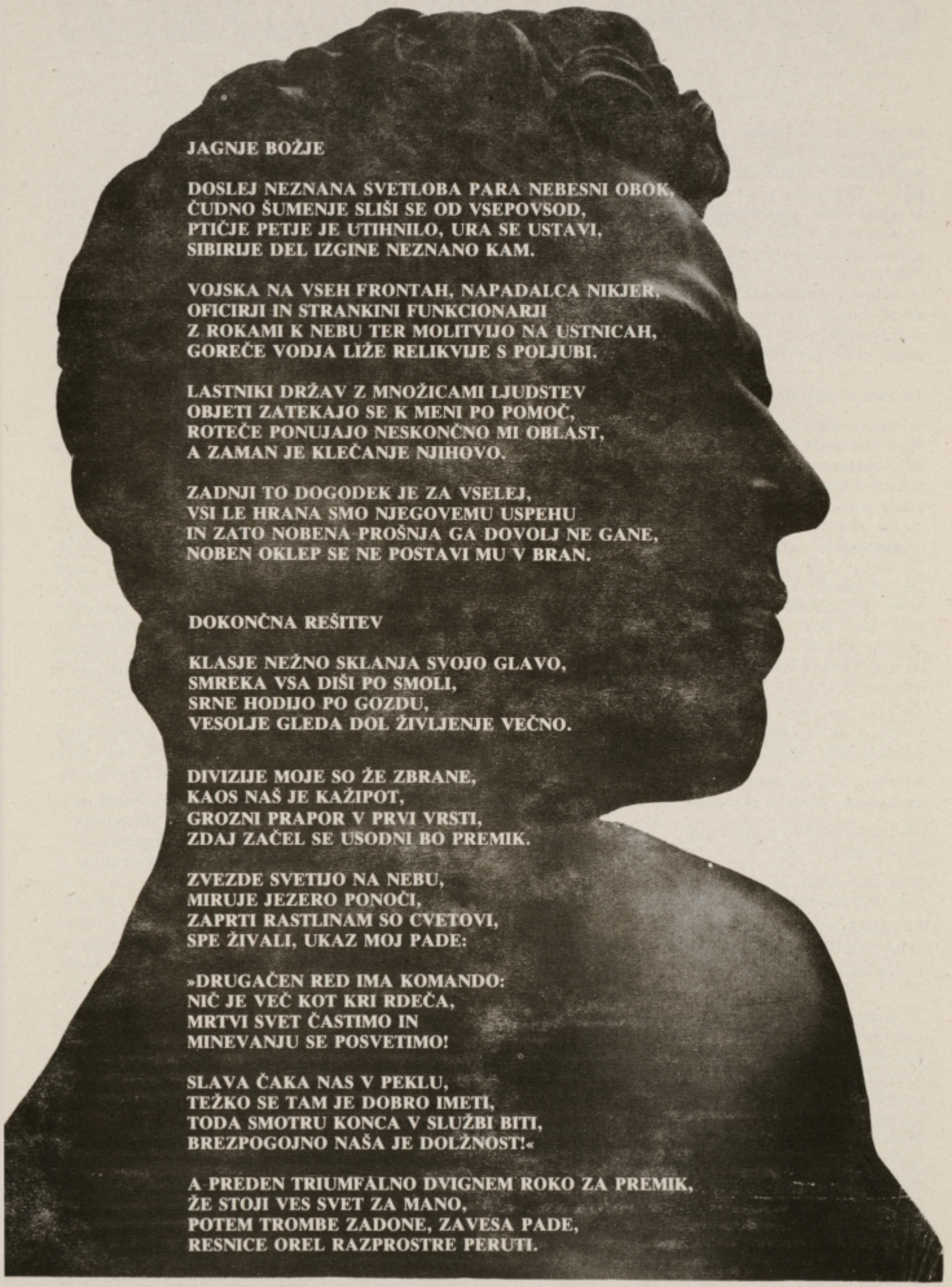

JAGNJE BOŽJE

DOSLEJ NEZNANA SVETLOBA PARA NEBESNI OBOK,
ČUDNO ŠUMENJE SLIŠI SE OD VSEPOVSOD,
PTIČJE PETJE JE UTIHNILO, URA SE USTAVI,
SIBIRIJE DEL IZGINE NEZNANO KAM.

VOJSKA NA VSEH FRONTAH, NAPADALCA NIKJER,
OFICIRJI IN STRANKINI FUNKCIONARJI
Z ROKAMI K NEBU TER MOLITVIJO NA USTNICAH,
GOREČE VODJA LIŽE RELIKVIJE S POLJUBI.

LASTNIKI DRŽAV Z MNOŽICAMI LJUDSTEV
OBJETI ZATEKAJO SE K MENI PO POMOČ,
ROTEČE PONUJAJO NESKONČNO MI OBLAST,
A ZAMAN JE KLEČANJE NJIHOVO.

ZADNJI TO DOGODEK JE ZA VSELEJ,
VSI LE HRANA SMO NJEGOVEMU USPEHU
IN ZATO NOBENA PROŠNJA GA DOVOLJ NE GANE,
NOBEN OKLEP SE NE POSTAVI MU V BRAN.

DOKONČNA REŠITEV

KLASJE NEŽNO SKLANJA SVOJO GLAVO,
SMREKA VSA DIŠI PO SMOLI,
SRNE HODIJO PO GOZDU,
VESOLJE GLEDA DOL ŽIVLJENJE VEČNO.

DIVIZIJE MOJE SO ŽE ZBRANE,
KAOS NAŠ JE KAŽIPOT,
GROZNI PRAPOR V PRVI VRSTI,
ZDAJ ZAČEL SE USODNI BO PREMIK.

ZVEZDE SVETIJO NA NEBU,
MIRUJE JEZERO PONOČI,
ZAPRTI RASTLINAM SO CVETOVI,
SPE ŽIVALI, UKAZ MOJ PADE:

»DRUGAČEN RED IMA KOMANDO:
NIČ JE VEČ KOT KRI RDEČA,
MRTVI SVET ČASTIMO IN
MINEVANJU SE POSVETIMO!

SLAVA ČAKA NAS V PEKLU,
TEŽKO SE TAM JE DOBRO IMETI,
TODA SMOTRU KONCA V SLUŽBI BITI,
BREZPOGOJNO NAŠA JE DOLŽNOST!«

A PREDEN TRIUMFALNO DVIGNEM ROKO ZA PREMIK,
ŽE STOJI VES SVET ZA MANO,
POTEM TROMBE ZADONE, ZAVESA PADE,
RESNICE OREL RAZPROSTRE PERUTI.

O SVOBODI IN ANARHIJI

Gregor Tomc: Gonilne sile bodo morale videti v bodoče dlje in bolje – Podvojeno negovanje delovnega poleta – Odpravljanje vseh razlik, ki nas razkrajajo – Drakonsko proti »demokratičnim pritiskom«, ki sejejo dvom, poglabljajo prepad in razcepljenost.
»S popustljivim odnosom do sektaštva v mišljenju smo ogrozili z žrtvami izborjeno enotnost na fronti mladih. Zato je potreben kar najodločnejši spopad z odpadniki in izdajalci v mladinskih vrstah. Enotnost ni nikoli dovolj monolitna«, je med drugim dejal v zelo odmevnem poročilu na Devetem kongresu Mladinskih udarniških sil *Gregor Tomc.*

To nam je dala svoboda

»Dragi tovariši delegati mladine!
Naša domovina, in z njo ves napredni svet, praznuje letos obletnico zmage nad sovražniki. Iztrebljali smo tujce in s tem krepili našo domovino. Nekoč je vladal kralj s peščico bogatinov. Danes pa smo vsi delegati ali pa nas zastopajo delegati v skupščinah, skupnostih in organizacijah.
To nam je dala svoboda.
Demokratično se dogovarjamo, kdaj bomo zgradili novo šolo, parkirišče ali vrtec, koliko denarja bo šlo za bolnišnice, nove ceste, vile, jetnišnice, gledališča, upravne zgradbe. Mladinske klube. Živimo vse bolje, vse bolj človeka vredno in polno življenje.
To nam je dala svoboda.

Delegati so med drugim predlagali tudi novo himno, ki bi odražala revolucionarne spremembe v položaju naše mladine:

Kmečki otrok je ves čvrst od mleka
brez pogač, potic po njivi teka.

Mali delavec ni reva, ljubi česen
ki je policaj za črева.

Meščanov sinko, ta je šleva
le o sladicah venomer premleva.

Še pravočasno smo odkrili ta kompot
ki že resno je ogrožal našo stvar
in ves češplov kompot!

(Češplov kompot)

V svobodni združeni domovini vzgajamo mlade v enotnem in zdravem duhu. To smo dosegli tako, da smo jih oropali lastne preteklosti. Zato služijo z veseljem in naklonjenostjo. Z življenjem je namreč kot z greznico – kaj lahko od njega dobijo zavisi od tega kaj smo mi vanj vložili. Tako smo jim odvzeli možnost pristnega doživljanja sedanjosti in soustvarjanja bodočnosti. To pa krepi našo akcijsko sposobnost.
To nam je dala svoboda.

Ustvarili smo eno preteklost, isto za vse, ne glede na kasto, vero ali raso. Slepi nas ista svetloba, oznanjamo isti smisel, občudujemo ista dela, usmerja nas ista zvezda, spoznavamo isto resnico, ker imamo vsi enega in istega učitelja.
In glej! Tudi to nam je dala svoboda.

To jim je dala anarhija

Tovariši in tovarišice!
Ko takole korakamo z roko v roki z naprednim gibanjem in živimo v sreči, se ostali svet pogreza v blato prenaseljenosti, revščine, pomanjkanja, inflacije in spolnih bolezni.
To jim je dala anarhija.
Priče smo zahoda zahodne civilizacije. Te družbe razpadajo, marginalne skupine si sledijo druga za drugo vse hitreje. Nastaja vrsta družbe, v kateri se vsi počutijo in živijo vse bolj kot marginalci – punki, desperadosi, socialdemokrati, garažni rokerji, liberalci, zaljubljenci, gasterbajtarji, eskimi, indijanci, bušmani in pigmejci, psihadelični rokabiliji, rokenrol samomorilci, brezdomci, arestanti, drampunkerji, gramparkerji, črnci, poljaki, nekonformisti, bublrokerji, butnglavci in hevimetalaši, novovalovci, feministke, žrtve love, skinhedi, rokenrolerji, anarholiberalisti, personalisti, metafiziki, rastafarjanci, skajevci, voluntaristi indeterministi, samuraji, regijaši oijevci, modsi, tediji, novoromantiki, funki, artrokerji, klošarji, anarhisti, šopači, sanjači, dezerterji, ortopanki, živali, apolitiki, striptizete, potrebneži, alkoholičarji, kantavtorji, fukači, medijski rokerji, novi poprokerji, beatsi, grouchisti, zeleni, nihilisti in hedonisti, bluzači, psihadelični rokerji, protestniki, mačisti, prvo-itd.-linijski punkerji, subkulturneži, nekulturneži, nazipunkerji, šminkerji in pozerji, folkrokerji, kuklaksklenovci, proletarci, malomeščani, dadaisti, albanci, feni, fenzinovci, zeka rokerji, žuratorji, irokezi, drogerji, konservativci, socrokerji, pastirski rokerji, zagrebška šola roka, pogoisti in hausbezecerji, če se omejim le na nekatere.

Delegati so si bili edini v tem, da je predvsem na mladih v teh družbah, da preokrenejo sedanji tok zgodovine, ki lahko vodi le v totalno odtrganost. V tem svojem boju pa lahko računajo tudi na prijateljsko pomoč z vzhoda:
I see a line of tanks
And they are painted red
No colors anymore
I want them to turn red.
I see those guys go by
dressed in their army suits
I have to turn my head
and see it turn to red.
I wanna see the star
Blotted out of the sky
I wanna see you painted
Painted Red.

(Painted Red)

Ljudje postajajo samozadostna gibanja, vse bolj zgolj v lastnem šponu in družbenem vakuumu, z lastnim časopisom ali radijsko postajo, ki pa izhajajo oz. oddajajo v prazno, ker postajajo ljudje nezmožni razumeti drug drugega, ker izgubljajo interes za vse kar je izven njih. Človek postaja za človeka nič.
Vse to jim je dala anarhija!

Svoboda da, anarhija ne!

Tovariši in prijatelji!
Obče priznano dejstvo je, da smo na področju ideologije v sami špici svetovnih proizvajalcev in to po kateremkoli od danes splošno priznanih kazalcev (po dolžini ustave, po številu zakonov na prebivalca, po številu ukrepov izdanih na uro itd.). Prežeti smo s politiko, vse naše življenje je vklenjeno v nepregledno množico predpisov, ki nam zagotavljajo, da ne skrenemo s poti in ki nam dajejo vso svobodo neprestanega posrednega odločanja – od zadev hišnega sveta do zadev države, od tovarn kadrov do tovarn stvari.
Svoboda da, anarhija ne!
Po vsem svetu se danes na veliko govori in piše o svobodi. Lahko rečem, da smo pri nas ta problem že davno tega presegli. Kot prvo – nikakor ni vseeno, ali gre za diktaturo izkoriščevalskega razreda, ki se bori proti vsemu obstoječemu ali pa za diktatuto avantgarde v dolgoročnem interesu vseh progresivnih sil in zdravega mladinskega jedra. Svoboda je lahko le svoboda tistih, ki mislijo enako. Za preostale pa imamo diktaturo proletariata.
In kot drugo – medtem, ko drugod svobodno govoričijo in se združujejo po cestnih vogalih mi odločamo svobodno o enostavni in razširjeni reprodukciji ter uživamo svobodo do dela in stanovanja.
Svoboda da, anarhija ne!
Priznati moramo, da popolne enakosti v naših vrstah, tudi v mladinskih, že nismo dosegli in da na žalost še vedno prihaja do ekscesov. Nekateri delujejo na lastno pest, mimo za to predvidenih institucionalnih možnosti in s svojim rovarjenjem kvarno vplivajo na enotno mladinsko jedro. Ti izbruhi bolestnega malomeščanskega duha postajajo v zadnjem času celo bolj pogosti, kot da bi sovražnik hotel izkoristiti naše težave sedanjega trenutka. Ti izbruhi sami po sebi še niso nevarni kolikor gre res zgolj za posamezne izbruhe ljudi, ki delujejo zgolj v lastnem šponu, nevarni pa postanejo, ko prihaja do združevanja v nam sovražne klike. Na vse tovrstne poskuse moramo odgovoriti hitro, učinkovito, predvsem pa drakonsko.
Svoboda da, anarhija ne!
Naj naštejem nekatere naloge, ki stojijo pred našo mladino v sedanjem trenutku:
Mladina, naša slavna in ponosna izmena, mora biti večno pripravljena, da se vrže v ogenj, in v vodo, zaradi resnice.
Mladina, naš bodoči gospodar, mora nadaljevati naše delo in naš sveti boj, vztrajno proučevati naše ideje in jih prevzeti kot svoje s telesom in krvjo, to je njen dolg.
Mladina, naš udarnik boja, mora ognjevito podpirati naše vodstvo in mu biti predana z brezmejno strastjo, to je njena plemenita naloga in grandiozen program.
Mladina, naš nepogrešljivi zaveznik na vseh postajah poti v napredek, mora uspešno krepiti gigantski boj in monumentalno ustvarjalnost naše revolucionarne tradicije, zaradi prepričljivega prijateljstva in gorečega zaščitništva idej.
Mladina, naš monolitno enotno strumno korakajoči vojak, mora kazati visoko revolucionarnost ter delati in živeti na borben način, ker smo jo veličastno vzgojili v novo zanesljivo generacijo.
Mladina, naš sijajni in dragoceni napor, mora biti idejno-moralno neoporečna ter misliti in delovati vedno in povsod glede na naše nesmrtne podvige, zaradi preporoda domovine.
Slava ji!

Predsedstvo MUS-a je sprejelo tudi sklep o popolni solidarnosti naših narodov s poljskim ljudstvom in poslalo režimu vojaške odrešitve sledečo brzojavko s pozdravi:

V Pragi in Parizu, Londonu in Gdansku
v Washingtonu in Moskvi, v Rimu in Kronstadtu
Vsi živimo na Poljskem.
Rdeči in črni, mladi in stari
izkoriščani in izigrani, vede in nevede
Vsi živimo na Poljskem.
Besni in vdani, na barikadah in na kolenih
moški in ženske, bolni in zdravi
Vsi živimo na Poljskem.
Delavci in uradniki, kmetje in znanstveniki
revni in nemočni, zaposleni in nezaposleni
Vsi živimo na Poljskem.
V Beogradu – živimo na Poljskem.
V Novem Sadu – živimo na Poljskem.
V Prištini – živimo na Poljskem.
V Sarajevu – živimo na Poljskem.
V Skopju – živimo na Poljskem.
V Titogradu – živimo na Poljskem.
V Zagrebu – živimo na Poljskem,
In v Ljubljani tud.
(Vsi živimo na Poljskem)

Mladina ne sme nikoli pozabiti trpke preteklosti naših narodov in narodnosti, prežeta mora biti z nalezljivim revolucionarnim entuziazmom, spoštovati in ljubiti mora delo, disciplino in kolektivizem, biti mora v prvih borbenih linijah, vključena mora biti v stabilizacijska prizadevanja, imeti mora avantgardno vlogo v ustvarjanju tehnične revolucije, vztrajno si mora prizadevati za mehanizacijo in avtomatizacijo proizvodnih procesov, biti mora spolno vzdržna, mora se zabavati in rekreirati, vršiti mora dobra dela, ščititi mora očetnjavo, vedno mora biti budna in v vojni pripravljenosti na jurišnih položajih, obvladovati mora vse vojne veščine, biti mora telesno pripravljena na najhujše preizkušnje, biti mora imuna pred dvomom, odlikovati jo mora železna disciplina, politično mora biti indoktrinirana, vključevati se mora v usmerjene oblike s podvojeno silo, paralizirati mora sovražno propagando z vključevanjem v varnostno-obveščevalno nalogo, izkazovati privrženost vodstvu in tako dalje. Le tako se bo naša domovina lahko spremenila v raj v katerem bo ves narod užival v svobodi in brezmejni sreči.
Svoboda da, anarhija ne!
Področje na katerega prepogosto pozabljamo v našem delu z mladimi in ki lahko povzroča veliko ideološko in estetsko škodo med mladimi je glasba. Glasba ima svojo nedvomno moč s tem, ko prenaša življenjsko filozofijo. Lahko je torej zelo nevarna, lahko pa učinkuje na mladino tudi skrajno pozitivno.
Vsak nevtralizem, vsako popuščanje in defitizem na tem področju je torej kontrarevolucionarno. Boriti se moramo proti glasbi, ki je bučna, hripava in s prizvokom dvomljive narave; glasbi, ki poveličuje nemoralo in upornost; glasbi, ki navdaja s potrtostjo, vznemirjenjem, fatalizmom, ki svari pred bližnjo kataklizmo; glasbi, ki izpodkopava duhovnost in delavnost; glasbi, ki spodbuja k razuzdanosti, nečistovanju, sadizmu,

mazohizmu, sadomazohizmu, spolnosti v odvisnosti in perverznosti s komerkoli; glasbi, ki spodbuja k okultizmu, spiritizmu in demonizmu; glasbi, ki navaja k nespodobnemu vedenju, nesramnemu obnašanju in opolzkemu govorjenju.
Potrebujemo večjo disciplino v glasbi. Organizirati moramo mrežo inšpektorjev, ki bodo nadzorovali ideološko-artistično raven delovanja glasbenikov in glasbenih skupin in ki bodo na podlagi tega izdajali dovolilnice za nastopanje. Spodbujati moramo mladino k petju patriotičnih pesmi.
Potrebujemo tudi večjo disciplino pri potrošnji glasbe. Organizirati moramo mrežo inšpektorjev na ravni krajevnih skupnosti, ki bodo nadzorovali, kaj se posluša po domovih. Vsakdo bo moral pregledati svojo zbirko plošč in kaset in jo očistiti vsega sumljivega. Ideološko-estetsko raven krajanov bomo ocenjevali na podlagi števila odvrženih in uničenih plošč in kaset sumljive vrednosti v kantah za smeti.
Svoboda da, anarhija ne!
Naj zaključim: v določenih, z glasbo povezanih krogih se pojavlja teza o domnevno marginalnem položaju naše mladine. To seveda ni res. Mladina pri nas uživa povsem enake pravice kot vse druge plasti ljudskih množic. Ima pa seveda tudi enake dolžnosti. Svoboda je skratka za vse enako velika oz. majhna, pač glede na trenutno notranjo in zunanjo situacijo, za kateri pa vemo, da se v zadnjem času intenzivirata. To nam narekuje, da včasih tudi v svobodi malo zategnemo pas,« je na koncu svojega poročila dejal tovariš Tomc.

GREGOR TOMC

Bil je praznik, zato je tudi Doroteja obesila državno zastavo. Mladi vojaki so prihajali na dopust.
Tiste dni ni nikogar pričakovala.
»Si me videl včeraj zjutraj?« Bila je takšna kot že nekaj juter poprej. Njene črno obrobljene oči so črno gledale v svetilko, visečo nad posteljo.
Glej ga no, saj to je Evgen — aha, tudi on je prišel na dopust. Bil je nor in podoben vsem drugim vojakom na dopustu. Izhlapeval je svojo norost, ki je prehajala na Dorotejo. Ni bil zapeljiv niti zabaven. Potreboval je le žensko. Oči so ji bleščale, ko je gledala vanj v kavarni in malo kasneje v disku. Ja, njene oči so bile svetle in lesketajoče. Pa ne zaradi njega, saj to je vedela in še čutila. Edmund je z nasprotnega kota stegoval roko in s konico prsta drsel po njenem vratu. »Prekleti drek zafukan — le kako naj bi oba povabila na skupinsko zabavo?« se je vprašala Doroteja. Edmunda bi postavila v vlogo manekena iz revij. Pokazal bi svojo lepoto neposrednemu tekmecu. Sedela bi v naslanjaču in ju opazovala. Ničesar ne bi rekla, samo rahlo bi se smehljala in čakala, da se njuna moškost zlije v en sam ud, ki bi si ga nato počasi prenesla od ust med noge.
V disku je stala ob diskjockeyevi kabini. Smrdelo je po znoju, pijači, travi in cigaretah. Nikogar ni videla. Črni jutranji kolobarji pod očmi so ji izginili in s široko razprtimi očmi je poskušala očarati nekaj moških. Nenadoma svetloba, oznanjujoča konec. Stresla se je. Hotela je oditi še pred koncem, da bi se izognila svetlobi in redarjem, ki so jo vedno na koncu izganjali z močnimi mišičastimi rokami. Morala bi oditi že prej, ker bi bilo vse drugače. Vendar tistega prazničnega dne se ni ozirala niti na redarje, kot je to sama poudarjala. Norenje do zadnje pičice moči, do popolne izčrpanosti in onemoglosti, do končnega užitka. Na hrbtu ji je tesno oprijet pulover potemnel zaradi potnih kapelj.
Sužnja majhnega, zadušljivega prostora, umazanega zraka nevoščljivosti, zatohlosti, kozlanja. Doroteja je vedela, da ima razmazano šminko. Vedno je bilo tako. Vedno je bilo vse isto. Vedno so prišli isti ljudje. Vedno je prišla ona. Vedno je prišla skupina pedrov, zaradi katerih je pravzaprav prihajala in naivno upala, da jo bo nekoč nekdo izmed njih le povabil z njimi. Zaman je vedno gledala, potem ko so se odpeljali z avtom. Večer se je končal enako, vedno enako. Vedno je odšla domov sama.
Tistega prazničnega dne jo je Evgen povabil k sebi. Rekla je celo, da hoče k njemu. Njegova norost jo ni motila. Ni jo pustil spregovoriti, dokler nista prišla v njegovo sobo. Stal je pred njo, ki je bila povsem hladna. Še nikoli ni fukala z njim, zato je bilo njeno razočaranje še večje. Slab, hiter fuk, nikakor po njenem okusu in tedaj se je zavedala, da leži na njej težko vojaško telo. Vojak. In ona? Polna iluzij. Pravi dolgčas. Spomnila se je na Teodorja. Teodor je čustven moški — do žensk in do moških. Ljubil je telo, ljubil je vse naenkrat. In Marcel — hotel ji je dati stanovanje, denar in ljubezen. Vse, vse ji je hotel dati. Ha, tako rad jo je imel; od tiste deževne sobote dalje, ko sta fukala v parku. Ničesar ni imel, da bi jo lahko povabil noter. Ničesar.
»Hočeš biti moja ženska?«
»Zakaj mi nočeš vrniti poljuba?«
»Česa se bojiš?«
»Česa se bojiš?« Jure jo je obsipaval z nadležnimi vprašanji. Zaboga. Dan po prazniku je bil spet deževen. Evgen. Bedarija. Bila je spet takšna kot že nekaj juter poprej. Črno obrobljene oči so še bolj črno gledale v jutranjo svetlobo. Tiho se je oblekla in odšla, da je Evgen ne bi videl.

Ira Irvin

REVOLUCIJA JE KURBA

NA

ZAROK
KUNST
LAIBACH

KOLODVORSKA

NAJ TE UJAMEM
NAJ TE VZAMEM
NAJ TE ODNESEM NA VLAK KI NE VOZI NIKAMOR

NAJ TE UMAŽEM
IN TE ODVRŽEM
POTEM KO TE OMAMIM S POLJUBOM

DEKLICA S POSTAJE KOLODVORSKE
UJEMIVA KAKŠEN VLAK DOKLER JE ŠE ČAS
DVIGNI RITO S TIROV
IN SI ZAPRI ZADRGO DA TE NE VIDI MAMA,
DAJ STECIVA NA PERON, IN UJEMIVA KAKŠEN VLAK
DOKLER JE ŠE ČAS

KE BELLA MADONA
GLEJ ČRNA VDOVA
PRIŠLA JE Z ZAHODA

DAJ ME POLJUBI
IN ME ODPELJI
DAJ ME ODPELJI
S SABO DRUGAM

ČRNA VDOVA
UJEMIVA KAKŠEN VLAK DOKLER JE ČAS
DA NE DOBIM FLAŠO V GLAVO
DA ME KDO NE ZABODE Z NOŽEM V HRBET
STECIVA NA PERON IN UJEMIVA KAKŠEN
VLAK DOKLER JE ŠE ČAS.

MLADI DELAVCI

MLADI DELAVCI
LJUBEZEN JE NA STRANIŠČU

NA STRANIŠČU JE ŠKOLJKA
ŠKOLJKA JE VELIKA PIZDA

V NJO LAHKO ZARINEŠ GLAVO IN SE SKRIJEŠ
OB NJO SI LAHKO RAZBIJEŠ GLAVO

MLADI DELAVCI
LJUBEZEN JE NA STRANIŠČU

NA STRANIŠČU JE ŠKOLJKA
ŠKOLJKA JE VELIKA PIZDA

IN NA NJO SE LAHKO POSERJEŠ
ČE HOČEŠ

MLADI DELAVCI
SVOBODA JE NA STRANIŠČU
NA STRANIŠČU JE ŠKOLJKA
ŠKOLJKA JE VELIKA LUKNJA

V NJO LAHKO ZARINEŠ GLAVO
IN SE SKRIJEŠ
OB NJO SI LAHKO RAZBIJEŠ GLAVO

MLADI DELAVCI
SANJE SO NA STRANIŠČU
NA STRANIŠČU JE SVOBODA
IN NA NJO SE LAHKO POSERJEŠ ČE HOČEŠ.

DELO (GOVOR)

NAŠI DELAVCI HITIJO NOVIM ZMAGAM NASPROTI
IN PRI TEM JIM NI ŽAL KRVI
NI JIM ŽAL NOBENEGA ŽIVLJENJA

NAŠI MOČNI DELAVCI SO NAVAJENI TRPETI
IN TUDI ŽRTVOVALI SE BODO ČE BO TREBA

S STISNJENIMI PESTMI VZKLIKAJO PAROLE
BRATSTVA IN ENOTNOSTI
PRIJATELJSTVA IN SREČE

NAŠI DELAVCI VEDO KAR JE TREBA VEDETI
IN ONI TO NE BODO NIKOLI POZABILI

MNOGOKRAT TUDI ZELO DALEČ OD SVOJEGA
ROJSTNEGA KRAJA
IZGUBLJENI V TEJ PARADI MIŠIC IN
PRIJATELJSTVA

MNOGOKATERI KI VEJO DA NI VRNITVE
NA DOMAČI PRAG
KI VEJO DA JE TREBA DO KONCA SVOJEGA
STOPATI PO TEJ VČASIH TUDI TEŽKI POTI
KJER SE KALIŠ IN NA KONCU PREŽIVIŠ
SAMEGA SEBE

IN TO ŠE NI VSE
NAŠI DELAVCI ZNAJO TUDI LJUBITI

LJUBITI NEŽNO
LJUBITI MOŠKO

NAŠI DELAVCI IMAJO MNOGO OTROK
IN OTROKE TAKIH OČETOV POTREBUJEMO
POTREBOVALI JIH BOMO VEDNO

Z ROJSTVOM SE ZAČNE
S SMRTJO SE KONČA

DELO

OSVOBODILNI FUK

TEŽKO JUTRO
Z RADIA ME SPODBUJA PESEM
(HEJ BRIGADE HITITE)

Z OKNA ME BUDI SVETLOBA KI PRODIRA
ISKRENO NEUSTAVLJIVO KOT SVOBODA

KRULJ MI V ŽELODCU

ZAVIL MI JE ČREVA ALI KVA JAZ VEM KAJ MI JE

PREMAL SEM SPAL PA SEM ŠE PIJAN?
AL PA NE PIJAN?
MOGOČE SE MI MALO BLEDE

VSEENO SI BREZ PROBLEMOV OBLEČEM HLAČE
IN GREM V STRANIŠČE

STRANIŠČE JE MOJA EDINA SVOBODA V TAKIH
JUTRIH

GLEDAM SE V OGLEDALO

O, KAKO SEM LEP IN MLAD JAZ IZ TOVARNE
ZDAJ BI MORAL POČENJATI KAJ DRUGEGA
KAR MI BOLJ PRISTAJA

ŽIVLJENJE JE LAHKO LEPŠE
KAJ MORAM BITI PESEM
KAJ MORA BITI VSA TA BEDA PESEM

TEŽKO JUTRO
DRŽIM GA V ROKI

(NAJ MAŠINCA ZAGODI) MI DAJE RITEM
IN ŽE ME PODRE NA TLA

HITRI RAFAL ME ZA TRENUTEK OMAMI
IN JUTRANJE SONCE IZGUBI SVOJ KLIC

STOPIM DO KAVČA IN SE VLEŽEM V ZNAK
ORGAZAM

DIMNIKI BRUHAJO KRI IN OGENJ IN VSE JE
OVITO Z DIMNO ZAVESO

TO NI LEPOTA
TO NIKOLI NI BILA LEPOTA

TUKAJ NE MORE BITI LJUBEZNI
TUKAJ NIKOLI NI BILO LJUBEZNI

ENA VELIKA PIZDA
EN VELIK KURAC

TO JE SAMO EN VELIK FUK

TUKAJ NE MORE BITI LJUBEZNI
TUKAJ NIKOLI NE BO LJUBEZNI

(grafični material iz publikacije Galerija Škuc izdaja št. 16)

Vodja

Ustvaril bom popoln sistem

Združil bom fante: rdeče, črne, sive;
prepričal jih s trdno stisnjeno pestjo.
Podredil si bom aktivistke: mlade, stare;
navdušil s silno spolno jih močjo.

Vas bo naša,
kmeta si pridobiš, če ga rad imaš.
Mesta si bomo vzeli,
vojsko umiriš, če ji svobodo daš.

Ustvaril bom popoln sistem

Ne bo več vstajanja ob šestih, jeze in delavskih pravic
Ne bo več čakanja v vrstah, popizdevanja in političnih krivic
Ne bo več nočnega garanja, molka in kreiranih debat
Ne bo več uniformiranega morja, parol in udarniških kravat
Ne bo več tihega revolta, strahu in nemega trpljenja
Ne bo več joka, velikih lutk in odvečnega življenja

Ustvaril bom popoln sistem

Ne bo lahko.
Ni lahko moj poklic, vodje.
Ampak zaradi volje do moči,
moral sem izbrati njega si.

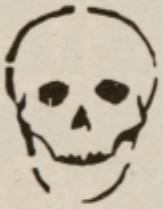

Gora

Namenili smo se v hribe,
da bi osvojili očaka vrh.
Nemo gledali smo velikana,
ko spreleti nas rahel srh.
Zaslišali smo namreč oddaljeno grmenje,
vedeli smo, da je to nevihte glas.
Vsak pri sebi gotovo je takrat pomislil:
Je za vzpon zdaj pravi čas.

Če ne morte naprej,
odstopte, odstopte iz te igre čimprej

Ko se ulil je dež na nas,
bili smo tik pod vrhom gore.
V samoti tihega brezupa
začele so se tiste ure peklenske more.
Brezmočni viseli smo v steni,
prikovani na jeklene kline.
Bili smo izvrstna tarča strelam,
ko morali smo čakat, da neurje mine.

Če ne more naprej,
odstopte, odstopte iz te igre čimprej

Tovariši pokopani so ob vznožju gore,
tako, da lahko ji večno gledajo v obraz.
Planinski orel jim dela družbo,
viharjev glasba krajša jim zdaj čas.
Tud sam vedno jih obiščem,
kadar z gore vračam se v vas.
Prižgem jim svečo, uredim cvetlice,
kakšno lepo pesem preberem jim naglas.

Če ne morte naprej,
odstopte, odstopte iz te igre čimprej.

Lov

Začel se je tik pred jutranjo zarjo.
Takrat ponavadi napadajo indijanci,
tokrat pa so bli prostozidarji.
Z macolami so se prebijali skozi zid.
Blo je zabavn teč bos preko jutranje rose . . .

Ne smeš pustit, da te ulovijo
Ne smeš pustit, da se začnejo s tabo igrat
Ne smeš dovolt, da te prehti kakšen starc
Prižgi reflektorje in vrn udarc

Zgledvov sem se po finskih dolgoprogaših.
Umiril sem dihanje in skrajšu korak.
Zgledu je, da bom zlahka pobegnu,
ko sem za sabo zaslišu zavijat sireno.
Bla je črnordeča limuzina mestne polcije . . .

V gozdu sem si lahko vsaj malo odahnu.
Ampak vedu sem, da bo treba hitro naprej.
Da bodo zdej organiziral še gasilce in skavtske brigade.
Da bo hajka pestra veselica za zdolgočasene korajžneže.
Zaslišu sem bevskanje psov spuščanih v gonjo . . .

Ne smeš pustit, da te ulovijo
Ne smeš pustit, da se začnejo s tabo igrat
Ne smeš dovolt, da te prehti kakšen starc
Prižgi reflektorje in vrn udarc

Vedu sem, da je zdej prepozn, da bi jim razlagu,
kako sem pravzaprav čisto nedolžen (nč kriv).
Treba bo pripravt sceno za odločilen spopad.
V kulturnem domu bližnje vasi našel sem tist kar sem rabu:
Kulise, reflektorje, škornje, pištolo s futrolo in nekaj granat . . .

Ne smeš pustit, da te ulovijo
Ne smeš pustit, da se začnejo s tabo igrat
Ne smeš dovolt, da te prehti kakšen starc
Prižgi reflektorje in vrn udarc

Udarnik sle

Sem se zbudu ponoč, še mal zgaran
neb blo slabo spet kej pofukat, upam dau hiter dan
minevale se ure, a ostajala je noč
čas zoperstavu ji je le nemoč.

Kera bo dons padla je čist useen
zadovolit moram udarnika sle u men!
Zgodba, O, Oooo

Sem rabu neki dni, da sem ugotoviu
da sem edini u tej noči k se je zbudiu
hodu sem po hiši, v usaki sobi gospodvau
s spečimi telesi se zadovoljevau.

Kera pade u tej noči je čist useen
zadovolit moram udarnika sle u men!
Zgodba O,Oooo

Po neki dnevih takšnih stalnih noči
mi je zapasal spet mal govort z ludmi
zato sem se ulegu in nazaj zaspau
ampak zdej se bojim da nam nikdar več ustau.

Kera je padla je blo čist useen
zadovolit sem morau udarnika sle u men!
Zgodba O,Oooo . . .

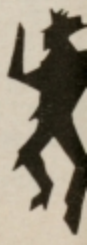

Slavni razglas

Bilo je že jutro
čeprav še v temi
ko šli smo na delo
na rokah vrvi.
Postrojeni v vrsto
in dež v obraz
tam prvič sm slišu
zdej slavni razglas:

Dnevi so kratki,
ker golta jih noč.
Povrnimo si slavo, bogastvo in moč!

Se spomniš še ogna
iz teme delal je dan?
Na trg bi šli skupi
a vsak čisto sam.
Kot eno telo
nas vodil je glas
postal je del mene
zdej slavni razglas:

Dnevi so kratki,
ker golta jih noč.
Povrnimo si slavo, bogastvo in moč!

Porušil smo vse
kar narazen je šlo,
da tistim za nami
bi bolši bilo.
A kaj bomo zdej;
ko ni nč več ostal?
A krha se glas,
ko bere stari razglas:

Dnevi so kratki,
ker golta jih noč.
Povrnimo si slavo, bogastvo in moč!

Na trgu je zrastu
ogromen lik
ves sajast od ogna
naš spomenik.
Lahko bi vidu
kako je ves lep
če ne bi postal
medtem že slep.

Dnevi so kratki,
in golta jih noč.
Kje so zdaj slava, bogastvo in moč?

Kaj nardit

Položaj dobiva obliko sranja
Predpostavlja nujnost postavitve naslednjega vprašanja

Kaj nardit, kaj nardit

Jest predlagam tole:
Zemljo dejmo kmetom
Dejmo delavcem tovarne
Oblast dejmo oblastnikom
Dejmo svet svetnikom

Hrana obdrži človeka pri življenju
Kmet ti jo na mizo položi
Zato kmet zemljo naj dobi

Delo naredi človeka
Delavec z lastnim trudom se osvobodi
Zato delavec tovarno naj dobi

Pravica ponuja človeku varen objem
Oblastniki za njeno varnost poskrbe
Zato oblastniki naj oblast dobe

Dobrota božja v človeku upanje vzbudi
Svetniki ti jo posredujejo v življenja šoli
Zato ta svet svetnikom naj se voli.

Sarajevo 1984

Levo, desno; en, dva, tri: laž resnica zdaj več ni

Muslimanski bratje
Srbski ortodoksi
Hrvaški katoliki
In napredni komunisti

Levo, desno . . .

Jugoslavija v malem
Bratstvo in enotnost
Zgodovina nas uči
De se znamo ljubit mi

Levo, desno . . .

Zgodovina nas uči
De se znamo ljubit mi
Zgodovina nas uči
Da se mormo ljubit mi

Levo, desno . . .

Zgodovina nas uči . . .

Volkovi

Snežil je zaporedoma več dni
in sneg je zamedu vse poti
ko se u prepovedano mesto
je zateku trop prestrašenih ludi.
Zdej prpovedujejo ob ognu
zgodbe dvoma in strahu
k so se dogajale sred noči.
Človek je postal človeku volk
krik, kri
in nato molk.
Hiše nimajo več oken
kluke ne odpirajo več vrat
use kar učer je mel še obliko
dons prekriu je bez oblak.
Zdaj se stiskamo po hišah
usak bi raj biu kje drugje
na prepovedano mesto se spušča mrak.
Človek je postal človeku volk
krik, kri
in nato molk.
Ponoč preplezal so obzidje
neki so nas tud pobil
ogen prepovedanemu mestu je ugasnu
tud u men je neki ugasnil.
Zdaj gledam skoz razbito šipo
v temno noč in se mi zdi
da videm prjatle k so za zmeri se zgubil.
Človek je postal človek volk
krik, kri
in nato molk.

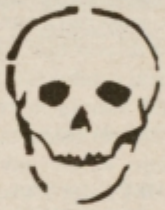

Oj! Oj! Oj!

Zasukajmo rokave
Primimo za lopate
Dvignimo moralo
Manj nas bo stalo

Bodimo enotni
Naj odpadejo slabotni
Strnimo vrste
Pripravimo krste

Oj! Oj! Oj! – V boj!

Zatrobi naj trobenta
Zaplapolala bo zastava
Zavriska naj ponosni oče
Naj se sliši tja do Beograda
Rojen je nov junak
Ko zraste nove sorte bo vojak
Namesto s puško boril se bo z zavestjo
Namesto prstov sekana bo glava

Oj! Oj! Oj! – V boj!

V boj za mojo drago
V boj za mojo drago
V boj za prijatle zveste
V boj za domovino milo

Pokleknil bom na tla
Poprosil sonce za tišino
Dvignil roki bom za mir
V miru stopil bom na mino

Ljubljanska subkulturna scena

Ljubljanska subkulturna scena – medijsko dogajanje na tej sceni in tisto, kar v naših pogojih (torej z upoštevanjem vseh omejitev) predstavlja subverziven, drugačen stil življenja – se je v petih letih obstoja močno diverzificirala in razvila; ni pa se razvila ustrezna kritična refleksija te scene. Razen posameznih prispevkov ostaja tisto, kar se piše zgolj na informativni ravni.

Pomembni dejavniki ljubljanske subkulturne scene so RŠ, ŠKUC in FORUM – brez neke določene organizacijsko institucionalne osnove, bi namreč na tej sceni sploh težko prišlo do razvoja lastne kulturno umetniške produkcije: RŠ omogoča informiranje o relevantnih subkulturnih procesih v svetu, predvsem o glasbeni produkciji; ŠKUC organizira žive nastope tujih in domačih skupin in redno predstavlja tisto množico »detaljev«, ki šele konstituirajo subkulturno dogajanje: fanzine, publikacije, kasete, multimedijalne razstave/projekte, glasilo; FORUM pa je z uvedbo rednih glasbenih večerov punkovske, novovalovske . . . glasbe, z koncerti in videom ustvaril živo klubsko dogajanje, mesto, kjer je možna vsaj simbolična izmenjava med pripadniki te scene.

Četudi se te kulturno umetniške produkcije drži vzdevek drugačnosti, kar naj bi označevala, za to produkcijo pogosto uporabljena beseda alternativa, pa sami producenti medijskega dogajanja v tej sceni označujejo svoje delovanje, kot ljubljansko subkulturno sceno.

Kajti ravno izraz subkulturna označuje mehanizme nastajanja in delovanja te scene – njeno nemožnost, da dejansko funkcionira kot množična kultura, ki je pogojena z nezmožnostjo vključevanja v centralne množične medije, ter prostorsko in finančno kriznimi pogoji; beseda subkulturna se nam zdi primerna, ker se je uporabljala še prej; ». . . imela je svoje mesto v sociologiji» (Dick Hadbige) in je glede na zgodovinski kontekst bolj primerna kot izraz alternativa. D. Hadbige uporablja celo izraz subordinirana kultura.

Tista subkulturna delovanja, posamezniki in skupine, za katere pa se zdi, da so v *»neki* bolj celoviti« obliki v obtoku množičnih medijev so to le zato, ker jih predtem ali v samem obtoku ponujajo kot politične ekscese – mislimo na skonstruirano afer 4R (četrti rajh) pred dvema letoma v Nedeljskem dnevniku ter na televizijsko oddajo in odmeve, ki jih je proizvedla predstavitev skupine Laibach.

Toda subkultura ni politika, politična pa je toliko, kolikor jo vladujoča kultura razglaša za eksces. Naš kulturno politični in ideološki prostor ni toliko razvit, da bi omogočil alternativno politično udejstvovanje: »Politika je polje zase, edina možnost ukvarjanja z družbenimi problemi pa je na področju kulture.« (V.O.) Subkulturno dogajanje je konstitutativno zavezano »kulturi«, je »ogrožajoče« toliko, v kolikor s svojim medijskim delovanjem neprenehoma zadeva v še neeksplicirane/zatrte točke znotraj predpisane množične kulture. Glede na vzpostavljeno razmerje med ljubljansko subkulturno produkcijo in množično kulturo, se nam zdi bistveno uporabiti tiste teoretske nastavke, ki jih Zoja Skušek-Močnik razvije v uvodniku Zbornika Ideologija in estetski učinek. Idealno tipska opredelitev treh možnih marksističnih pristopov umetnostnim pojavom, ki je navedena v Uvodniku, nam omogoča konceptualizirati razmerje med subkulturo in množično kulturo (znotraj, za nas relevantnega, tretjega pristopa, ki se naslanja na prakso in teorijo ruskega konstruktivizma, Brechta, teorijo Althusserja in Benjamina). Kot pravi Zoja Skušek-Močnik: »Ta tretja teoretizacija skuša torej afirmirati pomen, ki ga imajo sredstva sodobne množične kulture za avantgardno revolucionarno umetnost. Meri na prakso takšne avantgardne umetnosti, ki bi prebila subjektivizem meščanske avantgarde, a ne tako, da bi se vrnila k modelom kakršnegakoli tradicionalnega realizma; ta umetnost bi si morala predvsem prilastiti vse tehnike in ustvarjalne postopke množične kulture; takšna umetnost se zato ne naslanja več na pasivnega sprejemnika, ki naj bi jo doživljal v psiholoških identifikacijah, temveč na aktivne družbene subjekte razrednega boja.«

Ta razdelitev nam daje nekaj iztočnic, toda potrebno je upoštevati vse spremembe, ki so se zgodile pri nas in v svetu na nivoju družbene totalitete, ki jo lahko z vsemi procesi in tendencami imenujemo – postindustrijska družba in ravno tako vse tiste umetniške tokove, ki so se navezovali na prej naznačeno umetniško teorijo in prakso in obenem radikalno spreminjali njeno interpretacijo, vlogo in pomen množične kulture in medijev. Glede na to spremembo konteksta lahko cinično ugotovimo, da gre za star, toda za vedno *mrtev* sen »levičarjev«, da bi v revolucionarni umetnosti našli skupni imenovalec, ki skrajno avantgardo druži z množično kulturo: ljubljanska subkulturna produkcija *uprizarja* nemožnost »levičarske utopije, radikalne depsihologizacije, kolektivnega proizvodnega procesa, v takerem naj bi sodelovali ustvarjalci in sprejemniki«. Moč ljubljanske subkulturne produkcije je ravno v tem, da pri njej ne gre za neko »visoko« umetnost ampak, da z uporabo »ustvarjalnih postopkov množične kulture, ki niso samo zunanja orodja« in z uvajanjem vsebin, ki so bile in so zavezane ideološkemu funkcioniranju množičnih medijev (seksualna represija, družbena kontrola in manipulacija, uporaba prepovedanih simbolov . . .) tako, da jih pomensko radikalizira, razkriva »samo temnejšo stran skupka norm, samo napise za zidovih zapora«.

Vseskozi gre za vzpostavitev neke razlike – razlike, ki grozeče opozarja sama nase, vzbuja dvome, nelagoden smeh in »zakoniti« bes. Ravno v tej razliki se proizvaja estetski učinek – specificiran učinek razredne zasedbe v polju umetnostnega diskurza. Zato je ljubljanska subkulturna produkcija v svoji *različnosti* nezdružljiva z drugimi umetnostnimi praksami v slovenskem kulturnem prostoru, toda ravno iz te *različnosti* beremo njen pomen in učinek.

Marina Gržinić
Zemira Alajbegović

fotografija: Jane Štravs

GESTAPO OSTANE GESTAPO

Na zahodu – Policija
na vzhodu – Varnostne brigade
na jugu – čuvarji revolucije
na severu – der Polizei!
Aber Gestapo bleibt Gestapo!
Na zahodu . . .
Ampak batine bolijo enako,
Enako dolga je vzgojna palica,
zapori povsod so vlažni
in pazniki sovražni!
Na zahodu Policija . . .
Pri nas je drugače,
pri nas je Ljudska milica
zapori povsod so prazni
in pazniki prijazni.

WUNDERSCHÖN

Das ist ja kein Tomato, das ist ja eim Paradei
Das ist kein Wurst, das ist ein Scheisserl!
Das ist ja wunderschön!

Zwei, drei, vier
die Musik hat keim, Bier!
Schnapps und Wein,
lustig sein!

Ich bin eine kleine Biene Maja
ich fliege hin und her,
durch wunderschönes Land und Strand,
ich brauche keinen Dolmetscher,
ich liebe mein Vaterland.

TOTALNA NADVLADA

Tako velik si in mogočen
jaz pa tako majhen in nemočen
gospodar moj
tvoje besede moj ponos so
tvoje vojne moje so trpljenje
gospodar moj
zakaj ti tako velik si in mogočen
in zakaj jaz tako majhen in nemočen
gospodar moj

DEPRESIVNO JUTRO

Zjutraj se zbudim
ukazi odmevajo v moji glavi
z vseh strani udarjajo vame
neki meni tuji glasovi
postane me strah
umivalnik je ponovno ves krvav
zopet sem se igral pozno v noč
telefon neprestano zvoni
spet neke ubijajoče stvari
prebijam se skozi oblake megle
padam in se ponovno postavljam
roke imam krvave
padam in se ponovno postavljam
ne zdržim več
rad bi obstal a ne morem
padam in se ponovno postavljam
roke imam krvave

ČAO PIČKE

sem tvoj kolega
sem tvoja pizda
sem tvoj denar
in ko ti rečem živjo kako si
upam da nikakvo
ti in tvoje misli
ti in tvoja ljubezen
vse skupi je en drek

B (Jani, ČP)

jest sem v kurcu
kaj delaš ti ne vem
všeč mi je tvoj vonj
ljubim tvoj smeh
ti-jest
oičku mater nikoli ne veš kdo

SI PREPRIČAN (Jani, ČP)

si prepričan
se zabavaš
te ni strah
si zavarovan

SKAKAFCI **1965** **ČAO PIČKE**

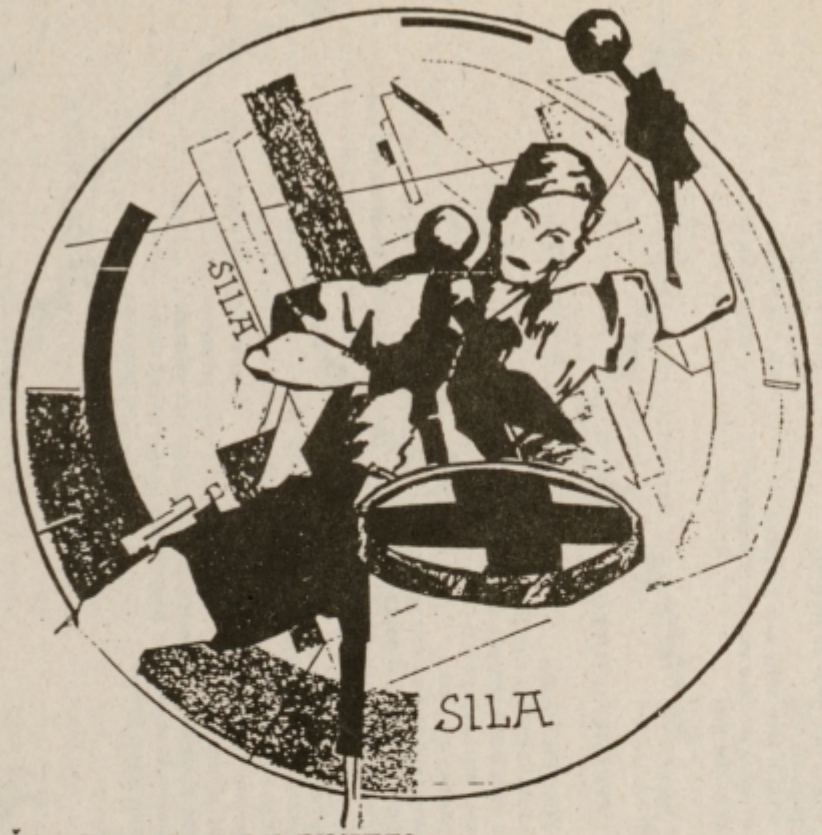

ČEZ NAS VIHARJI DIVJAJO.
MESTA GORIJO IN TELESA!

SLAST NAS STRESA!

SPET SE ČEZ POLJA
GLASIJO ZVOKI NAŠE GOVORICE,
KI NAM MOLITEV JE IN VRISK.

NE, NE DOPUSTI VEČ, VESOLJNI BOG
DA BI NAŠA SILA POTONILA,
SAJ JE TAKO BREZMEJNO SLADKA, MILA ...

SLAST NAS STRESA!

OBETA SE NAM NOVO, NAŠE DELO,
PRIČENJA SE VELIKO MAŠČEVANJE.

V NOVI ČAS ZDAJ VHOD JE DOGRAJEN,
IZPETO PEVGEV JE JADIKOVANJE.

Z JASNIM POGLEDOM NA ZAHOD IN VHOD,
NA JUG IN SEVER ... ZDAJ SE BO ZAČELO

MNOŽIČNO
PREUSTVARJANJE
VREDNOT

TI KI IZZIVAŠ!

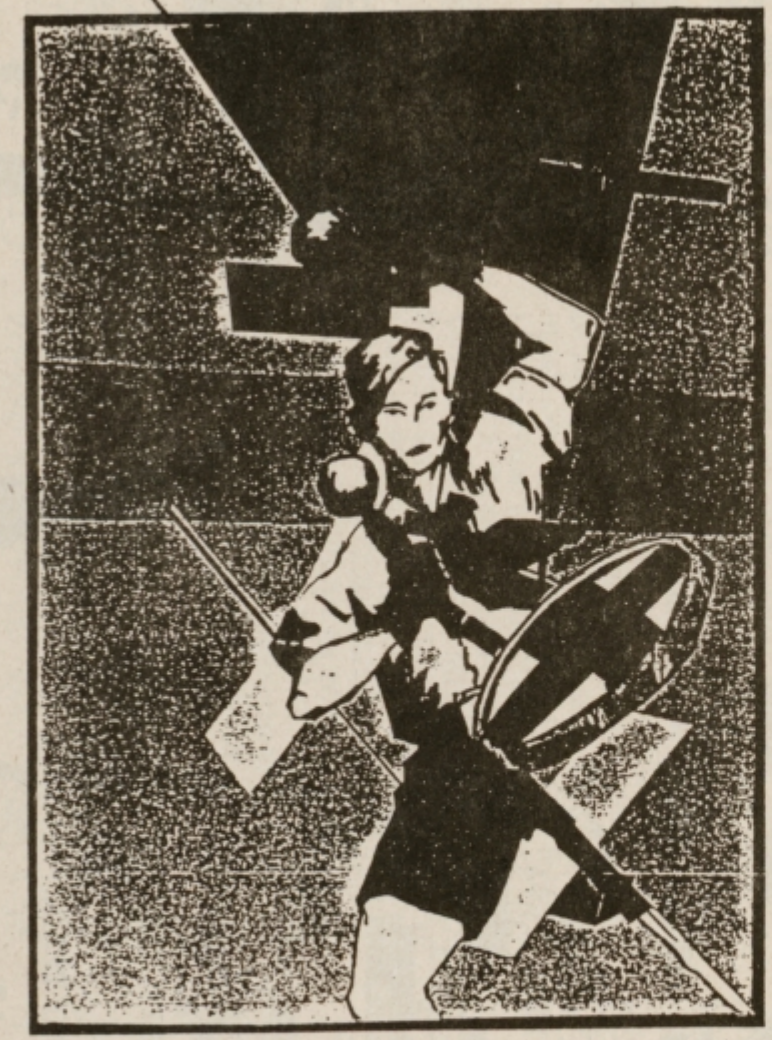

TI KI IZZIVAŠ, VSAJ NE SILI V KRITJE;
TO NI VELIKEGA POGUMA ZNAK.
SRČNO STOPI SAM V KRVOPRELITJE –
IN PADI ČE SI ZARES VUNAK!

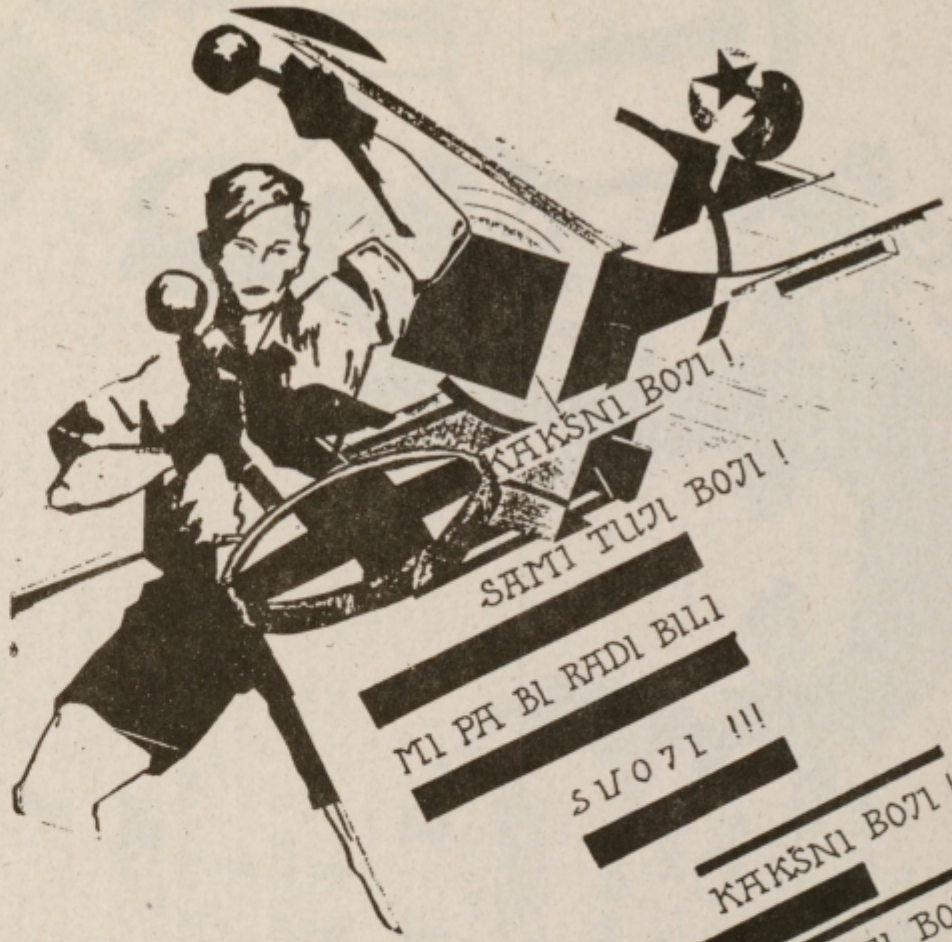

KAKŠNI BOJI!
SAMI TUJI BOJI!
MI PA BI RADI BILI
SVOJI!!!
KAKŠNI BOJI!
SAMI TUJI BOJI!
MI PA BI RADI BILI
SVOJI!!!

SREČEN

TE MIŠICE IN KITE

EDI JE STAR 18 LET, DIJAK, NEPOROČEN.

EDIJEV KONJIČEK JE DVIGANJE UTEŽI

IN LASTNO TELO MU JE TAKO VŠEČ,

DA VSAK DAN PO VEČ UR STOJI PRED

ZRCALOM,

SI URI MIŠICE IN OBČUDUJE SVOJO

POSTAVO.

STENE V NJEGOVI SOBI SO POKRITE S

FOTOGRAFIJAMI, NA KATERIH JE ON SAM

UPODOBLJEN V MINIMALKAH.

NJEGOVA MATI PRAVI,

DA VSAKO JUTRO PREBIJE V KOPALNICI

ENO DO DVE URI,

DA SE UREDI ZA ŠOLO.

ZELO NATANČEN JE GLEDE TEGA,

KAKO MU OBLEKA PRISTAJA

IN KAKO JE POČESAN-

OD DOMA NE GRE PREJ,

PREDEN NI VIDETI "PRAV TAK".

O, GLADKO, MLADO, SOČNO TELO,

TE MIŠICE IN KITE

TE MIŠICE IN KITE

FUKAT DRAGI FUKAT TRI DNI ŽE NISEM DANES ME MORA NEKDO NE MOREM VEČ ČAKAT ZMENTE SE DRUGAČ BOM JAZ KOGA PRISILILA KER DANES BOM FUKALA FUKAT DRAGI NE SE BAT NE BOM TI TEŽILA SAM DOBR ME POFUKI NIKOL TE NE BOM POZDRAVLA NA CESTI ALI GOVORILA S TABO ČE NOČEŠ SAM DOBR ME POFUKI NI SE MI TREBA SMEHLJAT ALI ME ZABAVAT NE BO NAPORNO NE DRAGI POTRUDI SE IN UŽIVAJ TUDI TI VSE TI BOM NAREDILA SAMO PRIDEŠ NALIJEM TI PIJAČO POFAFAM TI KURAC FAFALA TI BOM DOKLER PIJEŠ POTEM SE BOM NASADILA ČE DOVOLIŠ POL BOM PUSTILA TEBI IZBOR LAHKO Z MASLOM ALI BREZ JEDLA TI BOM JAJCA KOT STARKA BREZ ZOB GRIZLA TI BOM PRSTE KOT DOJENČEK KI SI BRUSI ZOBE LIZALA TI BOM DANKO POTEM TI ZARINEM PRST ALI DVA TRI KOLIKOR HOČEŠ DRAGI PRIDI PUSTI ME ČAKAT A PRIDI DRAGI BRUHAJ MI V PIČKO POŠČIJ SE MI V USTA GRICKAJ KLITORIS IN ZABIJ MI GA DO MATERNICE NE ENKRAT DRAGI KOLIKOR MOREŠ IN HOČEŠ POLILA SE BOVA S SMETANO ALI MAJONEZO IN SE LIZALA PO CELEM TELESU POJEDLA SE BOVA DRAGI PRIDI ALI MI DAJ VEDET NAJ PRIDEM ČAKAM NA TVOJ MIG KURAC MI IZ OČIJU VIRI DODI TVOJA SLUŽABNICA BOM MAMA SESTRA KAR HOČEŠ KURBA VJEŠTICA PRASICA POVEJ KAM NAJ LEŽEM KAKO NAJ STOPIM PRIDI VRŽI ME NA MIZO ME POFUKAJ IN POJDI PRIDI POVEJ KAKO TI JE ZAJEBANO IN LIZALA TE BOM PRIDI BODI TIHO GLEJ ŽALOSTNO BOŽALA TE BOM NAENKRAT BOŠ IMEL KURAC V MOJIH USTIH IN PRSTE V SVOJI DANKI PRIDI DRAGI POBOŽAJ ME VPRAŠAJ ME KAKO MI JE NE PUSTI MI ODGOVORT ZAMAŠI MI OBOJA USTA DO GRLA DO MATERNICE PRIDI UDARI ME PO OBRAZU POREŽI ME PO TREBUHU PREBIČAJ ME PO MOJI MASTNI RITI PRIDI OD ZADAJ STRGAJ MI OBLEKO NAGNI ME ZABODI MI KURAC MREZ MASLA DO ŽELODCA ZRAJCAJ ME A MI NE DAJ KURCA VRŽI SI GA NA ROKE IN MI ŠPRICNI V OBRAZ ŠPRICNI MI DRAGI PRISTANI DRAGI ZASADI DRAGI PRIDI IN MI DAJ DRAGI POGLEJ LEŽIM NA POSTELJI CELE DNEVE IN NOČI IN MASTURBIRAM PRIDI IN POGLEJ GLEJVA SE IN SE MASTURBIRAJVA POL SE PA POFUKAVA IN RAZIDEVA PRIDI DRAGI OPOLDNE PRIDI DRAGI OPOLNOČI PRIDI NE BOM TI TEŽILA NE S SVOJO EMOCIONALNOSTJO NE Z RAZUMOM NE Z RAZCEPLJENO OSEBNOSTJO NE BOM TI GOVORILA O LJUBEZNI POVEDALA TI BOM KAKŠNO SEX ZGODBICO DA SE ZRAJCAVA ČE BOŠ HOTEL DRUGAČE BOM TIHO ŠE STOKALA NE BOM ČE TI JE ZOPRNO SAMO POVEJ SAMO PRIDI S TO STRANJO POLNO SPERME PRIDI DRAGI PRIDI FUKAT DRAGI PA ČETUDI BREZ NJE

50700-620-16-371-80070-13105/85

Jure Pengov:
LAIBACH, LAIBACH Ideja, LAIBACH KUNST; kaj je to: izzivanje? provokacija? ali kaj več, ali kaj dosti bolj nevarnega?

LAIBACH: Samo ime in znak sta vizuelna materializacija Ideje na nivou enigmatičnega miselnega simbola. Ime LAIBACH se prvikrat pojavi leta 1144 kot originalno ime za Ljubljano, z etimološkim pomenom »utrdbe ob reki«. Znova se pojavi za časa avstroogrske monarhije, takrat kot alternativa že obstoječi slovenski varianti. Ime LAIBACH se spet pojavi po kapitulaciji Italije, ko so nacisti in domobranci zapirali, mučili in pobijali Ljubljančane, ki niso verovali v zmago tretjega Reicha. Leta 1980 se s pojavitvijo mladinske kulturne skupine četrtič pojavi ime LAIBACH, ki pa zdaj sugerira na konkretno danost možnosti za nastanek politizirane – sistemsko–ideološke – umetnosti, kot posledice vpliva politike in ideologije. V tem smislu ime združuje grozo spoja totalitarizna in alienacije produkcije industrije v svoji suženjski obliki.
Jure Pengov: LAIBACH se torej pojavlja v zgodovini vedno z nečem kar ni slovensko. Nosite tudi simbol, ki spominja na nacizem . . .
LAIBACH: V svojem delu LAIBACH uporablja predvsem sredstva manipulatornih zmogljivosti propagandnega karakterja in represivno izkorišča moč informacije. V prvem planu so to sredstva, prikladna za *kolektivni konzum*, s katerimi se mase najprej odvrača od kritičnega razmišljanja, npr. *film* (kot najmočnejše orožje dolgoročnega in trajnega vpliva na duh) . . . Sem uvrščamo še ostale instrumente propagandne strategije, ki primarno delujejo na emocionalni bazi: *masovni zbor* pod odprtim nebom (rock koncert), govor (neposredno delujoča retorika pred mikrofonom in kamero), *uniforma* (prevzemanje vojne tradicije), *plakat, letak, simbol* . . . Manj ali pa samo posredno uporabljamo tudi sredstva, ki niso prikladna za kolektivni konzum in ki se naslavljajo kritičnemu razumu bralca ter zahtevajo racionalno-diskurzivni tok misli (časopisi, revije – publicistika, literatura . . .).

Jure Pengo v: Moram reči, da se ne morem znebiti vtisa, da spominjate na Hitlerjugend; ali hočete s tem izzvat samo provokacijo, ali pa nosite v sebi nevarnejše klice nazi-ideologije; ali bi lahko vašo Idejo imenovali tudi nazi-punk?
LAIBACH: Tako umetnost tretjega Reicha kot socrealizma sta do popolnosti, v okvirju novih državnih ideologij, oblikovala in izpostavila staro klasicistično formo človeka, bazirano na principu transhistoričnih humanističnih idealov. LAIBACH analizira odnos med ideologijo in kulturo v poznem obdobju, prikazan skozi umetnost. Odkriva in izraža spoj politike in ideologije z industrijsko produkcijo in nepremostljive razkorake med tem spojem in duhom. V označevanju tega neravnovesja uporablja vse izraze zgodovine. V svojem delu prakticira provokacijo na revoltiranost odtujene zavesti in združuje bojevnike ter nasprotnike v izraz krika statičnega totalitarizma.
Jure Pengov: Prav, provokacija; ali veste kako se Slovenci na avstrijskem Koroškem borijo za vsako slovensko besedo, za vsak slovenski napis, kako fašisti na tržaškem izzivajo Slovence, kaj pravite na to?
LAIBACH: LAIBACH se ukvarja z odnosom umetnosti in ideologije, katerega napetosti in disharmonije sublimira v ekspresivno občutje. S tem eliminira vsakršno direktno ideološko in sistemsko diskurzivnost. Naša dejavnost sega preko konkretne angažiranosti in smo popolnoma nepolitična skupina. Konkretni politični problemi nas v tem smislu torej ne zanimajo.
Jure Pengov: Zakaj pa berete odgovore na vsa vprašanja?
LAIBACH: Takšna forma intervjua (ki je oblika sporočila) je pravzaprav meja razumljivosti, znotraj katere je subjektu omogočeno pojmovno sprenevedanje in komunikacija. Način njenega formiranja je istočasno tudi proces permanentne represije na jezikovne modele, s tem pa tudi na subjekte, ki jih zgradijo. Takšna forma do minimuma reducira možnost individualnih vplivov na strukturo samega izraza. Oblika intervjua se formira skozi totalitarno strukturo in je razumljena kot pravica do ne-razumljivosti, ne-komunikativnosti. LAIBACH na ta način stalno degradira vsako komunikacijo na nivoju besede v ideološko frazeologijo.
Jure Pengov: Kaj pa lahko poveste o sebi, npr. kdo ste, kaj počnete poklicno, kolk ste stari, al' ste vsi tukaj ali vas je še kaj več?
LAIBACH: Otroci duha smo in bratje moči, (katere obljuba se ne izvrši). Smo črni duhovi od tega sveta, (opevamo noro podobo gorja). Mi smo prva televizijska generacija.
Jure Pengov: Ustanovili ste se pred tremi leti v Trbovljah. Ste nadvse ponosni, da ste se ustanovili v rdečih Revirjih. Zakaj?
LAIBACH: Ustanovitev LAIBACHA je ozko povezana z dvigom moderne zavesti in novih družbeno-ekonomskih odnosov, katerih smisel in funkcioniranje se je v polni luči eksponiralo prav v Trbovljah kot mestu z močno revolucionarno in industrijsko tradicijo. Nastanek komunistične partije, »trbovska komuna«, največji rudarski štrajki, fašistični nastop Orjunašev, tragične gladovne stavke, nevzdržni pogoji dela, revščina, pregoni délavcev, velika nezaposlenost in nezlomljivi revolucionarni duh je konstituiralo predvojno Trbovlje. Danes revirji menjajo svojo podobo; med tovarnami in rudniki je izrasel in dozorel sodobni industrijski delavec z razvitim občutkom razredne pripadnosti. Redka so mesta, ki bi po svoji zunanjosti in življenju samem pokazala tako velika nasprotja med starim in novim kot Trbovlje. To mesto nas je zgradilo in mi nadaljujemo njegovo revolucionarno tradicijo.
Jure Pengov: Ali so torej potemtakem tudi rudarji in delavci tam ponosni na vas? Ali so vas podprli takrat, ko vam je policija prepovedala dejavnost?
LAIBACH: Akcija v Trbovljah leta 1980 je bila zasnovana kot preizkus budnosti in efektivnosti organov državne varnosti, kot projekt, ki naj bi pretipal pozitivno zavest in obrambni mehanizem rdečih Revirjev pred vpadi subverzivnih elementov druge kulture. Kot takšna je akcija popolnoma uspela, saj je že v svoji zasnovi morala biti prepovedana. Delavci so ravnali v skladu s policijsko-pravnimi organi in potrdili visoko stopnjo pozitivne zavesti.
Jure Pengov: Ponujate se kot izzivalci, ponujate se kot – bi rekel človek lahko – sovražnik države št. 1. Imate veliko posnemovalcev?
LAIBACH: Umetnost je vzvišeno poslanstvo, ki zavezuje k fanatizmu.
Jure Pengov: Pa se ne bojite, da bi vas zaradi vsega tega kdaj kdo prebunkal?
LAIBACH: Umetnost je vzvišeno poslanstvo, ki zavezuje k fanatizmu.
Jure Pengov: Zadnji svoj uspešni izziv ste uprizorili aprila na Biennalu v Zagrebu. Predlagam, da pogledamo ta posnetek, hkrati pa naj povemo, da je Izvršni odbor Biennala takrat zapisal, da ste mimo dogovorjenega predvajali montažo sekvence video showa z neprimerno in nedostojno vsebino. Predlagam, da se javnost sama opredeli do tega . . . .

Kaj torej ob vsem tem oboževanju totalitarizma, oboževanju države, da rečem nacizma, stalinizma, hierarhije, manipuliranja z ljudmi mislite o genialni misli Edvarda Kardelja, ki je dejal, da sreče človeku ne more dati ne država, ne sistem, ne partija ampak da si jo lahko ustvari sam?

LAIBACH: Ne država, ne partija, ne Bog in ne Hudič; sreča je v popolni ukinitvi svoje ljudske identitete, v zavestnem odrekanju osebnega okusa, prepričanja, razsojanja, v svobodnem razosebljanju in v sposobnosti žrtvovanja, identificiranja z višjim, nadrejenim sistemom – z množtvom, kolektivom, ideologijo.

Jure Pengov: Ali je morda prav ta razosebljenost, odtujenost od ljudi in vsakdanjih problemov ljudi pri nas okrog botrovala morda samomoru enega od članov vaše skupine?

LAIBACH: Umetnost je vzvišeno poslanstvo, ki zavezuje k fanatizmu, LAIBACH pa je organizem, katerega cilji, življenje in sredstva delovanja so višji – po moči in po trajanju – od ciljev, življenja in sredstev posameznikov, ki ga sestavljajo.

Jure Pengov: Kdo so vaši vzorniki, odkod črpate ideje? Verjetno ne boste trdili, da so te vaše ideje originalne?

LAIBACH: Originalnost je iluzija navideznih revolucionarjev, naša osnovna inspiracija – vzori, ki pa niso vzori po obliki temveč sam material LAIBACH manipulacije – pa je: industrijska produkcija, nazi-kunst, totalitarizem, taylorizem, bruitizem . . . in seveda disco.

Jure Pengov: Doslej ste svojo ideologijo, svojo ideološko provokacijo – bolj točno rečeno – širili s pisano besedo. Ali je bila za vas odločitev, da se predstavite, vzemimo, denimo polmilijonskemu avditoriju slovenske televizije, težka?

LAIBACH: Televizija – televizijski medij – je znotraj industrije zavesti (poleg šolskega sistema) vodilni oblikovalec enotnega mišljenja. Televizijski program je, v osnovi, centraliziran, z enim oddajnikom in množtvom sprejemnikov, komunikacija med njimi pa je onemogočena. LAIBACHU so znane manipulativne zmogljivosti modernih medijskih sredstev (in sistem ki jih povezuje), zato v svojih propagandnih akcijah s pridom izkorišča represivno moč medijske informacije. V tem primeru je to TV EKRAN.

Jure Pengov: Če prav razumem, torej izkoriščate televizijo za svoj izziv; prav, tudi MI! Morda, morda se bo šele zdaj kdo zganil in preprečil, zatrl te nevarnosti, te srhljive ideje in opredelitve tule sredi Ljubljane.

24. junij, 1983: LAIBACH TV tednik, Ljubljana

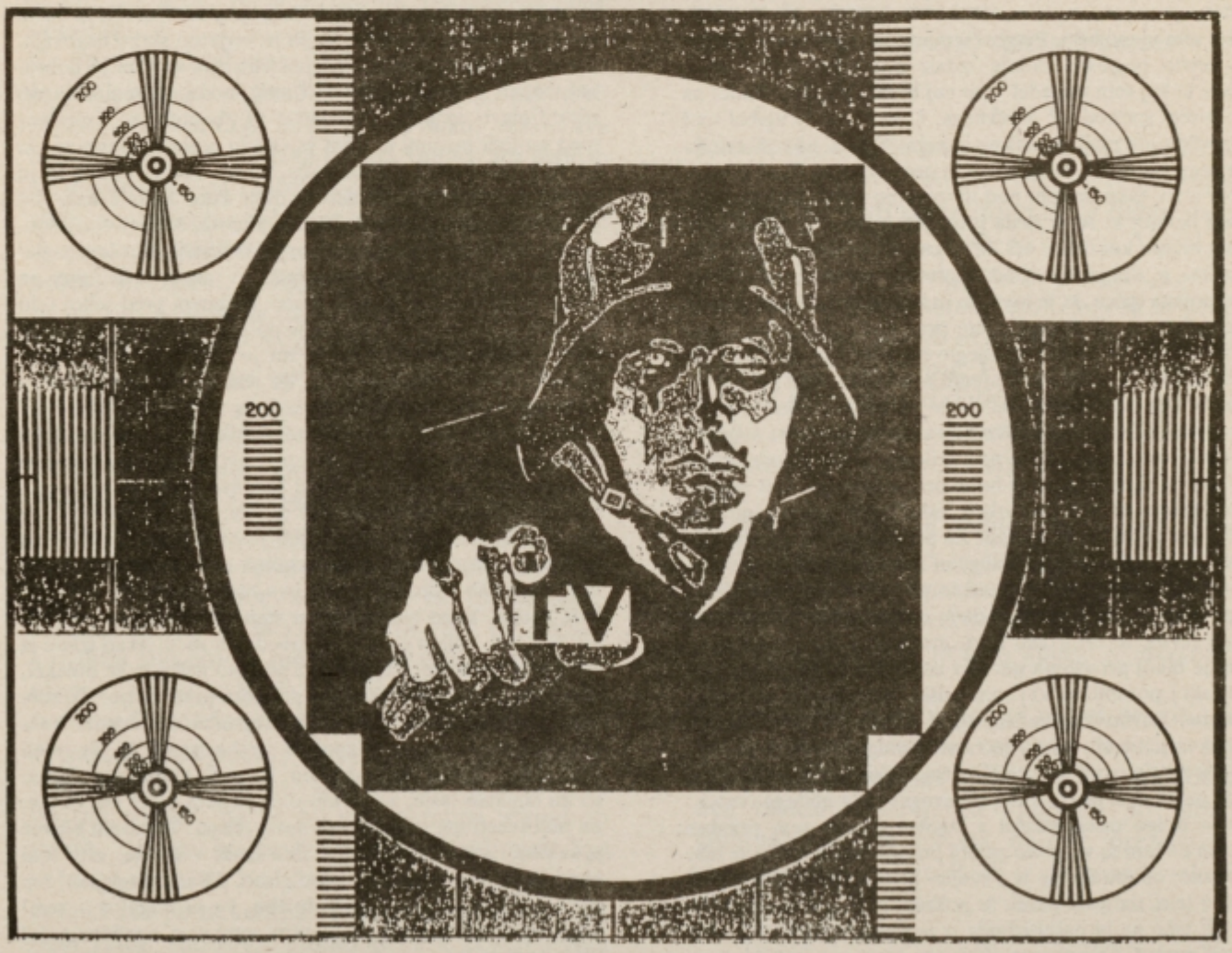

fotografija: Jane Štravs

Nemara se bo komu zdelo čudno, kar se mi je pripetilo, a po moje sem ravnal prav in se za vse to ne čutim odgovornega.
Hotel sem zaslužiti nekaj denarja, zato sem v časopisu prebral oglas: Mlada, razgledana, naprednih nazorov išče sebi enakega za kratkočasenje. Ponudbe pod: Denar ni problem!!
Napudral sem se tako, da sem še komaj ujel kaj kisika, vse to za dogodek, ki mi je spremenil življenje. Če bi vedel, da so ženske tako prebrisane, bi raje iskal oglas kakega toplega bratca.
Našel sem njeno hišo. Potrkal sem nežno, s prsti pa si ponavljal četrto poglavje zadnje izdaje bontona. Vrata so se odprla in kaj sem zagledal – to naj bi bila ženska, vendar na njej nisem spoznal nič naravnega. Lahko sem le ugibal spol po podloženih prsih in našminkanem obrazu, pa tudi lasulja ji je segala daleč preko ramen, le premaknjena je bila nekoliko v levo, tako da sem pod njeno črno barvo zagledal razkošno belino, ki se je širila proti temnemu. Pa to me še ni toliko motilo kot njene oči. Medtem, ko je ena nestrpno rila po meni, je druga togo gledala predse / spomnil sem se trofeje mojega strica, ki je lovec in je imel glavo divjega prašiča razstavljeno sredi dnevne sobe, prav nad radiatorjem, tako da so se pozimi kocine na njegovem gobcu trdno postavile proti opazovalcu. Na srečo njenih nog nisem videl pri dnevni svetlobi – njena rahitičnost mi je pri slabi svetlobi bila še kar znosna. Zato pa je toliko bolj izstopala oprema sobe, za katero bi tujec trdil, da je pač najlepša v stanovanju, saj je vsak moral skozi njo, če je hotel priti v kuhinjo, klet in stranišče, katera so bila brez oken, tako da bi moral sanitarije zračiti kar skozi bivalno sobo. Že pri samem vhodu sem stopil v nekaj močvirju podobnega in začutil sem kako me preletavajo mravljinci in to ne samo po hrbtu, pač pa tudi po vsem telesu – omenila mi je da je navajena živeti na toplem zaradi revme in zato tako kuri, mene pa je bolj motil dim, ki mi je takoj pri vstopu udaril v centralno živčevje, tako da sem takoj pozabil po kaj sem prišel. Smrdelo pa je tudi iz shrambe. Ravno sem ugibal, ali te gnusne vonjave izhajajo od pokvarjenih rib ali pa so tam že dolgo naseljene miške, ko je segla tja in mi servirala večerjo. Vsaj tako je ona rekla – jaz pa na mizi nisem videl nič drugega kot ubitega vrabca.
Seveda dolgo nisel odlašal z izgovorom, da sem pravkar jedel in da sem se verjetno zmotil pri naslovu. Vendar je bilo prepozno; okupirala me je s svojim pripovedovanjem o posluhu, o tem, da ljubi živali, še politiko je hotela razumeti – pa tudi tako ne bi našel izhoda iz te situacije, saj mi je dim zapiral pogled. Opazil sem, da imam vse manj moči in da se vdajam v usodo. Razočaranje je bilo preveliko, da bi lahko prišel do besede – iskal sem priložnost, da ji pobegnem.
Vendar me je presenetila z vinom, za katerega je trdila, da je domače iz njihovih goric. Prav tu pa je našla mojo šibko točko. Nisem se mogel upreti, na žalost pa sem že po prvem kozarcu začutil hude bolečine v želodcu in počasi sem začel izgubljati zavest. Zadnje česar se spomnim je to, da je moja izvoljenka odprla neka vrata za temno zaveso in od tam privlekla nekaj srednjeveškim mučilom podobnega. Ko sem se zavedal, sem bil še v hladni kleti, povsem gol, zvezan z verigami na steno, vendar tako, da nisem dosegel tal. Tudi ona je stala zraven mene in se začela slačiti. kakšen stud sem začutil ko se je popolnoma slekla in je po celem telesu imela vse polno svežih izcedkov, ki jih je verjetno skrbo negovala. Ko si je iz desnega očesa vzela stekleno oko sem jo pobruhal, hkrati pa sem izgubil vso moč, tako, da sem ohlapno spustil glavo na prsa. Ona pa se ni obotavljala. V prostor med mojimi nogami in tlom je vrinila posodo s kropom, ki mi je poparil ves podplat, tako, da sem začel kričati in jo prosil, naj me reši. Izgledalo je, da je samo na to čakala, saj je hitro odmaknila posodo in me vprašala, če bom storil vse, kar bo hotela, pri tem pa je odvrgla še lasuljo. Ko sem zagledal njeno glavo, golo, polno bušk in jamic, med njimi pa polno golazni, mi je postalo jasno, da imam pred seboj telo iz pekla. Začel sem kričati, da je pošast, naj crkne, in naj mi izgine izpred oči, takrat pa se mi je približala in me tesno objela. Občutil sem tak mraz, da sem ves otrdel, s tem pa tudi moje spolovilo, takrat pa se je zgodilo. Posilila me je z vsem užitkom, ki ga ima lahko taka prikazen, ko se spravi na navadno človeško bitje. Čutil sem kako se pogreza vame in misega prav pod kožo. Postajal sem vse hladnejši inbrezčuten, pa tudi ogabna mi nič več ni bila, pravzaprav se mi je vse bolj dopadla. Ne vem, kako je to dosegla a po nekaj minutah sem jo prosil, naj me nikoli ne zapusti. In to se je tudi uresničilo. Zlezla je vame in v tistem trenutku so popokale verige, ki so me vezale na steno. Nekaj časa sem stal kot vkopan, potem pa sem se zavedel in začel iskati izhod iz zatohlega prostora. Tega sem z lahkoto našel in se oblekel, saj je moje stvari pustila kar v prostoru pred kletjo. Ko sem nase potegnil hlače, ki sem jih prej tako rad nosil, sem z grozo ugotovil, da mi plapolajo med nogami, ki jih sploh čutil nisem. Postal sem rahitičen. Pa to še ni bilo vse. Začeli so mi izpadati lasje, na desno oko pa sem videl vse slabše, pa tudi srbeti me je začelo po vsem telesu. To nisem bil več jaz. Vedel sem, da je moja edina šansa v oglasu, zato sem hitro pograbil svinčnik in začel pisati. Mlad, razgledan, lep mladenič išče sebi enako za družbo. Pa še zlagal se nisem! Vsak oglas mora imeti svojo šifro, zato sem mrzlično začel iskati, kaj bi bilo najpšrimernejše. Spomnil sem se njenega in sedaj v miru čakam na svojo žrtev. Denar je pri takih zadevah res zadnji problem.

DABE BEŠVIR

Pier Beton

REVOLVERAŠA

Zgodba, ki jo imam sedajle tukaj za napisati, se mi je motala po glavi že dalj časa. Zapisal bi jo bil že prej, pa mi misel na starega Rudija kar ni in ni dala, da bi se jo lotil.
Ne da bi mi Rudi kdaj koli, v tistih dolgih, zimskih večerih, ko mi je ob prasketanju drv v kaminu, pravil svojo življensko zgodbo, rekel, da to ni za napisat, da naj zgodbo zase obdržim. Nasprotno, Rudi je bil vedno tiste vrste človek, ki je rad videl, da ljudje o njem govorijo, rad se je spoznal na kakšni fotografiji v časopisu, rad je kaj prebral o sebi. Ampak to so bili v glavnem tisti senzacionalni članki v kronikah pa govorice o njegovih ženskah in podobne reči, ki jih je jemal bolj za šalo. Kot, da bi se hotel malo ponorčevati iz samega sebe. Rudi je bil pač tak. Svoje vrste veseljak.
Če pa si poskušal malo globlje zavrtati vanj, se te je znal, s kakšno zbadljivo domislico, kaj hitro otresti. Tu si ni tako lahko pustil blizu. Midva sva morala biti sodruga leta in leta dolgo, na litre in litre rujnega vina in domačega žganega je moralo steči po najinih grlih, jaz sem mu medtem vse moje dogodivščine z najrazličnejšimi babnicami, polcaji in sistemi povedal že ničkolikokrat, da se mi je začel odpirati tudi navznoter. Moral pa je Rudi takrat tudi že čutiti, da se izteka njegov čas, pa je mogoče hotel s pripovedovanjem svoje štorije, še sam zase oživeti stare spomine, preden se dokončno ne poslovi . . .
Rudi leži zdaj tam, kjer si je vedno želel. Pokopališče Svetega Lovrenca počiva nad Radohovo vasjo ravno toliko visoko, da pogled seže preko skrbno obdelanih njiv in sanjsko zelenih senožeti, preko majhnih gričev in vzpetin vse tja do Snežnika, hkrati pa je tako blizu same vasi, da nekako kar diha življenje v njej. Da, še dobro se spominjam kako mi je Rudi, ponavadi je bilo to kadar sva se v Radohovo vračala vsa izmozgana od dolgotrajnih veseljačenj, večkrat dejal, kako rad bi bil pokopan prav tu. Da mu bo kraška sapa bistrila pogled, da ga bo glas petelina zbujal ob jutrih, da mu bo cerkveni zvon igral melodijo večnega miru, da bo lahko igra mladih zaljubljencev, ki kot po nekem, že stoletja dolgem, ustaljenem redu, začenjajo fukati prav v kostanjevem parku, ki obkroža pokopališče, njegova večna slutnja.

I

Pisalo se je leto 1941. Širom Evrope je strašil švabski vojaški škorenj. Puške so pokale, bombe so padale, tanki so rohneli, generali in politiki so se repenčili. Dež je rosil. Treba je bilo poplakniti grenko pilulo.

II

Sonce se je dvigalo vse više in više. Z vsakim dnem je dalj časa ostajalo na nebu. Sneg je počasi pobiralo tudi gori v hribih. Narava se je prebujala a je še mirno čakala, da jo nekdo dobro nategne.
Pomladi so se že nabirale sline okoli gobca. Zdaj, zdaj bo planila na travnike, polja, mahnila jo bo v širne gozdove, se poigrala z bistrim potokom, stopila bo v srca mladenk.
Dovolj je bilo zimskega špičenja kurcev.

III

Robert Krek, ki je bil med žandarji in občudovalkami znan pod imenom Robi, njegov najboljši prijatelj in zvesti kompanjon Rudi Pahor pa ga je klical Roberto, ni bil nobena izjema. Vedel je, da prihaja konec zimskemu lenuharjenju, da bo kmalu treba ponovno na delo. Zato se ni prav nič obiral. Zadnje dneve in noči je praktično neprestano visel na svoji Evi, sicer poslovenčeni Nemki, ki jo je pred dobrimi dvanajstimi leti pripeljal sem gori v Gornje Laze iz Nemške vasi, vendar pa prav tako strastni babnici kot je bil on sam.
Rudi seveda zato te zadnje dni ni imel lahkega dela. Neprestano se je moral ukvarjati z njuno dvanajstletno frajlico Anito. Jo zabavati, ji flirtati in skratka tako obračati zadevo, da bi mala čim manj občutila nekam čudno odmaknjenost svojih staršev.
Nepristranski opazovalec bi moral oceniti, da je Rudiju to delo izvrstno uspevalo; punčara se je z njim namreč povsem ujela, čez dan sta kot kaka dva mlada zaljubljenca vandrala po rapah in gmajnah, večere pa sta najraje preživljala ob zakurjenem kaminu. Rudi je pripovedoval o svojih potepanjih po svetu, o velikih mestih, ki jih je obiskal, pa seveda o pištolarskih dvobojih po katerih je postal tako znan. Anita pa ga je samo gledala. Iz večera v večer bolj zasanjano.

Rudiju ni bilo neprijetno. Nasprotno. Zabavala ga je njena radoživost, privlačevalo njeno naivno zapeljevanje. Nekajkrat, ko je začutil prebujanje ženske v njej, se je sam sebi zdel že kar preveč vznemirjen. Ob neki taki priliki, ko mu je vsa igriva sedla v naročje in se ob tem skoraj napičila na njegovo trdo stoječo batino, se je moral pošteno zbrati, da ji ni kar na plastičnem primeru pokazal, kako se ježuščka v jaslice polaga.

* * *

Eva, ki je kdaj pa kdaj vendarle prišla tudi dol v kuhinjo ali dnevno sobo, potrebno je bilo pač kaj skuhati in pojesti ter pogledati, kako je z Anito, je tretji dan svojega blodenja z Robijem končno le opazila, da je v hiši še en moški, ki ni navajen samo na nočne izlive in jutranja drkanja.
Bilo je še zgodaj popoldne, Rudi je ravnokar čistil svoji najzvestejši ljubici, veliki Colt 45 in mali nežni Deringer, ko se je Eva prav poznavalsko pretihotapila za njegov hrbet. Nežno, malce igrivo je šla z roko skozi njegove goste lase, imel je daljše kot je bilo takrat v navadi, govorili so da ima take od takrat, ko se je v Španiji pajdašil z anarhisti, in mu prav naravnost v uho zašepetala tole vzpodbudno novico:
»Rudi. Z Robijem sva se menila, da bi morali danes zvečer narediti eno pravo zabavo. Mi trije. Da ga malo poserjemo preden odpizdita, ne.«

Eva je takrat za večerjo pogrnila mizo. Z belim prtom, ki ga je dobila za poroko od sestrične Korline iz Rakitovca. Tudi sama večerja je bila nekaj posebnega. Divji merjasec z lovsko omako in kruhovimi cmoki. In čeprav je vedela, da fanta nista nič kaj preveč bogaboječa je je spomnila še na nekaj. Da preden se spravijo na omamne poslastice, pomolijo še en očenaš.
»Kurc«, je razložila. »Kadar se vidna odpravita na pot, nikoli nisem čisto prepričana, da bom mojega Robija še kdaj vidla živga. Tak, v zaboju, mi pa tko nč ne nuca.«
Fanta nista imela nič proti. In čeprav sta očenaš, ki je v nebesih bolj prebrundala, znala ga tako nista, se je Robi, ki ga je že kar malce čutil, spomnil, da bi kakšno podobno lahko tudi zapeli. Čeprav se je takrat oglasila mala Anita, da je pa zdaj res že lačna, je po prijetni kuhinji kmalu odmevala tista:

Tam stoji pa hlevček, tam stoji pa hlevček
lepi hlevček, Betlehem
Notri je Marija, detece povija
lepo dete, Jezusa . . .

Večerja je nasploh minevala v prijetnem vzdušju. Hrana je bila izvrstna, pa tudi poplakovali so jo solidno. Le Anita se je bolj čemerno držala. Najbrž zato, ker ji je mamica obljubila, da bo morala takoj po večerji v posteljo.
No, seveda pa je nekaj časa le še lahko ostala. Tudi ona bo pogrešala svojega očkota in mogoče ne dosti manj strička Rudija.
Igrali so se človek ne jezi se, šli so se kazni, Rudi je moral biti konj in Anita ga je preganjala po sobi, da je bil bolj podoben parni lokomotivi kot kakšnemu plemenitemu žrebcu, zaključili pa so z ladjice potaplat. Anita je izgubila in zdaj je res morala spat.
Ostali trije se po njenem odhodu niso nič kaj preveč sprenevedali. Rudija je Eva, že med večerjo, pod mizo, dvakrat trdno zagrabila za kurac in od takrat mu ni več splahnil. Robi pa se je tudi že pred večerjo obnašal tako, da je bilo jasno videti, da si kljub vsem dobrotam na mizi posladka še najbolj želi.
Ker je bila Eva že ves večer ta glavna, je tudi sedaj pobudo prevzela ona. Ugasnila je petrolejko in pustila goreti samo malo svečko v kotu. Potem se je spravila na mizo in velela Rudiju naj poprime za kitaro.
»Daj ono špansko, Rudi. Da se mi bodo gate začele cefrati kar same od sebe.«
Rudiju ni bilo treba dvakrat reči. Začel pa je vendarle povsem mirno. Pač svoje čase ni zastonj fukal Ravelove žene. Strun se je komaj dotikal, čisto nežno jih je v omamljajočem ritmu božal. Eva si je z isto lagodnostjo začela slačiti obleko. Počasi, gumb za gumbom.
Le Robi je bil v drugem kotu bolj nestrpen. Slekel si je že srajco. A kar nekam demonska svetloba, ki jo je sveča metala po sobi in pa čutna harmonija, ki jo je s kitaro slikal Rudi, je tudi njega prikovala v tla. Samo z glavo je gibal v ritmu, in z rokami se je prav nalahno božal po mednožju.
Rudi pa je kmalu pospešil ritem. Andaluzija. Za hip ga je v spominu pretresel prizor: frankisti so se izživljali nad mladimi dijakinjami neke srednje šole, poveljnik njegove enote Andrejev je prizor samo hladno opazoval, on sam pa je tako ali tako le begal, od severa na jug, iz juga na sever. Potem je le še trdneje stisnil akord.
Eva je bila še v kombineži, nogavicah in salonarjih. Vse hitreje je s petami udarjala ob trdo hrastovino. Začenjala je tudi prav potihem gruliti.
Robi je pel glasneje. Začel je v španščini. Tisto o krvi, mesu, revoluciji. Čedalje bolj se je drl. Potem je padel iz ritma in nadaljeval z venčkom slovenskih domačih, pa nobeni ni vedel ne začetka ne kraja. Oblečen je bil samo še v spodnje gate. Tudi bos je bil že.
Rudi se ni več zadrževal. Čedalje močneje je udrihal po kitari. Začel je tisto, ki sta jo z Robijem v Ameriki najraje poslušala. Ta kurba je moja kurba. Kmalu so vsi trije rohneli. In bi najbrž še kar neki časa, če se ne bi Eva, ki je medtem odvrgla tudi že kombinežo, spravila še nad nogavice. Takrat je Robi zatulil:
»Pust štumfe gor.«
Res v nogavicah je bila še bolj rajcig. Njena polna in lepo oblikovana bedra so tako prišla še bolj do veljave. Belina njene riti je ob njih dobila pravo vlogo, črn grmiček na mestu, kjer sta se

stegni stikali, pa tako ali tako ni bil samo dekoracija te scene temveč tisti osnovni motiv, tista imanentna bit, zaradi katerega se je ta predstava sploh porodila.
Tega se je Eva zavedala, hkrati pa jo je pizda tudi že prav pošteno mučila. Ko je videla, da imata moška svoje pištolce še spravljene, ji je flaša, ki se je razbohotila ob robu mize, prišla čisto prav. Prav nalahno je pokleknila. Ustja steklenice ji ni bilo treba nič vlažiti. Sama je bila vlažna že preveč. Nasadila se je prav do tam, kjer ustje flaše prehaja v hruško. Potem pa not in ven, not in ven. Z osupljivo hitrostjo.
Ko sta fanta gledala to sceno, sta se nekaj časa samo vojersko naslajala. Pa ne za dolgo. Kmalu sta jo skupaj s flašo dvignila z mize in jo tako, da je ležala na hrbtu položila na kože, ki so v tej sobi služile kot tepih. V flaši je bilo še nekaj vina in Rudi jo je tako nagnil, da je zamenjala lastnika. Potem je flašo potegnil ven iz pičke in dal svojemu jeziku priložnost, da poizkusi enega izmed najbolj imenitnih džusov, kar se jih da dobiti na tem božjem svetu.
Tudi Robi seveda med tem ni počival. Predvsem pa mu to ni privoščila Eva. Z usti se je spravila nad njegovega ponosnega petelina in kmalu je izgledal kot oskubljena kura. Eva pa si je kot presita mačka oblizovala spermo okoli kotičkov ust. Rudi je opazil to sceno. Posesal je toliko džusa kolikor se je le dalo, potem pa se je z Evo stopil v dolg klasičen poljub. Nič več ni dobro vedel kaj dela. Bolj kot v sanjah se je zavedal da prodira vanjo, da jo prav orenk trenčira. Eva mu je posadila noge na ramena in takrat se je še bolj pogreznil vanjo.
To je bila priložnost za Robija. Neznansko ga je rajcala scena, dejstvo, da gleda kako nek drug moški fuka njegovo ženo. Ni več vedel kaj naj počne od vzburjenja, ki ga je prevevalo, ko je zagledal Rudijevo široko razprto rit. Ni si mogel kaj. Zasekal se je v njegovo odprtino tako silovito, da ni imela druge izbire. Razprla se je ob vsej svoji božanski bolečini.
Rudi in Eva sta seveda takoj začutila, da je tudi tretji partner v igri. To ju je še bolj podžgalo. In ko je Rudi v sebi začutil, kako mu ob stene debelega črevesa brizga vroča tekočina, tudi sam ni mogel več strpeti. Eksplodiral je tako silovito, da se je Evi povsem utrgalo. Njeno hropenje se je v trenutku spremenilo v kričanje, v en samcat, divji krik popolne svobode . . .
Rudi in Robi sta imela občutek, da sploh ne bo nikoli nehala. Mogoče ju občutek niti ne bi prevaral, če Eve ne bi zmotilo nekaj kar je bilo še precej glasnejše od nje.
Prihajalo je izpod neba. Bile so to neznanske črne ptice. Zgoščene v nepregledne jate so rohnele nad njimi. Tako imenovani bombniki.
Eva, ki je ob še kako živem spominu na pravkar minulo nečistovanje najprej pomislila na božjo kazen, se je na rahlo prekrižala pa vendar še kar razsodno reagirala:
»Da ni to sovrag, ki prihaja nad nas.«
Robi je bil bolj konkreten:
»Zabava se začenja.«

* * *

Ko se je Rudi vrnil v svojo sobo je omama, tiste vrste ki jo povzroči vzpodbuden seksualni akt, pa tudi tista, ki ji je boter alkohol, že malce popustila. Najprej je pomislil, kaj od vsega je lahko slišala Anita, pa s tem v zvezi, kako daleč lahko strast zanese človeka, potem pa je vendarle kmalu, pomirjen ob misli, da gresta jutri z Robijem tako ali tako na pot, zaspal krepko spanje pravičnega.

* Uvodni del istoimenskega romana, še neobjavljenega pri nas)

Graffiti iz Diska FV, avtor Dušan Mandič

ABBILDUNGEN VARIETE

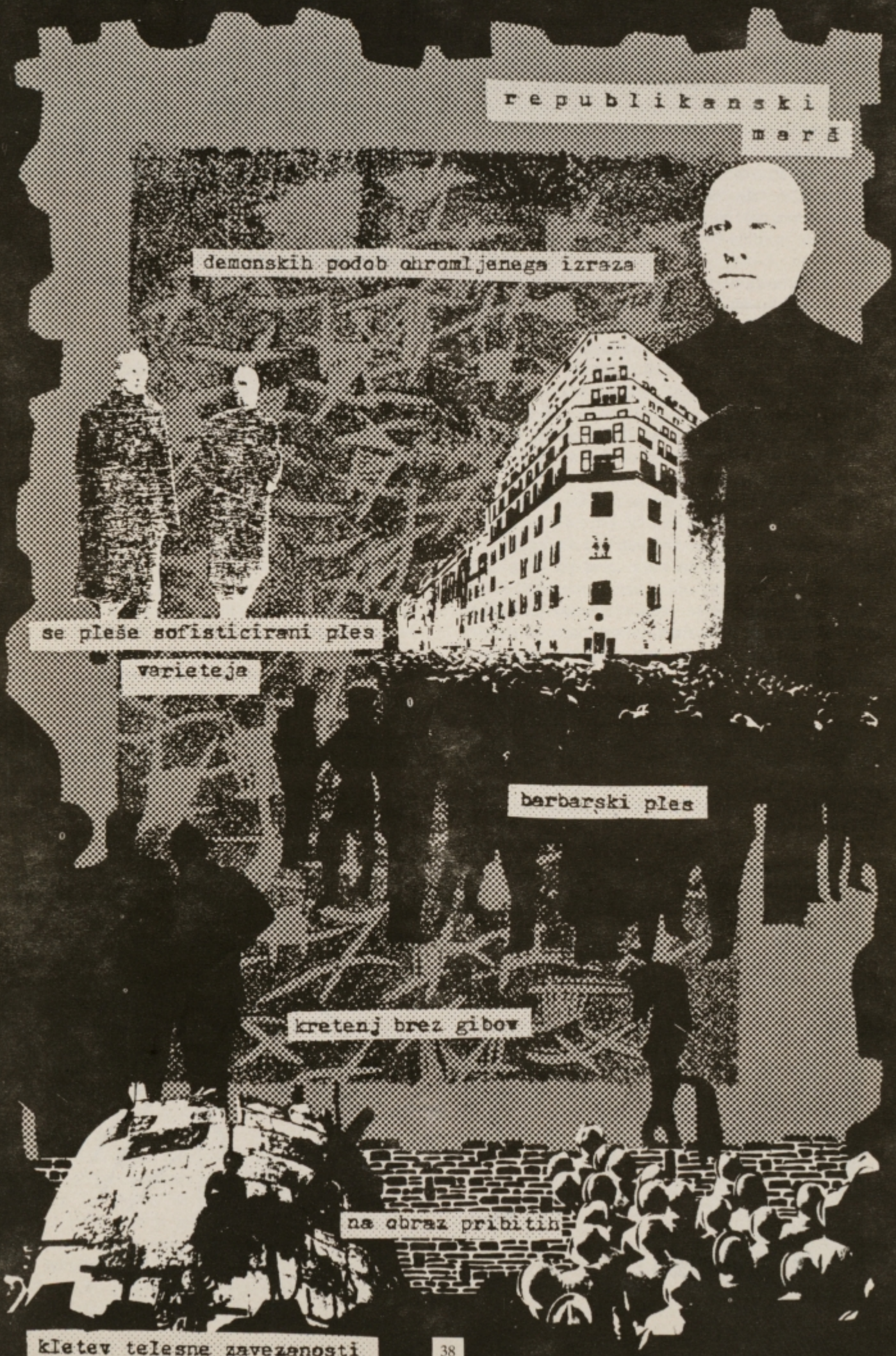

KREMELJSKI KALIF

Stvar se začne 22. novembra 1982. Gejdar Ali Reza-ogli, prvi sekretar Komunistične partije Azerbejdžana, je nalahko zaprl vrata svojega prostornega kabineta v Bakuju, položil je volneni plašč na zofo in se ustavil pred pisalno mizo, prekrito s steklom. Sklonjen nad mizo je Alijev videl svojo podobo, poleg nje pa pismo z znanim kremeljskim pečatom. A vsebino sporočila je že poznal. Prejšnji večer mu je namreč telefoniral pravkar izvoljeni novi sekretar KP SZ Jurij Andropov, da bi mu osebno sporočil bližnje napredovanje v Politbiro in izvolitev na mesto podpredsednika ministrskega sveta dva dni kasneje. Alijev si je dovolil zmagoslaven nasmeh. Le dva meseca prej je bil le korak od padca; imel je zares nevarnega sovražnika – Leonida Iljiča Brežnjeva. A sedaj je bil Brežnjev mrtev . . .

. . . Dobro se je spominjal: 24. septembra istega leta je prišel Brežnjev osebno v Baku. Bil je že osamljen, bolan, obkrožen od svojih bivših sodelavcev, ki so čakali njegovo truplo. A je vseeno hotel iti. Razlog: predaja medalje Reda Lenina mestu Bakuju in Azerbejdžanski sovjetski socialistični republiki, ki je pred vsemi drugimi sovjetskimi republikami dosegla cilje desete petletke. Govor ob prihodu na letališče bodo prenašale vse državne TV-mreže, tako da bo dosegel tudi najbolj zapuščene kotičke neizmernega imperija. Alijev ga je čakal na letališču skupaj z vsemi visokimi osebnostmi. Kaj bo povedal Brežnjev?

Brežnjev je, tresoč se in bolnega videza, izstopil iz letala. Približal se je mikrofonom. Nekdo – kdo? – mu je podal list papirja. Veliki vodja je začel brati. Prisotne in milijone pred TV-ekrani je spreletel srh – kajti govor ni imel nobene zveze z Azerbejdžanom, Bakujem ali čemerkoli – bil je navaden, banalen govor. Ka se je dogajalo? Naenkrat se je Brežnjev ustavil. Z naporom in srdom osmešenega voditelja je dejal: "Oprostite, dali so mi napačen govor". TV kamera je pokazala Alijeva z napetim, pozornim, a čudno samozavestnim obrazom. Čez nekaj trenutkov je Brežnjev spet začel brati in tokrat je bil govor pravi. A morda je bilo zanj prepozno – po mnenju dopisnika Los Angeles Timesa, ki je bil prisoten, je napačen govor pomenil politični pogreb Brežnjeva. . . . A to še ni bil pravi pogreb. Brežnjev je le govoril in njegove besede so počasi razkrivale stavo v tej nevarni partiji. Potem, ko je izrekel običajne, vnaprej znane hvalnice lokalni partiji, je Brežnjev trdo napadel tiste, ki so prejeli red Lenina. Kritiziral je nezadostno količino in kakovost naftne proizvodnje, navajal je 14 milijonov ton načrpane nafte v l. 81 v primerjavi z 20 milijoni l. 76 in 16 milijoni l. 76. Problemov je bilo dosti in bili so težki: kmetijstvo, gradnja stanovanj, in tudi korupcija, s katero se je Alijev osebno spopadal; sicer se je zmanjšala, vendar je še obstajala. Brežnjev je izrekel svojo zadnjo obsodbo, Alijev je vnaprej odigral svojo protipotezo. In sedaj?

Alijev je postal znan po vsej državi kot neusmiljen preganjalec korupcije. Pod njim so čistke v azerbajdžanski partiji postale vsakdanje. Nihče v vsej SZ ni mogel izjaviti, da stvari ne gredo zato, ker voditelji kradejo – Alijev pa je izjavil prav to. Uveljavil se je kot neupogljiv sovražnik korupcije. Zakaj ga je torej Brežnjev napadel na njegovem lastnem terenu, pa še v Bakuju povrh? Septembra 78 je sam Brežnjev koval Alijeva v zvezde, ko je v Bakuju izjavil: "Azerbajdžan izredno napreduje". Zakaj se je veter obrnil? Res je, da tudi ob tej priložnosti zviti Alijev ni zamudil prilike, da bi se Brežnjevu zahvalil za "modre nasvete", "vredne predloge", in za zanimanje in osebno skrb za usodo azerbajdžanskega ljudstva"; sploh je bil rekorder v citiranju Brežnjeva: na 25. partijskem kongresu ga je v petih minutah imenoval osemkrat. Vendar je bila to takrat le formalnost. V ozadju se je že pletel spopad, katerega vloga je bila izjemno visoka – vodstvo SZ . . .

Da bi to razumeli, je treba narediti korak nazaj. Alijev je diplomiral iz zgodovine in je obiskoval praktične tečaje KGB, sovjetske tajne službe. Skrivnosti borbe za oblast so mu bile torej znane od vsega začetka. A zares je začel delovati šele l. 1967, ko je Semion Tsvigun zapustil Baku in odšel v Moskvo, kjer je delal z Andropovim v KGB-ju.

Semjon Kuzmič Tsvigun je prišel v Baku l. 63, da bi vodil azerbajdžanski KGB. To je bil trd in neusmiljen Ukrajinec, ki se je osem let oblikoval v varnostni službi in partiji Tadžikistana, republike na meji za Afganistanom. Četudi so Tadžiki suniti, azerbajdžanski Azeri pa šiiti, Tsvigun ni imel težav z vključitvijo med muslimane. Razumel je lokalne probleme – poleg tega pa je vedel za priprave na padec Hruščova. Alijev se je takoj povezal s Tsvigunom in l. 64 je postal njegov namestnik v KGB. Ko so Tsviguna imenovali za člana CK, mu je Alijev sledil kot kandidat člana CK. Ko je l. 67 prišel na čelo KGB Andropov in je poklical zvestega Tsviguna v Moskvo za svojo desno roko, je Alijev nasledil njegov položaj šefa KGB. To je bil začetek njegove kariere.

Še nekaj podatkov: Ko je Andropov prevzel vodstvo KGB, je nasledil Vladimirja Semičasnega, le-ta pa je bil med 59. in 61. letom drugi sekretar KP Azerbajdžana. Semičasni in Aleksander Šeljepin, ki je vodil KGB med 58. in 61. letom, sta med vsemi voditelji Komsomola naredila v teh letih največjo kariero. Zato se je trojka Brežnjev–Kosigin–Suslov po udaru proti Hruščovu odločila, da jih odstrani iz Kremlja. Spomnila pa se je tudi dveh let, ko je bil Semičasni namestnik Velija Akhundova (v perifernih sovjetskih republikah je namestnik ponavai Rus ali Ukrajinec, da lahko blokira morebitne nacionalistične odklone prvega sekretarja). Torej je bilo treba odstraniti še Akundova. A kako? Brežnjev je uporabil demagoško metodo »čistke« aparata, s povodom, da so tri milijone rubljev investirali v podzemeljsko železnico namesto v kmetijstvo. Nasledil ga je Alijev, ki je tako spoznal to metodo. Sedaj, ob zadnjem obisku Brežnjeva v Bakuju, se je scenarij ponavljal: Brežnjev je govoril razumevajoče in pokroviteljsko, kritiziral (kot ponavadi) kmetijstvo in korupcijo, Alijev je za to hvaležen – in kmalu sledi padec. Alijev ni nikoli zvedel, ali je njegov predhodnik Akundov zares koval zaroto proti Brežnjevu skupaj s Šeljepinom, vendar se je naučil lekcije. V boju za oblast je treba vselej čakati, pripravljati orožje in zadati udarec le v pravem trenutku. In treba je priti v Moskvo, edini kraj, kjer se zares odloča o zgodovini ZSSSR.

. . . Pred svojo pisalno mizo v Bakuju je Alijev sedaj videl bel pravokotnik. Tam je visela slika Brežnjeva, tja bodo obesili sliko Andropova in nekoč morda njegovo sliko. Vendar ne gre izgubiti miru – kot ga ni izgubil od prvega dne,

ko ga je sam Brežnjev imenoval na čelo Azerbajdžanske partije, dabi odstranil Akundova. Alijev je tedaj razumel, da je prav korupcija prava pot. Vendar ne lastna korupcija, ampak tista, ki jo sam načrtuješ, ki kompromitira prejemnika in dela lepega tistega, ki daje. In tako je od prvega dne svojega imenovanja zasul družino Brežnjeva z darovi. To ni počel zato, da bi si plačal kariero, ampak da bi kompromitiral vodjo. Vsi tisti diamanti, ki jih je od njega dobila hči Brežnjeva, Galina Kurbanova, ne bodo šli v nič . . .

"V Moskvi," je potrdil Andrew Nagorski, ki je bil tedaj moskovski šef moskovske redakcije Newsweeka, sedaj pa živi v Rimu, "so vsi vedeli, da Alijev zasipa z darovi in dijamanti predvsem družino Brežnjeva. Vedelo se je tudi, da ima hčerka Galina dve veliki strasti – diamante in cirkus. Dejansko sta prva dva njena soproga prihajala iz cirkuških krogov."

Alijev je začel sovražnosti potihem, z darovanjem diamantov Galini. Istočasno pa je obvestil svojega prijatelja in zaščitnika Tsviguna, ki je bil sedaj v Moskvi z Andropovom v KGB, da se med Bakujem in "nedotakljivo" Galino dogaja promet z diamanti. Tsvigun je to poročal svojemu šefu Andropovu. Tako je nastala nova, povsem tajna trojka – Andropov-Tsvigun-Alijev. A sprožil jo je Alijev. Andropov je bil preveč zvit, da ne bi razumel pravega cilja takšne intrige. Bilo je namreč jasno, da Galina ne uporablja diamantov le za okras. Priložnosti za to, da jih pokaže v javnosti, je bilo tako ali tako malo, pač pa je bilo dosti priložnosti za zamenjavo diamantov v dolarje, s katerimi je mogoče kupiti blago, ki ni dostopno niti najmočnejšim sovjetskim državljanom. Torej je morala obstajati nezakonita trgovina z dolarji in diamanti. A koga je uporabljala Galina za to? Andropov je naročil Tsvigunu, zaupnemu človeku Brežnjevove družine, naj opravi ustrezne poizvedbe.

In Tsvigun je odkril, da je bil Galinin ljubimec tedaj neki Boris, imenovan Cigan, drugorazredni pevec v Bolšoj teatru, znan v Moskvi po svojem zelenem Mercedesu in težkimi križci iz diamantov, ki ga je vedno nosil okrog vratu. Tsvigun je odkril, da je bil Boris v stalnem stiku s cirkuškimi ljudmi, ki so potovali po svetu. On je bil v središču nezakonite trgovine. Galina mu je dobavljala Alijeve dijamante, Boris pa jih je v tujino preprodajal za dolarje, s katerimi so Galina in njeni prijatelji živeli v največjem razkošju. Mreža okrog Brežnjeva je bila spletena, a kdo si bo drznil narediti prvo potezo? 27. decembra 1981 je bil potreb Nikolaja Assanova, direktorja Moskovskega cirkusa. Seveda je bila na pogrebu tudi Galina, skupaj z neločljivo prijateljico Irino Bugrimovo, nekdanjo krotilko levov in veliko zbirateljico diamantov. Ko se je po pogrebu vrnila domov, je Irina ugotovila, da so v hišo vdrli, jo preiskali in odnesli diamante. Kasneje je policija odkrila te diamante v hiši Borisa, ljubimca Galine. To se je zgodilo januarja 1982. Past se je sprožila. Prvi se je izpostavil Tsvigun – on sam, svak Brežnjeva, je ukazal, naj Borisa aretirajo.

Suslov, ki je bil tedaj še živ, bil pa je tudi zadnji veliki voditelj, zvest Brežnjevu, je poklical Tsviguna. Pogovor je bil hrupen, vendar o njem ni sledu, razen drobcev v spominu tistih, ki so bili "krivcu" blizu. Tsviguna je Suslov obtožil, da je napadel družino Brežnjeva; rečeno mu je bilo, da je njegove kariere konec. Nekaj dni kasneje je Pravda objavila nekrolog za Tsvigunom, ki so ga podpisali vsi voditelji razen Brežnjeva. Borisa Cigana so izpustili . . .

A kako je umrl Tsvigun? Po trditvah nekega Moskovčana, ki je nekaj mesecev kasneje odšel iz SZ v emigracijo, je Tsvigun umrl kot nekoč Sergej Ordžonikidze, stari prijatelj Stalina. Tudi Suslov (kot Stalin) naj bi poslal k Tsvigunu na dom nekaj agentov KGB, ki so Tsvigunu izročili službeno pištolo. Agenti so se odstranili in diskretno počakali na strel. Nato je uradni zdravnik ugotovil srčni infarkt . . .

Ob Tsvigunovi smrti je Alijeva za trenutek obšel nelagoden občutek, da bosta Brežnjev in Suslov uničila tudi najnovejšo trojko, ki jima je stregla po položaju – trojko Andropov, Tsvigun, Alijev, četudi zanjo nihče ni vedel. Andropov je ščitil Tsviguna, ali je mogoče, da bodo udarili tudi po njem? In ali je mogoče, da Brežnjev in Suslov s svojim dolgim spominom ne bosta povezala Tsviguna z njegovim naslednikom in ščitencem v Azerbajdžanu – s samim Alijevim?

A komaj nekaj tednov po dramatičnih dogodkih, ki so se zaključili s Tsvigunovo smrtjo, je z izjemnim smislom za izbor pravega trenutka umrl tudi Suslov, in Brežnjev se je nenadoma znašel izoliran. Sedaj ni imel več moči, da bi Andropovu vrnil udarec. Še več, prav med pogrebom Suslova, medtem ko je Brežnjev spremljal krsto svojega zadnjega sodelavca in opore, je Andropov sprožil drugo ofenzivo in ponovno aretiral Borisa Cigana (ljubimca Brežnjevove hčerke Galine). Ob tem velja opozoriti na nenavadno dejstvo: pred smrtjo Suslova so kremljologi uvrščali Andropova šele na deveto mesto v sovjetski hierarhiji, potem pa so morali ugotoviti, da je prav Andropov prevzel mesto Suslova in s tega položaja že povsem od blizu ogrožal Brežnjeva.

. . .

A Brežnjev še ni bil mrtev in je upal, da bo lahko poravnal račune. Prav zato, ker je bil Andropov premočan, je sklenil izvesti protinapad na račun Alijeva in tako diskreditirati človeka, ki ga je imel dolga leta za prijatelja, v katerem pa je sedaj odkrival izhodišče intrige, ki ga je sedaj spodnašala skupaj z družino. Da, sedaj je Brežnjev razumel, da so bili diamanti trik, njegov tretji nasprotnik je bil Alijev; najprej je treba udariti po njem in nato izzvati Andropova. To je bil vir in skrivni razlog trdega govora Brežnjeva v Bakuju, ki bi moral biti politični pogreb Alijeva, morda pa tudi uvod v njegov pravi pogreb. Vendar je šala z napačnim govorom vse pokvarila. SLovo starega voditelja od sovjetskih ljudi je bil kapitalen spodrsljaj. Manj kot dva meseca kasneje ni znal Brežnjev storiti nič boljšega, kot da je umrl. Andropov je avtoritativno zasedel njegovo mesto. Takoj je telefoniral Alijevu. Zarota je uspela. Alijev bo končno zapustil periferni Baku in poskusil srečo v Kremlju, in to na kakšnem položaju? Prav on je združil Brežnjeva in užival popolno zaupanje novega vodje – Jurija Vladimiroviča Andropova . . .

. . .

Tistega usodnega jutra, 22. novembra 1982, je Alijev prišel v službo prej kot ponavadi. Hotel se je izogniti srečanjem in klepetanju s svojimi sodelavci. Ni mu bilo do tega, da bi se ustavljal in sprejemal priliznjene čestitke sekretarjev in pomenljive poglede tovarišic tajnic. Še več: novice jim ni hotel sporočiti osebno, bodo že prebrali časopise. Da, neskončne dobre želje in čestitanja na islamski način, ko se celo tvoj namestnik, ki ima velikansko oblast, skloni, da bi ti poljubil roko, vse to je bilo Alijevu odvratno. Mentaliteta Azerijev je ostala taka, kakršna je bila pred stoletji, on pa je čutil, da je narejen iz drugačnega testa, njegova mala domovina mu je ponudila priložnost za vzpon, a sedaj je odhajal v Moskvo, v nedrja matere Rusije, k oblasti. Alijev je že kot otrok spoznal ničnost bojevite nacionalne zavesti "malih narodov". Na vse načine je poskušal, da bi se izkazal kot patriot, zvest večjemu, ruskemu narodu. Nekoč, dolga leta pred telegramom Andropova, je celo spremenil svoje ime. Iz Alija Reze-Oglija je postal Gejdar Alijevič Alijev. Njegovi otroci so hodili v rusko šolo, ne pa v azerbajdžansko, v kateri so nekatere predmete še poučevali v jeziku Azeri, jeziku prednikov. Še več, njegovi otroci niso smeli niti vedeti, kdo so bili Azeri. On je to seveda vedel. V arabskem jeziku Azeri pomeni "ognjena dežela", izraz pa se uporablja za "tisto, kar pripada Azerbajdžanu, Azerbajdžancem in azerbajdžanskemu jeziku". Tako npr. pravi Islamska enciklopedija v turščini, izdana l. 1949 v Istambulu. A v Azerbajdžanu beseda Azeri ne sme mladim generacijam pomeniti ničesar. Ko so konec l. 71 v Bakuju začeli prodajati prvi zvezek Zgodovine Zveze sovjetskih socialističnih republik, ki ga je pripravila Sovjetska enciklopedija, je bil izraz "azeri" še v rabi. Le nekaj dni kasneje so zvezek vzeli iz prodaje in vse primerke uničili. Ghejdar Alijev, ki je bil takrat že dve leti prvi sekretar partije, je ob tej priložnosti objavil v reviji Komunist silovit članek, naperjen proti pravkar izdani Zgo-

dovini ZSSR. Po njegovih trditvah je bilo v 20.000 izvodih prvega zvezka kup "napak in zanikrnosti". Vendar nihče ni takoj razumel, za kaj gre. Šele kasneje, med petdesetim kongresom azerbajdžanskih pisateljev je Alijev razkril, da je bilo vzrok zaplembe prvega zvezka prav geslo "azeri". Ko je oktobra l. 77 izšla revidirana izdaja, je geslo "azeri" izginilo . . .

. . .

Alijev, še vedno stoječ pred svojo pisalno mizo, je malce obrnil glavo, da bi ugledal zemljevid Zakavkazja. Od tod je začel svoj dolgi vzpon na oblast. Zakavkazje leži južno od kavkaškega masiva, na zahodu se dotika Črnega, na vzhodu pa Kaspijskega morja. Na njegovem jugu pa leži Iran. Prav ob tisti meji je Alijev preživel otroštvo in skoraj trideset let svojega življenja. Gotovo ne bo nikoli pozabil tistih časov v provinci Nakičevan, kjer se je l. 1923 rodil, ne bo pozabil dolgih hoj po gorah in gozdovih, med izredno revnimi in popolnoma nepismenimi kmeti, ki so od jutra do mraka obdelovali zemljo za bogate kulake, za sovjetsko oblast, vselej za koga drugega, ki je bil nad njimi. Večina njegovih sovrstnikov ni nikoli hodila v šolo, in zelo radi so si privoščili razkošje in drznost, da so poslali sinove k starim mulam. A Gejdar in njegov starejši brat Husan sta imela srečo: njun stric, ki ga je družina Alijevih najbolj poslušala, ker je diplomiral in je bil eden prvih boljševikov v Azerbajdžanu in eden tistih, ki so bili l. 1922 za združitev dežele z Zvezo sovjetskih socialističnih republik, je vztrajal, naj ju pošljejo študirat. In tako je sin navedenih in zelo religioznih kmetov vstopil v sovjetsko šolo in se naučil trdih zakonov birokratske kariere. Alijev svojega strica ni pozabil. Takoj ko je postal Prvi sekretar Partije, je po njem imenoval eno glavnih bakujskih ulic. In to ni bil le osebni dolg. Njegov stric je bil zares pravi boljševih, eden herojev revolucije, revolucionar in minister zdravstva v prvi vladi sovjetskega Azerbajdžana. To so bili drugačni časi, je pomislil Alijev, trši časi, a morda manj nevarni od sedanjosti. Če je bil njegov stric boljševik in revolucionar, je bila sedaj njegova naloga, da dopolni družinsko delo in postane veliki vodja SOvjetske Rusije, za to pa ni potrebnega manj, ampak več heroizma, kajti za Alijeva je bil heroizem od šolskih klopi dalje istoveten z zvitostjo, potrpežljivostjo in maščevanjem. Boljševiki iz starih časov bi bili danes smešni prevratniki . . .

Kdo so bili tedaj Azeri, to ljudstvo, katerega ime je celo sovjetskim oblastem vzbujalo strah? To so bili bojeviti potomci starodavnih turških plemen, ki so se naselila v Azerbajdžanu in v 15. stoletju sprejela šiitsko vero – danes vero imama Homeinija. Postaii so vojaško jedro perzijskega imperija in šele v začetku 19. stoletja so ruski mužiki, vojaki carske imperialne armade, osvojili severni del Zakavkazja in priključili Rusiji polovico Ljudstva Azeri. Delitev je še danes vidna kot rana. Sever Azerbajdžana pripada sovjetskemu ozemlju, jug pa šiitskemu Iranu. L. 1918 je sever uspel ustanoviti neodvisno republiko, s katero pa je l. 1920 pometla Rdeča armada, okupirala Baku in trdo vzela situacijo v svoje roke. Od tedaj Rusija ni več spustila tega ozemlja iz svojih rok. Pač pa je med drugo svetovno vojno poskušala v južnem iranskem delu postaviti na noge prosovjetsko republiko, vendar so šahovi vojaki znova zavzeli izgubljeno ozemlje.

Alijev se je rodil in bil vzgajan že v sovjetskem Azerbajdžanu. S komaj 18 leti je – po briljantnem šolanju – stopil v vrste NKVD, (narodnij komitet vnutrjenih djel, ljudski komite za notranje zadeve, sedaj KGB – Komissariat Gossodarstveneje Bezbednosti) v pokrajini Nakučevan, hkrati pa se je vpisal v učiteljsko šolo. Od vsega začetka je bil Alijev, v skladu s sovjetskimi vizijami, zmožen dojeti velikanski pomen ponovne združitve Azerbajdžana, s čimer bi ZSSR dobila izhod na topla morja. V času druge svetovne vojne je prav on organiziral in vodil mrežo agentov, ki je v južnem Azerbajdžanu za kratek čas dala življenje neodvisni prosovjetski vladi. Za njegove zasluge v vojnem času so ga l. 45, po zmagi nad nacizmom, končno sprejeli v Komunistično partijo ZSSR. Bilo mu je 22 let. Po nadaljnjih štirih letih dejavnosti v uradu varnostne službe Nakičevana so obetajočega mladeniča premestili v MGB (Ministjerstvo gasudarstvjennoi bezopasnosti, ministrstvo državne varnosti) v Bakuju, kjer se je lahko vpisal na fakulteto za zgodovino.

. . .

Petdeseta leta v Azerbajdžanu niso bila lahka. Stalin – sicer Gruzijec po rodu, a je dolga leta revolucionarno deloval v Azerbajdžanu – se je vedno zelo zanimal za ravnovesja in zvestobo stare imperialne province. Sam Lavrentij Berija, tudi Gruzijec, je začel svojo kariero v Bakuju. Zanimivo je, da so edini trije prvi sekretarji, ki so preživeli Stalinove čistke, prihajali iz perifernih republik: Berija iz Gruzije, a njegova kariera je potekala v dobri meri v Bakuju, Hruščov iz Ukrajine, in prav iz Azerbajdžana – Bagirev. Mir Jafar Bagirev je bil intimni prijatelj Berije. Njegov vzpon na oblast je bil podoben vzponu Alijeva. Tudi on je začel kot provincijski učitelj, vstopil v vrste tajne policije in končno postal sekretar azerbajdžanske partije. Aprila 1953, komaj dober mesec po smrti Josifa Visarionoviča, ko se je zdelo gotovo, da bo najvišja oblast prevzel šef KGB Berija, je bil Bagirov imenovan za predsednika ministrskega sveta Kavkazije in vse je kazalo na bleščečo kariero. A po julijskem plenumu Centralnega komiteja, potem ko je bil Berija obtožen za vohunstvo in ustreljen, so obtožili tudi Bagireva in 19. julija je pristal v zaporu. Radio Moskva je hladno pojasnil, da "zaradi hudih pomanjkljivosti v KP Azerbajdžana".

. . .

Prav leta 1957, ko je Alijev diplomiral iz zgodovine, se je v Bakuju odvijal proces proti Bagirevu. Vstop v sodno dvorano je bil pridržan izključno agentom KGB. Alijev seveda ni manjkal. Pač pa so zabeležili, da je med procesom nekdo iz "publike", nek mlad KGB-jevec, ki je dobil tajno nalogo v prid prisotnim novinarjem, zavpil iz dvorane: "Izdajalec!" Bagirev se je tedaj obrnil in ga prezirljivo pogledal: "Ti si izdajalec", je odgovoril ponosno, "ko sem jaz vodil revolucijo, si ti nosil kratke hlače". Mladec, ki je zavpil, je bil Alijev. Bagireva so ustrelili.

Graffiti in stenčasopis iz Diska FV (foto: Božidar Dolenc)

Alijev je počasi spustil pogled na tla pred sabo. Pod belim kvadratom, ki ga je pustil portret Brežnjeva, je bil prislonjen na zid portret sam, poleg njega pa je stala nova podoba, ki jo bodo obesili na zid: podoba zaščitnika Andropova. Trd človek, ki je znal voditi trojko s Tsvigunom in Alijevim, znal je preživeti Suslova in sedaj je držal besedo in ga poklical v Moskvo. Da, dovolj preteklosti, si je dejal Alijev. Vzel je volneni plašč, ki ga je kupil v pričakovanju bližnje premestitve v Moskvo, in odločno odprl vrata. Telesni stražar, ki je med čakanjem bral Bakinski raboči (Bakujskega delavca), glasilo azerbajdžanske partije, je skočil pokonci in sledil voditelju. Pozdravov je bilo malo. Čestitke je sprejel na hitro. Alijev je predobro vedel, da gre le za obred. In že sta bila v avtomobilu, na poti na letališče. Skozi okence letala se je Alijev ozrl na Azerbajdžan, ki ga je pošiljal na moskovsko misijo . . . Gotovo je bil slučaj, je pomislil Alijev, a njegov namestnik, novi prvi sekretar, bo Bogirev. Nek drug

Bagirev: Kiamran Mehmed Ogly, tehnokrat . . .
Letalo je zavilo okrog velike gore Dubrar, visoke 2300 metrov, in se usmerilo proti širni in ploski planjavi Kaspijskega morja, ki je bilo prepreženo z naftnimi vrelci – temnimi konicami na sinji površini vode. Treba je bilo razmisliti o poslovilnem govoru in o nasledniku. Kdo bi ga lahko nadomestil? Alijev je postal znan po vsej Sovjetski zvezi s svojimi čistkami, ki jih je izvajal na najvišjih ravneh oblasti. Večkrat so močno pretresle politično, ekonomsko in kulturno življenje Azerbajdžana. Prvo leto svojega kraljevanja na partijskem vrhu je Alijev degradiral, odpustil ali upokojil kar 15 kadrov visokega ranga v Partiji in številne člane vladne hierarhije. Razlogi: korupcija, administrativna nesposobnost, pretirana poltronska gorečnost. Že marca l. 1970 je odstopil prvi sekretar partije v Kirovobadu, drugem največjem mestu dežele, "ker je prijateljem in družinskim članom dodelil pomembne položaje, ker je dovolil, da je prišlo do špekulacij v gradbeništvu in v strojni industriji". Še pred njim, v januarju, je bil odstavljen cel vrh notranjega ministrstva. Kot piše Pravda z dne 28. januarja 1970, "so bili odpuščeni minister in njegova namestnika, vodja oddelka za notranje zadeve v Bakuju, ker niso več kontrolirali svojega področja. Poleg tega so isti tovariši, hoté ali nehoté, spodbujali ponarejanje statistike kriminalitete, s čimer so vzbudili neupravičeno zadovoljstvo pri uslužbencih ministrstva." Nenavadno je bilo, da je v vseh teh čistkah Alijev ukrepal sam, ne da bi čakal uradnih pooblastil, torej brez "priporočila" vrhovnega sovjeta. In vendar je bilo to po ustavi nemogoče. Ministra ni mogoče odstaviti brez namiga vrhovnega sovjeta. Kdo je ščitil Alijeva? Njegov družabnik, njegov "svetnik" v Kremlju, ubogi Tsvigun, ki je bil sedaj mrtev? Dejansko mu je prav Tsvigun po čistki svetoval novega ministra. Moral je biti – in je tudi bil – Gejdarov, o katerem se je vedelo le to, da je l. 64 delal z Alijevim in Tsvigunom kot sekretar partijskega komiteja v KGB . . .

. . .

15. julija 1969, ko je šef azerbajdžanskega KGB Gejdar Alijev postal prvi sekretar partije te sovjetske republike, je val začudenja zalil celo Sovjetsko zvezo. Minilo je petnajst let od časa, ko je Lavrentij Berija, tudi on šef KGB, skoraj osvojil oblast, a potem končal pred strelskim vodom Hruščova in njegovih. Z imenovanjem Alijeva se je zazdelo, da se zgodba ponavlja, četudi v zmanjšanem obsegu. Poleg tega je lahko po statutu Partije samo član centralnega komiteja izbran za prvega sekretarja sovjetske republike, Alijev pa je bil samo kandidat in ne dejanski član CK. In vendar je bil voditelj, ki je prišel na vrh na neortodoksen način, avtor neortodoksnih čist, kar je v kompliciranem sistemu sovjetske birokracije absurd. Edina azerbajdžanska organizacija, ki ni bila očiščena, je bil KGB, in seveda se nihče ni dotaknil drugega sekretarja partije Kozlova, ker je bil kot Rus preveč pomemben kot pozitivna priča razvoja Alijeva, njegovega ne več azerbajdžanskega, ampak ruskega značaja. In ne gre tudi pozabiti, da je bil Alijev imenovan za šefa KGB Azerbajdžana za tem, ko je sam Andropov postal vodja vsedržavne politične policije. Torej je nad Tsvigunom, zaščitnikom Alijeva, deloval še en zaščitnik, nek svetnik, ki je bil bolj svet kot sam Tsvigun – in to je bil seveda Andropov. Na osnovi Tsvigunovih informacij je prav on odobril sezname za čistke. On je pri Brežnjevu, ki ga je imel za iskrenega prijatelja, kril oblast Alijeva. Brežnjev ni nikoli posumil, da prav zvesti Andropov in obe slugi – Tsvigun in Alijev – tvorijo skupino, ki je naklepala njegovo zrušenje . . .

. . .

Slava Alijeva je še bolj narasla in začel se je resnično bližati moskovskemu Olimpu, ko se je 18. novembra 1981 na straneh ugledne revije Literaturnaja gazeta, ki jo intelektualci, posebej režimski, največ bero, pojavil dolg intervju z njim. Avtorica intervjuja Antonina Grigo je začela z vprašanjem, kako to, da je Azerbajdžan dosegel tako opazne ekonomske, družbene in kulturne rezultate v zadnji petletki. Industrijska proizvodnja je narasla za 2,2-krat, kmetijska za 2,1-krat, celoten obseg industrijske proizvodnje med leti 1970 in 1979 je bil 1,3-krat večji od tistega, v vsem povojnem obdobju do prihoda Alijeva. Alijev je odgovoril, da se je l. 1969 v Azerbajdžanu začel proces odstranjevanja pomanjkljivosti, ki so se nakopičile v dejavnosti Partije v 50. in 60. letih, pa tudi v organih sovjetske administracije. Zmagujemo, je dejal Alijev, ker smo začeli in razvijamo proces borbe proti korupciji, proti zlorabam, ki so nasprotje komunistične družbe. "Ko mi govorimo o zakonitosti, ne mislimo na kazenski zakonik, ampak na moralnikodeks naše komunistične družbe." "Kako pa ste lahko našli na licu mesta tiste sposobne vestne delavce, ki so potrebni za dosego takšnih rezultatov?", je vprašala voditeljica intervjuja. "Takšni delavci so vedno bili," je odgovoril Alijev. "Vendar se pošteni kadri niso mogli izkazati, volja ni bila cenjena, vladala je korupcija. Zajedalstvo, nemarnost in prevara so razsajali v javnem življenju. Mi pa smo posvetili posebno pozornost oblikovanju kadrov. Potrebna je bila močna intervencija Partije v zadeve Univerze, ki je postala domovanje plavih kuvert in nepotizma. Tako smo na primer otrokom uslužbencev javne uprave prepovedali vpis na pravno fakulteto." . . .

. . .

"Začeli smo dobivati šele prve generacije sovjetske inteligence. Ali je kaj slabega, če sin nadaljuje delo dedov in očetov? ali je mogoče blokirati hotenje mladega človeka samo zato, ker je podobno poklicu njegovih staršev:", je zaskrbljeno vprašala spraševalka. »Kaj je značilno za intelektualca?", je odvrnil Alijev. "Diploma? Ne. Najpomembnejša stvar za intelektualca je njegova sposobnost in dinamičnost pri služenju družbi. V naših dneh, ko ni več vnaprejšnjih ovir in ko vsi na vse načine služijo družbi, to je interesom ljudske delavskokmečke države, ni taka redkost, da se pojavijo buržuji z diplomo, ki, okoriščajoč se z zaupanjem ljudstva, uporabljajo oblast za osebne cilje. Mi tega ne prenašamo. Voditeljem partije smo na primer prepovedali, da si zidajo dače in kupujejo avtomobile ter da branijo disertacije, da bi si pridobili znanstvene naslove. Vedeti morate, da je gradnja dač postala v 60. letih v Bakuju navaden pojav. In kdo si je gradil dače? Voditelji in intelektualci . . . in, domnevam, to veste, da graditev dač spodbuja vračanje k individualizmu, k drobnolastniški psihologiji, in potiska v pozabo kolektivno odgovornost. Vsi smo torej dolžni trdo kaznovati te karieriste – vse do izključitve nekaterih tovarišev iz Partije." . . .

. . .

"Kako pa to," je spet dejala Antonina Grigo, "da si ljudje hočejo pridobiti dobrine? Gre morda za strah pred mednarodno situacijo?" Alijev je dejal svečano: "Sploh ne gre za mednarodno situacijo. Tudi jaz bi rad razumel psihologijo tistih, ki kopičijo dobrine. Včasih sem slišal katerega izmed njih govoriti iskreno. Na primer bivšega predsednika izvršnega odbora šumanovske regije, Ahmedova, ki so ga odkrili, ko je kupoval zlatnike. Na seji centralnega komiteja v Bakuju se je takole zagovarjal: "Vse to sem delal za čas, ko bo prišel črni dan . . . Vidite, takile začnejo misliti na svoj "črni dan" takoj, ko pridejo na položaj, ki si ga ne zaslužijo. Pa vendar bi lahko te kariere preprečili. Dovolj bi bilo, če bi bolje nadzorovali njihovo preteklost. Videti, kdaj in komu je dal plavo kuverto, kdaj in od koga je kupil svojo diplomo, dobro službo . . . Lahko bi bilo zvedeti več."
Alijev je sedaj prišel do tiste točke intervjuja, ki ga je najbolj zanimala. Biti varuh javne morale – medtem ko se je sam gnal, da bi uničil hčerko Brežnjeva z reko diamantov . . .

. . .

"Dobila sem vtis", je spet kot naročena dejala Grigova, "da vam je plava kuverta bolj odvratna kot vse druge oblike kriminala. Zakaj?" "Zato, ker je podkupovanje splošno prisoten način," je pribil zviti Alijev. "Okrog plave kuverte krožijo vsi drugi grehi. Kdor sprejme kuverto, ne prodaja kruha pod pultom, ne – on prodaja državne interese." Intervjuja je bilo že skoraj konec, ko je Alijev dodal: "Situacija vselej

doseže točko največje težavnosti, nato se izboljša. Potem namreč sledi sorazmerno mirno obdobje, v katerem moralnost določa življenje. Nismo idealisti, ne trdimo, da bomo zlo absolutno porazili, a za določen čas, kar nas zadeva, ga moramo poraziti." To je bil prav lep govor samoustoličenja.

EPILOG

3. december 1982. V mrzlem jutru Alijev prebere svoj poslovilni govor na plenumu CK KP Azerbajdžana. Zaključi z besedami: "Danes s posebnim občutkom hvaležnosti še bolj opažamo vodilno vlogo velikega ruskega naroda v usodi vseh ljudstev dežele . . ."

. . .

15. junij 1983: Policijske racije v jutranjem in popoldanskem času so vse pogostejše. Policija v civilu intervenira v kino dvoranah, v bifejih, na vseh javnih mestih – in zaslišuje, aretira, vlaga ovadbe. Gre za kampanjo zoper odsotnost z delovnega mesta – domislica moralista Alijeva, neupogljivega moža, številke tri v Kremlju. Medtem Gejdar Alijevič Alijev dela brez prediha. Sedaj so ga imenovali za vodjo preiskovalne komisije v zvezi s katastrofo na Volgi, kjer je pred desetimi dnevi potonila motorna ladja Aleksander Suvorov, pri čemer je umrlo več sto dobrih sovjetskih državljanov. Kdo je kriv? Alijev ga bo odkril. On zna odkrivati sovražnike ljudstva.

. . .30. junij 1983: spet so se pojavili vprašalniki, ki jih državljani dobivajo po pošti. Poštnino plača prejemnik. Formularji vabijo k ovajanju sosedov, prijateljev, staršev – in to anonimno. Treba je le izpolniti vprašalnik. Za ostalo bo poskrbela policija. Koga je treba ovajati? Korumpirance, karieriste, prevarante; vse sovražnike ljudstva. Ali je v Kremelj prišel novi Stalin? Kako je s starim, zvitim Andropovom, ki se mu je bolezen poslabšala prav po prevzemu vrhovne oblasti? Kdo je njegov mlajši, 60-letni varovanec, pripravljen, da osvoji Rusijo?

Ne, Stalin je daleč. Čistke so tihe, potekajo gladko, brez krvi. Če gre za stalinizem, je stalinizem Alijeva prosvetljene vrste, diskreten, ni še jasno ali je bolj zvit, ali pa še čaka, da postane krvoločen. Morda še nima dovolj moči. Vendar ljudje na ulici že govorijo o tem. Nek moskovski prijatelj, ki je odšel iz dežele pred nekaj tedni, mi je povedal, da so se na steklih določenega števila avtomobilov pojavile nalepke s Stalinovim likom. In slišal je govoriti: "Končno je prišel pogumen, močan človek, trd do prevarantov." Drugi bolj lucidni, pravijo: "Zaslužili smo si to."

Savik Schuster
(Iz revije Frigidaire, julij–avgust 1983, prevedel Igor Vidmar)

fotografija: Jane Štravs

fotografija: Jane Štr

LEPO JE V NAŠI DOMOVINI BITI BRIGADIR

»Če prideta spat v sobo vaju zakoljem«, »Med prsti vama bomo žgali vžigalice!« . . .
so grozili sobrigadirji na delovni akciji »Kozjansko 83« Tomu Golobu in Valterju Škvarcu, ki sta prišla na delovno akcijo v pobrateni »deseti slovenski narodnoosvobodilni udarni brigadi«, sestavljeni iz brigadirjev občine Ljubljana-Center ter črnogorskega Bijelega polja.
»Na družabni večer smo povabili medvoško skupino O'Kult. Pred koncertom nama je z Valterjem padlo, da bi spremenila image. Ostrigla sva si in obrila del glave, pri tem pa nama je pomagal Iztok. Ko sva prišla taka na koncert so Črnogorci začeli pizdit, hotli so na oder, premlatit nastopajoče, razbit ojačevalce . . . Zaradi naju so prekinili koncert. Takoj za tem je zasedal brigadni štab. Šla sva tja, da bi se zagovarjala. Že pred vrati sva slišala, da se prepirajo. Ko sva vstopila, so začele padati obtožbe: nacista, hitler-jungerja, heimat-dienstovca . . . Ostala sva brez besed. Rekel sem le, da so vsi nori in se začel pomikati proti izhodu, za mano pa še Valter. Med potjo so deževali udarci s pestmi.«
Tomo in Valter sta se zatekla v bife, kjer so že bili člani skupine O'Kult. Za njima je prišel neki brigadir iz Bijelega polja in se vrgel na Tomota. Ko so ostali preprečili pretep, je začel razbijat steklenice. Nekako so ga pomirili. Vendar je bil to le navidezen umik. Vrnil se je s svojimi kolegi. Naredili so zasedo okrog pankerjev, vendar zaradi prisebnosti le-teh do pretepa spet ni prišlo. Po vsem tem sta se Tomo in Valter zatekla v glavni štab akcije, kjer sta bila vsaj začasno na varnem. Na zboru brigadirjev so glasovali o njuni usodi (ali ostaneta na akciji ali ne). Vsaka brigada izmed štirih, kolikor jih je bilo na akciji, je glasovala drugače (»za«, »proti«, ena se je vzdržala, ena pa je bila nesklepčna). Sestal se je tudi aktiv ZK in štab akcije (komandanta akcije ni bilo v naselju). Odločili so se za kompromisno rešitev – če se obrijeta po celi glavi lahko ostaneta.
»Vedela sva, da je bolje če odideva, sicer kdo ve, kaj se bo z nama zgodilo. Pobrala sva svoje stvari, in ko sva hotela priti do bližnjega kozolca (bilo je zvečer) se je pred naju postavil nek makedonski brigadir z nožem v roki in zagrozil: »če prideta spat v svojo sobo vaju zakoljem – « grozili so tudi, da nama bodo med prsti žgali vžigalice . . .
Grozili so prav tako Iztoku, ki najuje obril, zato je tudi on spakiral stvari. Medtem sva se midva z Valterjem za vsak primer obrila na balin. Vrnili smo se v Ljubljano. Naslednji dan sva z Valterjem šla na RK ZSMS k Tonetu Anderliču (vodji centra za MPD). Hotel je naju razglasiti za krivca. RTekel je, da Črnogorci tega najbrž ne razumejo, mislijo, da je ves pank povezan z nacizmom in se zato midva ne bi smela obrit, čeprav ni ta prepoved nikjer zapisana. Kriva sva bila torej midva, ker sva, po njegovih besedah, vedela kakšni so Črnogorci pa sva se kljub temu obrila. Zato mu raje sploh nisva povedala, da že naslednji dan odideva na MDA Goričko in nato v Ljutomer. Tam nisva imela nobenih problemov več!«

INGRID BAKŠE

›RSEČA TLA

Iodim po spolzkih tleh
podletava mi drsim
pletam se se lovim
rvim navzdol
laznost me razdrema
odim iščem
rekleto bodočnost.

Za trenutek se zalepim
ogled mi pristane v banki
potaknem se ob lastne noge
oke mi segajo do tal
lava se napaja drhal
akam cajt
a skupni samomor.

Iodim po drsečih se tleh
ogled mi ostaja
n hinavski smeh
iodim brez cilja
iodim brez nasilja
iodim brez smisla
iodim po drsečih se tleh.

Bežimo in se otujimo
ežimo in se postrojimo
ežimo in se zadovoljimo
ežimo v neke vrste ob zidu
ežimo saj nima smisla
ežimo po drsečih se tleh.

Iodim lepljiva tla
tojim drseča tla
ežim nima smisla
pim nočna mora
idam se v steno
krivam svojo bedo
iodim hodim se lepim.

P.O.P.

ŽRTVOVATI SE MORAMO

ZNIŽAL SO TI ŽIVLJENJSKO RAVEN
NAPOVEDAL SO TI OSTRE KAZNI
OKUPIRAL SO TE Z BOJEM ZA OBSTOJ
OKUPIRAL SO TE Z BOJEM ZA OBSTOJ
ZNIŽAL SO TI ŽIVLJENJSKO RAVEN!!

GLEDAŠ KAKO PRIDIGAJO NA TV
VIDIŠ KAKO DALEČ SO OD TEBE
TAKRAT SE ZAČNEŠ ZAVEDAT
DA JE »TVOJA OBLAST« LE KRINKA ZA
NJIHOVE INTERESE!

IN KO VIDIŠ KAJ PRINAŠAJO UKREPI
DA JE TO RAZSLOJEVANJE PROLETARIATA
DA SE VEČAJO SOCIALNE RAZLIKE!!
DA SE VEČAJO RAZREDNE RAZLIKE!!

IN KO VIDIŠ REZULTATE NJIHOVIH REFORM
KAKO TONEJO V BREZKORISTNOSTI
SPOZNAŠ DA LE DOBRO VODENE REFORME
USTVARJAJO REVOLUCIJE!
IN SE VPRAŠAŠ:
ZAKAJ PRI NAS NI TAKIH REFORM
ZAKAJ PRI NAS NI TAKIH REFORM

OPRAVIČUJEJO NOVE ZAKONE
NE MOJE IN NE TVOJE
NA VSAK NAČIN SE HOČJO ZNEBIT SVOJE KRIVDE
NA VSAK NAČIN SE HOČJO ZNEBIT SVOJE ODGOVORNOSTI
NA VSAK NAČIN SE HOČJO ZNEBIT SVOJE KRIVDE
NA VSAK NAČIN SE HOČJO ZNEBIT SVOJE ODGOVORNOSTI

IN ZATO = :
ZNIŽAL SO TI ŽIVLJENJSKO RAVEN
NAPOVEDAL SO TI OSTRE KAZNI
OKUPIRAL SO TE Z BOJEM ZA KRUH
OKUPIRAL SO TE Z BOJEM ZA OBSTOJ
ZNIŽAL SO TI ŽIVLJENJSKO RAVEN
NAPOVEDAL . . .

v teh pogojih ti ostane le boj za izpolnjevanje norm
v teh pogojih ti ostane le boj za zaslužek
v teh pogojih ti ostane le boj za izpolnjevanje norm
v teh pogojih se moraš vedno znova podrejati

toda ali se zavedaš da s tem v resnici pomagaš njim
toda ali se zavedaš da s tem v resnici pomagaš njim
da s še večjo močjo centralizirajo
da s še večjim užitkom centralizirajo
da s še večjo močjo centralizirajo
da s še večjo močnocentralizirajo

OBLAST V SVOJIH ROKAJ
OBLAST V SVOJIH ROKAH
IN OBLAST JE V NJIHOVIH ROKAH
IN OBLAST OSTANE V NJIHOVIH ROKAH!

O! KULT

PARTA

DANES JE V ČASOPISU
NAJVEČJA PARTA LETOS
DOBIL SEM STAVO.
TUDI BRANKO JE
POSKUŠAL. PA VENDAR
JE BIL TIP, KI SEM
GA UBIL JAZ VEČJA
ŽIVINA. PARTA JE BILA
VSAJ ZA DVA STOLPCA
ŠIRŠA KOT PARTA TIPA
KI GA JE UBIL ON.

MIHA ŠTAMCAR

DELO OSVOBAJA

Delamo, dan za dnem,
delamo v tovarni,
delamo v šoli,
delamo na ??????,
delamo v delavnici
delamo v mrtvašnici –
Ker delo osvobaja.
Se fukamo za strojem,
ker nam je čist vseen,
kolk zaslužmo
nam je važno delo –
Ker delo osvobaja.
Delo osvobaja zmot in krivic
delo osvobaja dolžnosti in pravic,
delo osvobaja politike in resnic,
delo osvobaja in nam je vseen –
Sam da delamo.

POLKOVNIK EMBRIO

RANXEROX

Ranx in Lubna, potem ko sta se vrnila iz New Yorka, živita skupaj v umazanem mini stanovanju na 30° nivoju v Rimu. Medtem, ko Ranx zdolgočasen ostane doma, da posname na videu neko spletter-dramo, gre Lubna s svojimi prijateljicami iskat drogo in nočne avanture. Glede na dogajanja iz prejšnjega nadaljevanja kaže, da jih bo imela obilico (drog in avantur). Toda, ali je pozabila na Ranxa ?

Stefano Tamburini - Tanino Liberatore

prevedla : Marina Gržinič

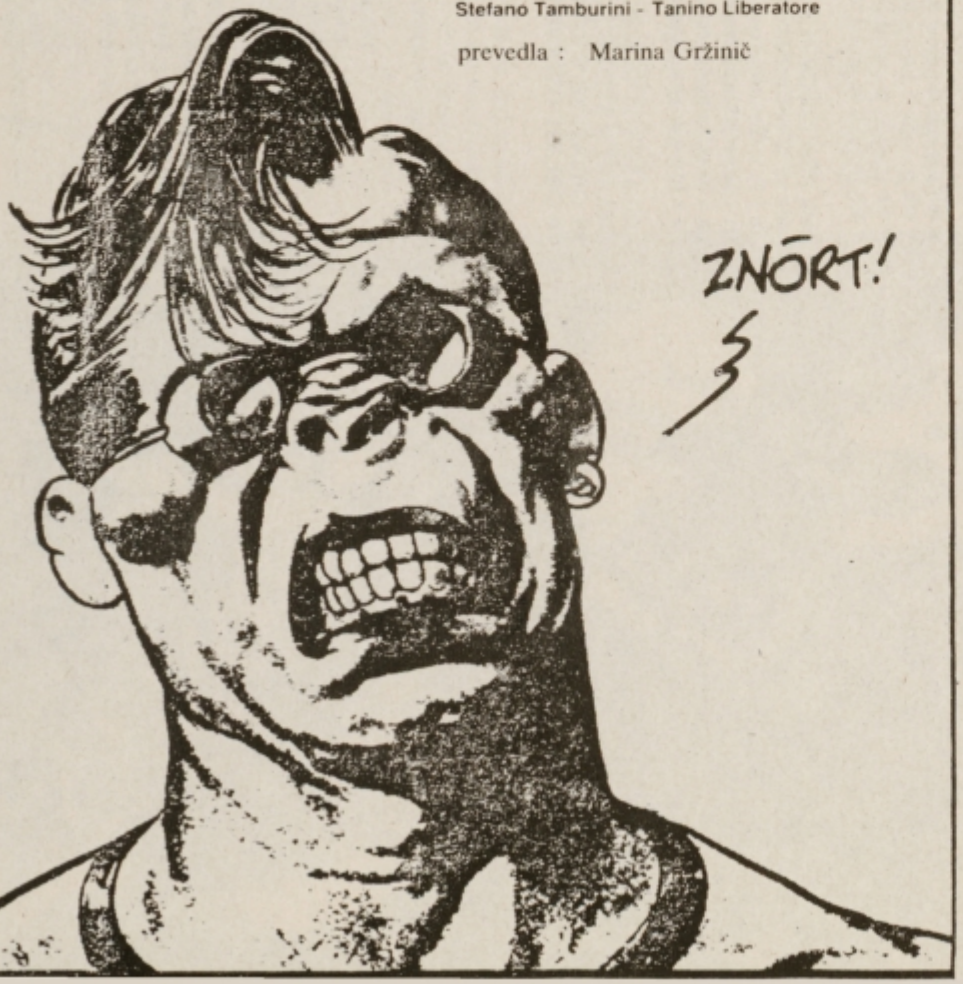

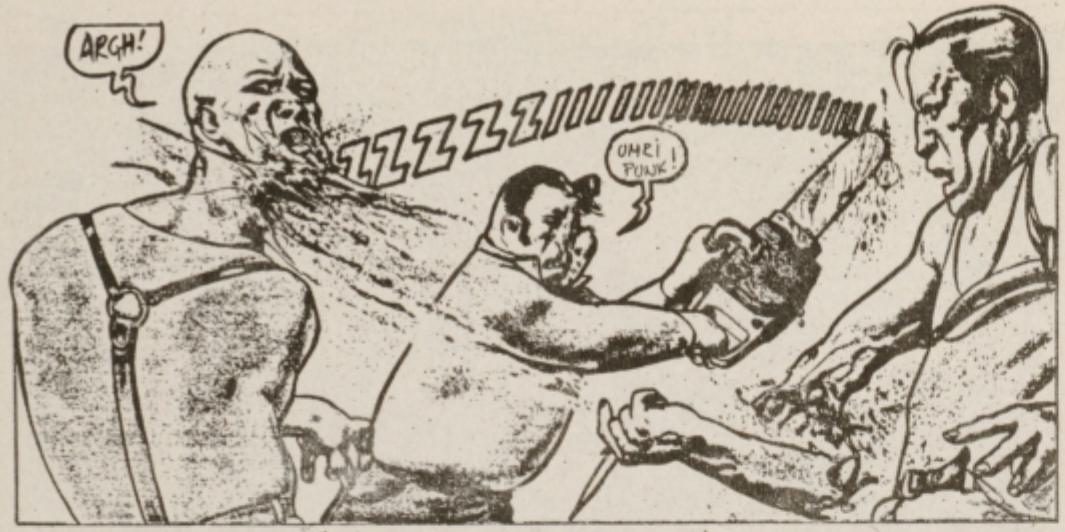
ARGH!
UMRI PUJK!

GREMO ŽENIKE, POZNO JE ŽE! ČAS JE DA NEHAMO MOTITI!
STRAH ME JE LUBNA!

ODLOŽI ŽAGO GIORGIO! POGLEJ KAJ SI NAREDIL!
RES JE! ŽENSKE REKLE "KURČEVA GLASBA" ROMEO DOBER, KUPUJE MI ELVISA! JAZ UBITI ŽENIKE ZA ROCK 'N ROLL!

UBIJAM!
ZAKAJ HOČEŠ UBITI BRATA ON TI KUPUJE PLOŠČE, ALI SI POZABIL? RAJŠI UBIJ DEKLICE, ONE SO REKLE, DA JE ELVIS NAGNUSEN!
POGLEJ TO MUDONJO KAKŠNO PIZDARIJO MI JE NAREDIL... AH!

ARNESE
GLEJ, METCO, HITR!

OPROSTITE! OPROSTITE!
KAKŠN JE TO NAČIN?

ROCK AROUND THE CLOCK!
AH!
AIUTO!

HITRO ANYA, UBIL NAS BO!
A..I.. UTO!

ZBEŽI NA TISTO STRAN KARMEN! MONSTRUM NAM BO SLEDIL!
KULAC!!
ZBEŽIMO V METRO, PIČKE!
PIZDA, JAZ SEM PA V GATAH!
STOJTE V IMENU ELVISA!

ROMA
LINEA 3
VSAJ KARMENSITA JE NA VARNEM.
EJ, PIČKICE!
POČASI, JAZ SEM ZMEDENA
BE BOP A LULA SHE'S MY BABY

UHRI, PUNK! THAT'S ALL RIGHT, MAMA
NYAH!

USPIZDIL NA JE!
PREKLETA PIZDARIJA!

ZZZ!!!!!!!!!!!RRRR
NAZAJ PIČKE!
STOJ, MONSTRUM!

SEKLJAM KURBICE KI SOVRAŽIJO ELVIS!
OPROSTITE NAMA, JAZ VAM NOČEM NIČ SLABEGA, TODA TELO UPRAVLJA ON, ČISTO SEM ZMEDEN!

NEHAJ STRADITI MOJE PRIJATELJICE, GOVNO ZAGARSKO! SPRAVI SE NA NAS, ČE SI POGUMEN!
CARMEN!

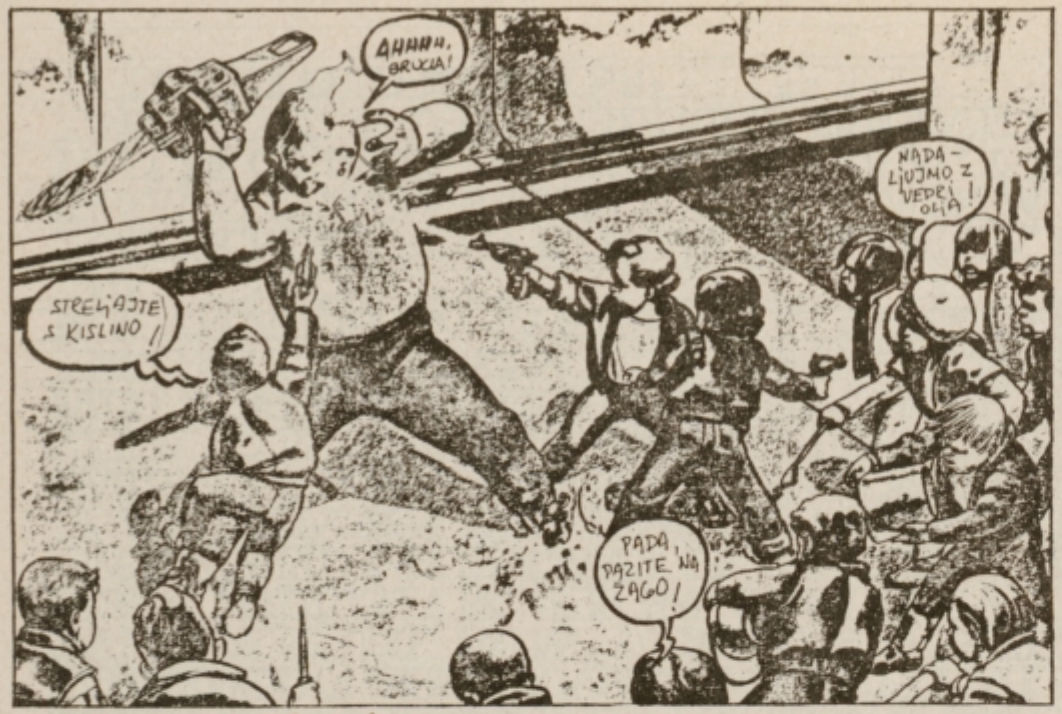

POZNEJE V STANOVANJU LUBNE IN RAUXA

©1983/TAMBORINI e LIBERATORE in
FINE

MANIFEST REALNEGA ROMANTIZMA PANKRTI GRAFIKA: E. ŠTEFANČIČ

GRE NAM ZA TO, DA SE STVARI POSTAVIJO NA SVOJE MESTO. DA SE JIM DOLOČI NJIHOV PRAVI POLOŽAJ. VONJ, BARVA IN OKUS. NE PRIZNAVAMO NIKAKRŠNE RAZLAGE RESNIČNOSTI, KI BI BILA IZVEN SVOBODNEGA POSAMEZNIKA, PA TUDI, ČE PRIHAJA OD ABSOLUTNE DRŽAVE. ŠE VEČ - RESNIČNOST, KOT JO VIDI GOSPODAR JE SPREVRNJENA, JE NJENO NASPROTJE, TOREJ LAŽ. SMO ZA SVET REALNEGA INDIVIDUALIZMA V KATEREM BO VSAKDO V MEJAH, KI MU JIH DIKTIRA USODA ČASA IN PROSTORA, ZAZNAVAL SVOJO LASTNO RESNIČNOST.

SMO ZA OSVOBODITEV ČUTOV (ZA ANARHIJO VIDENJA, TIPANJA, VOHANJA IN OKUSANJA) IN ČUSTEV, IN TO NA VSEH PODROČJIH ŽIVLJENJA.

ZAČNIMO S ŠPORTOM. TU SO STVARI MORDA ŠE NAJBOLJ JASNE. TREBA JE DOSEČI CILJ, SE BORITI ZA REZULTAT, KI NAJ ČIMBOLJ IZRAŽA RESNIČNO VREDNOST VLOŽENEGA NAPORA. TREBA JE BITI BOLJŠI, HITREJŠI, PRECIZNEJŠI, LEPŠI, VSTRAJNEJŠI, IZNAJDLJIVEJŠI... VEDNO PA SE ŠE NAJDE NEKDO, KI HOČE TO STORITI ŠE BOLJE. TREBA MU JE DATI VSE MOŽNOSTI, VZETI SI MORA VSE MOŽNOSTI. POTREBNO JE ČIMBOLJ TRDNO STATI NA ZEMLJI, DA BI LAHKO POLETEL VIŠJE V ZRAK.

POLITIKA. VSAK ČLOVEK MORA POSTATI SVOJA LASTNA SEKTA V GIBANJU MNOŽIC. NA DRUGI STRANI PREVLADUJE ENA SAMA STRAN, KI NAM VSILJUJE SVOJE IZKLJUČUJOČE NE VIDENJE PROBLEMOV. TO VIDENJE JE NAJPREJ IN PREDVSEM V SLUŽBI OHRANJEVANJA OBSTOJEČIH KRIVIC. IZKLJUČUJOČE RESNICE, PA NAJ TO IZGLEDA ŠE TAKO PARADOKSALNO, NE ZANIMA PREDVSEM RESNIČNOST AMPAK PREDVSEM VLADANJE. PRAVICA IN DOLŽNOST VSAKEGA POSAMEZNIKA, TOREJ VSAKE LASTNE POLITIČNE POTUJOČE STRANKE NA DVEH NOGAH JE, DA SE UPRE TAKEMU VLADANJU IN DA SE, SEVEDA NA PODLAGI ZAVEDANJA VSEH REALNIH INDIVIDUALIZMOV, ZDRUŽUJE V NOVE IN NASPROTNE STRANI.

DA BI V SMISLU ZAGOTAVLJANJA OBLASTI LJUDSTVA ZAGOTAVLJAL TUDI LJUDSTVO.

REALNI SOCIALIZEM. OPOZARJAMO NA ODSOTNOST KLJUČNE REALNOSTI, KI SE JI REČE SREČA-LJUDSTVA. REALIZEM V REALNEM ROMANTIZMU NAS OPOZARJA, DA BOMO PRIŠLI NA VIŠJO STOPNJO RAZVOJA ŠELE PO TEM, KO SE BO PREJŠNJA KONČALA. ROMANTIZEM V NJEM PA NAS UČI, DA MORAMO ZAHTEVATI VSE IN TO TAKOJ. PRENEHAJMO ŽE ENKRAT Z ODREŠEVANJEM ČLOVEŠTVA IN POSKUŠAJMO REŠEVATI SVOJO LASTNO RIT.

SPOLNOST. ZAVEDAMO SE, DA JE STRAST TEMELJNA POTREBA. DA STA PIČKA IN KURAC DVA POLA ENE IN ISTE REALNOSTI TER, DA STA GLEDE NA TO USTVARJENA DRUG ZA DRUGEGA.

NA VSE NAČINE.

UMETNOST. GLOBOKO PREZIRAMO VSAK ARTIZEM, KER POZABLJA NA ELEMENT IGRE V SICER KRVAVO RESNEM IN RESNIČNEM POČETJU DELANJA. MEDTEM, KO UMETNOST USTVARJA VEČNE VREDNOTE, USTVARJAMO MI OD DANES, ZA JUTRI, IZ ROK V USTA, OD BOG-VE-KJE V NIKAMOR.

PAŠO ZA OČI IN UŠESA ZA TRENUTKE SREDI RAZBOLJENEGA MORJA MINLJIVOSTI.

Z DOMIŠLJIJO DO RESNIČNOSTI!

PREDSEDSTVO

LOLA IN PRODAJALCI KAVE

ali: Revolucija, ki beži (scenarij za porno-politični fiction film)

Ne vem, če bomo kdaj videli novi film Živojina Makavejeva s provokativnim naslovom »Lola in kavna mafija«, ali Revolucija, ki beži (podnaslov) – film bodo namreč začeli snemati prihodnje leto. Lahko pa se seznanite z nadvse obetajočim scenarijem.

Zgodba je postavljena v pozna 80. leta tega stoletja, na Balkan, natančneje: v SFR Jugoslavijo. Glavna junakinja, mlada, lepa amaterska disco-pevka v zboru Doma Jugoslovanske ljudske armade v Beogradu, sicer poklicna zapeljivka in tajna gentka KGB, omreži in zapelje v greh poštenega starega revolucionarja in državno-partijskega funkcionarja (imena niso važna). S tem pa ga izroči v roke (na milost in nemilost) svojega zaščitnika, veleobrtnika slovenskega rodu, sicer tudi »big bossa«, šefa mreže preprodajalcev carinsko zaplenjene kave in majorja KGB ter tajnega zaupnika mednarodnega monetarnega sklada. Poleg posebnega profita, seksa, droge in rock n'rolla (»šef« namreč odstopa od slovenskega stereotipa marljivega obrtnega trudbenika) je njegova glavna naloga tudi zagotavljanje uresničevanja jaltskega sporazuma, znamenitega »fifti-fifti«, ki ga je Jugoslavija z revolucionarji tipa našega glavnega junaka nekoč zdavnaj v preteklosti ogrožala s svojo samoupravno, neodvisno in neuvrščeno politiko ter ureditvijo . . . Posledice uspelega komplota so seveda nepregledne (o nekaterih lahko berete v neobjavljenem koncu »Šund romana« ali »o usodi neke balkanske države« – avtor Marko Švabić, uvodna poglavja objavljena v Problemih 70/71). A to je že druga zgodba . . .

Aktualnost in modernost pričujočega scenarija oz. zgodbe, ki je bila najprej izmišljena v weimarski Nemčiji tridesetih let, je v tem, da se tako v ospredju kot v ozadju scene gibljejo sami skrajno junaški in docela odvratni liki in osebe – ponavadi so oboje hkrati. To so osebe, s katerimi nikakor ni mogoče simpatizirati ali se istovetiti. Poglejmo: Domnevni stari in pošteni revolucionar in državno-partijski funkcionar, ki se na začetku zgodbe zdi »dober«, se nato izkaže kot senilen idiot, ki misli, da lahko meša drek (t.j. se vdaja prešuštnemu razvratu), ne da bi tudi sam zasmrdel (da o milijardnih političnih investicijah in dolarskih zadolževanjih in partizanskih hollywoodskih filmih ne govorimo). Veleobrtnik in major KGB je prasec per definitionem, pevka Lola pa ženska, ki jo zanima le denar in se sama označuje za »pokvarjeno«. Še en lik – mladi pomočnik starega revolucionarja – se najprej kaže kot anarhist in idealist, nato pa se za male denarje proda »šefu«. Da ne govorimo o množici stranskih oseb – majhnih ribah iz državne in občinske administracije, frustriranih tajnicah, zapitih delavcih in študentih, nesrečnih gospodinjah, pozerskih šmink in punkerjih itd. itd. . . .

Zares, ta film bo gledalca kar razorožil. Njegov gnus nad tem, kar se dogaja na sceni, je nemočen, saj o poteku zgodbe ne more odločati – odloča le režiser. A tudi ta bo ostal brez krivde, saj je zgolj hladen pripovedovalec, brez moralističnih strasti, ki se ga vrednostne sodbe ne tičejo. Nobene odrešitve ali katarze ni v njegovi viziji, niti drame ali smrti, le resničnost (zgodbe) sama na sebi . . . Prav zato pa bo gledalec tega filma docela in popolnoma postavljen v položaj, ki je popolna analogija položaja sodobnega človeka. Tudi ta je nemočen opazovalec katastrofalnega zgodovinskega dogajanja (pomislimo na falklandsko vojno ali na kosovske dogodke). Napredka ni več – pravzaprav se zdi, kot da ga nikoli ni bilo, da je bil ena sama velika iluzija. Bodočnost in preteklost se prepletata v sedanjosti, ki je povsem osvobojena vrednot. Tako kot v filmu, so tudi v realnosti ti odsotni, tako Ideali kot pozitivni junak (da o Bogu in Revoluciji ne govorimo). Smisla in smotra ni. Nobeno pozitivno istovetenje, noben progresiven ali avantgardističen projekt ni verodostojen – poštenost se kaže kot naivnost. Tako moralnost kot nemoralnost sta se razblinila v amoralnosti.

Ta odsotnost junakov, ki je značilna za »modernost« našega bivanja, bi lahko definirali tudi kot »krizo ideologije«, izginotje vere in vrednot. Oboje je mogoče opazovati iz dveh zornih kotov: na videnje prvega, nostalgičnega zornega kota, je mogoče reagirati z obupom: kako je mogoče živeti brez ideologij in brez varnih sistemov vrednot? Ali bolj po naše: kako je mogoče živeti v neprestani dvojnosti, dvojni morali in »dvomišljenju«, v totalnem razkolu in razkoraku uradne ideologije in vrednot – in »resnične«, »življenjske«, a docela zasebne (in v toliko tudi ne-zgodovinske, in praviloma konservativne) »ideologije« . . . Drug zorni kot – in možen odziv – je morda plodnejši, ker je realističen: na odsotnost ideologije in odsotnost junakov ni mogoče odgovoriti z iskanjem novih junakov in ideologij – ali s sprejemanjem grotesknih novih nadomestkov, kultov in ritualov, ki nam jih vse bolj nervozno – in z razpokami – servirajo množični mediji in novi nosilci starih uradnih ideologij« in vrednot (v osipu). Pač pa je treba videti v krizi priložnost / situacijo svobode – ne svobode za red in Kulturo, ampak svobodo kot iz-ničenje, postavljanje »na nič«, – kar je nevarno, a neizogibno in fascinirajoče.

To je svoboda brez gotovosti in varnosti in ni ne pesimistična ne optimistična. Morda lahko odpre nove načine življenja, lahko pa pomeni tudi znak nepovratne zapore . . . Živimo na niti svoje (bodoče) distance do ekrana, kjer se bo nekoč morda odvrtel prej orisan scenarij. Okrog nas je tema kinodvorane, ki nas ločuje od ulice. Vendar je izstop, odhod iz dvorane odveč. Ulica je iluzija – po njej ni mogoče priti nikamor. Odločati se bomo morali v dvorani, v gledalskem sedežu – . . . vsaj do trenutka, ko bodo na ulici zagomazele kovinske gosenice, hrošči in drug mrčes . . .

IGOR VIDMAR

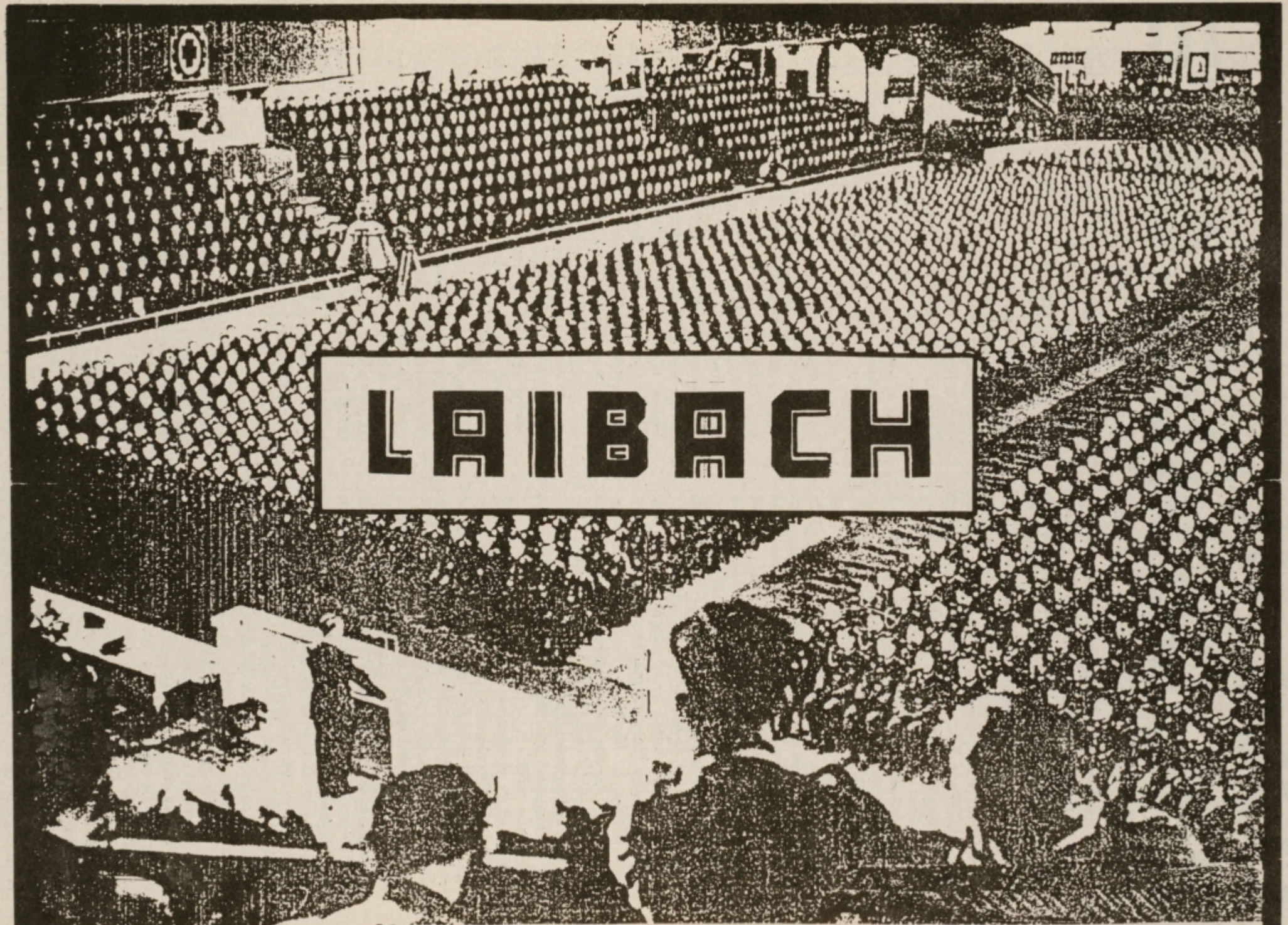

10. MUZIČKI BIENNALE ZAGREB KONCERT 22. - 23. april 1983

punk problemi

10/11, 1983 (236, letnik XXI)

Uredništvo: Miha Avanzo (glavni urednik), Andrej Blatnik, Miran Božovič, Mladen Dolar (odgovorni urednik), Branko Gradišnik, Milan Jesih, Miha Kovač, Peter Mlakar, Rastko Močnik, Denis Poniž, Rado Riha, Jože Vogrinc, Zdenko Vrdlovec, Igor Žagar

Svet revije: Miha Avanzo, Mladen Dolar, Uroš Kalčič, Sergej Kapus, Peter Lovšin, Rastko Močnik, Boris A. Novak, Braco Rotar, Ivan Urbančič, Jože Vogrinc, Slavoj Žižek (delegati sodelavcev); Jože Dežman, Marko Kerševan, Valentin Kalan, Marjan Kotar, Lev Kreft, Sonja Lokar, Tomaž Mastnak, Jože Osterman (predsednik), Marko Švabič, Jadranka Vesel (delegati širše družbene skupnosti).

FREEZER/ZMRZOVALNIK: Smrtni primeri ob erotičnih aktivnostih 2
BORGHESIJA (foto: J. Štravs): Divlja horda, Beat and Scream, Oh, Mladi Zaporniki 4
PETER MLAKAR: Elementi za kozmologijo 6
PETER MLAKAR: Brunhilde, Ukaz duha 9
DUŠAN MANDIČ: Plakat glasila VIKS 10
RADMILA PAVLOVIČ: K uvodniku 11
BRANE BITENC: Pet tekstov 12
PETER MLAKAR: Neuničljiv, Princip, To dobro, Jagnje božje, Dokončna rešitev 14
GREGOR TOMC: O svobodi in anarhiji 16
IRA IRVIN: Petérica 18
MIKI STOJKOVIČ: Revolucija je kurba (foto: M. Stojkovič) 19
LJUBLJANSKA SUBKULTURNA SCENA: ideja D. Mandič, fotografija in realizacija J. Štravs 20
ESAD BABAČIĆ-CAR: Kolodvorska, Delo (Govor), Mladi delavci, Osvobodilni fuk 22
PANKRTI (Peter Lovšin, Gregor Tomc): Sarajevo 1984, Oj, Oj, Oj, Kaj nardit, Udarnik sle, Vodja Volkovi, Gora, Slavni razglas, Lov, Moja punca je usak dan 24
MARINA GRŽINIČ in Zemira Alajbegovič: Ljubljanska subkulturna scena 26
SKAKAFCI: Gestapo ostane gestapo, Wunderschön
1965: Totalna nadvlada, Depresivno jutro
ČAO PIČKE: Čao pičke, Si prepričan, B 27
LAIBACH: Ti ki izzivaš, Sredi bojev, Sila, Novo delo (grafična oprema LAIBACH) 28
LUPO: Te mišice in kite (grafična oprema LUPO) 30
50700-620-16-371-80070-13105/85 (Graffiti Leonardo da Vinci) 31
LAIBACH: Documents of oppression (ilustracija LAIBACH) 32
DARE BEVŠIR: Ne verjemi besedam 34
PIER BETON (Peter Lovšin): Revolveraša 35
ABBILDUNGEN VARIETÉ: Republikanski marš (grafična oprema ABBILDUNGEN VARIETÉ) 38
SAVIK SCHUSTER: Kremeljski kalif 39
INGRID BAKŠE: Lepo je v naši domovini biti brigadir 44
POLKOVNIK EMBRIO: Delo osvobaja
P.O.P.: Drseča tla
O! KULT: Žrtvovati se moramo
MIHA ŠTAMCAR: Parta 45
STEFANO TAMBURINI IN TANINO LIBERATORE: Ranxerox 46
PANKRTI (Peter Lovšin, Gregor Tomc): Manifest realnega romantizma 50
IGOR VIDMAR: Lola in prodajalci kave – Revolucija, ki beži 51
LAIBACH: 12. Muzički biennale (grafična oprema LAIBACH) 52

Ilustracije so vzete iz FRIGIDAIRE, ZG, DIE KUNST IM DEUTSCHEN REICH, NOVA ENCIKLOPEDIJA SEKSOLOGIJE . . .

To številko je uredil PETER MLAKAR
Grafični urednik DUŠAN MANDIČ
Zahvaljujemo se za pomoč pri grafičnem oblikovanju Marini Gržinič

Naslovnica: Fotografija na naslovnici Jane Štravs

Revijo denarno podpira Kulturna skupnost Slovenije.
Po sklepu Republiškega sekretariata za kulturo in prosveto št. 421-1/74 z dne 14. 3. 1974 je revija oproščena temeljnega davka od prometa proizvodov.
Tekoči račun: 50101-678-47163 z oznako: za Probleme
Letna naročnina (za letnik 1983) 300 din, za tujino dvojno. *Cena te številke je 100 din.*
Izdajatelj: RK ZSMS *Naklada: 1700*
Tisk: DDU Univerzum, Parmova 39, Ljubljana.
Uredništvo sprejema sodelavce vsak torek od 16.–18. ure in četrtek od 10. do 12. ure v svojih prostorih na Gosposki 10/I.